

சங்கத்தமிழும் பிற்காலத்தமிழும்

—ராமலட்சுமி அய்யர்—

இதன்

முதலாம் பதிப்பு

தமிழக அரசு வெளியிட்டது

—மேலேயே வெளியிட—

1929

மேலேயே 1.

Tamil Sangraha Lga.

RAMA VARMA RESEARCH INSTITUTE.

THIRUVOR KOCHIN.

17 JUL 1933

Lb 132.24

சங்கத்தமிழும் பிற்காலத்தமிழும்

— ரசுலா —

சென்னை

மஹாமேஹாபாத்தியாய

உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்

சென்னை ஸர்வ கலாசங்கத்தார் கிறும்பியபடி. செந்த

உபத்யாசம்.

இது

சென்னை

சுனந்தா அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

—
1929

நிலை ரூபாய் 1.

உபந்யாசங்களின் விவரம்.

	பக்கம்.
I. தமிழ்ச்சங்கம் (7-11-1927.)	1
II. முத்சகிழ் (10-11-1927.)	22
III. சங்கநூல்களில் உறுப்புகள் தெய்வங்கள் (12-11-1927.)	53
IV. சங்கப்புகளின் ஆண்பாஸர் (16-11-1927.)	69
V. சங்க காலத்துப்புகளையொத்த பெண்பாஸர் (18-11-1927.)	79
VI. சங்கப்புகள்களில் ஆதரித்த செய்யுள்கள் (7-12-1927.)	89
VII. கலகம் (10-12-1927.)	109
VIII. பண்ட உதையாசிரியர்கள் (12-12-1927.)	120
IX. சிற்சாஸத்தில் தமிழ் ஆதரித்த செய்யுளும் புலவர்களும் (14-12-1927.)	127
X. ஆசாய்ச்சி (21-12-1927.)	135

17 JUL 1933

முகவுரை.

சங்கநூல்கள் முகமாகத் தெரியக்கூடிய சில விஷயங்களைப்பற்றிப் பத்து உபந்யாசங்கள் செய்யவேண்டுமென்று சென்னை ஸர்வகலாசாலை கந்தர் 1926-ஆம் வருஷத்தில் எனக்குத் தெரிவித்தார்கள். தேச அனௌக்யம் முதலிய காரணங்களால் அந்தனை ஏற்றுக்கொள்ள எனக்கு அப்போது கதலியம் உண்டாகவில்லை; ஆனால் அவர்கள் போசாபுடா வற்புறுத்தினமைமால் மறுத்தற்கு அஞ்சித் தெரிந்த சில விஷயங்களைச் சொல்ல நுபுடிக்கொண்டேன். உபவசிக்கப்படுமபோது உபந்யாசங்கள் நிகழ் புத்தக ரூபமாக வெளிவருமென்பது எனக்குத் தெரியாது. அதை முடிந்த பின்புதான் அன்று எனக்குத் தெரியவந்தது. பத்தாம் 7-11-1927 முதல் 21-12-1927 வரையில் பத்துத்தினங்கள் களிற் செய்யப்பட்டன.

இக்காலத்திலுள்ள நூலாசாய்சிவாசங்களுக்கும், நுண்ணறி வாளர்களுக்கும் தெரியாத விஷயங்கள் இவ்வுபந்யாசங்களிற் பெரும் பாலும் இல்லை. இனமும் தொடங்கி கால ஆராய்ந்துவந்த சங்கநூல்களாலும் சிறநூல்களாலும் கேள்வியாறும் அனுபவத்தாலும் தெரிந்து கொண்ட சில விஷயங்களை இயற்றிற் காணப்படுமேயல்லாமல் நூலுண்மையான விஷயமொன்றும் இல்லை. உபந்யாசத்துக்காகக் குறிப்பிட்ட காலம் போதியதாக இல்லாதமையால் சொல்லவேண்டிய முக்கியமான விஷயங்கள் சொல்லப்படாமலும் சில விஷயங்கள் முன்பென்றாக மாதிரியும் இருத்தல் கூடும். உபந்யாசங்கள் நன்றேடுடொன்று சம்பந்த முன்னமைகளாக இருத்தல் மூன்றிற் சொல்லப்பட வேண்டியவை மற்ருென்றில் வந்தேருக்கலாம். ஓரீடத்தில் கண்ட சிலவாஸாதுகள் சில பயன் கருதி மற்ருெருடத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும். அவ்வப்போது கதேசாபித்திராஸிற் வெளிவந்த பகுதிகளையும் எங்கையிலிருந்த உபந்யாசக் குறிப்புக்களையும் ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு இப்புத்தகம் சித்தம் செய்யப்பட்டது. சில விஷயங்கள் விசிவாகவும் சில கருக்கமாகவும் காணப்படலாம். அவற்றை விவேகிகள் பொறுத்துக்கொள்வார்களென்று கம்புகிறேன்.

என்னை நுருபொருட்படுத்தி உபந்யாசிக்கும்படிசெய்த ஸர்வகலாசாலை உப அற்பகஷகருக்கும் மற்ற அங்கத்தினர்களுக்கும் கான் உபந்யாசங்கள் செய்தபோது மிக்க பொதுமையோடும் அன்போடும் வந்திருந்து கேட்டு எனக்கு ஊக்கமளித்த கனவாஸ்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் கன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

சென்னை, }
16-12-29 }

இக்கணம்,
வே. சாமிநாதையர்.

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	22	ஞாவா	ஞாவா
21	4	பெருங்குளம்	பெரியகுளம்
22	13	முதலிய நூல்கள்	முதலியவைகள்
25	18	தப்பாபாசாரியா	தப்பாபாசாரியா
29	14	பித்த	பித்த
32	12	வகைமைபால்	வகைமைபால்—
"	31	பட்டுப்	பட்டும்
35	30	அக்ககதி	அக்ககதி
36	4-5	ஏற்றுவித்த வம்	ஏற்றுவித் தம்
45	8	பாடுவோர்க்கு	பாடுமகனர்க்கு
46	28	வினாநிலை	வினாநிலை
49	24	மொருநிற	மொருநிற
"	31	மாரினர்	மாரினர்
67	28	படைபிற	படைமுதலியவற்றிற்
82	12	கோலை	கோலை
88	24	வாய்க்கத	வாய்க்கத
97	21	பட்டு நிலை	பட்டுநிலைநிலை நிற்குநிலை
101	7	என்று வந்துள்ள சொல் புட்கள்	என்று வந்துள்ள சொல்புள்
"	"	தக்கன	தக்கன
125	10	நீக்கியவர்	நீக்கிய நாவவர்

கணபதி தினம்.

சங்கத்தமிழும் சிங்காசத்தமிழும்.

1. தமிழ்ச்சங்கம்.

கடவுள் வணக்கம்.

ஐயிற் தமிழ்த் தகத்தியன் குன்ற்திய
மாவொரு பாணை வழுத்தும்
போதெய்து னான ஈயப்பெறப் பொருட்டே.

பாண்டி நாட்டு வணக்கம்.

ஐயிற் தென்றல் தென்றிற் தகத்தியன் விரும்புத் தென்ப
னாவன் தியப் போற்றி ஈயவன் தியத் தன்னுன்
ருவர்தட் கரியா விற்ப முத்தமிழ்த் சங்கத் தெய்வப்
பாவன் வீத்தி ருக்கும் பாண்டியன் ஐயுபோற்றி.

முன்னுரை.

கனவான்களே, பண்டிதர்களே,

மதுரைப்பதித்திப்பண்டைச் சாஸ்திரஞ்சுந்த தமிழ்ச்சங்கத்தைப்
பற்றிப் பேசும்படி சென்னைச் சர்வவகாராலகர் சங்கத்தார் அன்பு
வைத்து எனக்குச் சொன்ன கிஷியத்தில் மிகவுட கந்தி பாராட்டுகின்
றேன்.

சாற்பது அல்லது ஸம்பாதுவகுட்களுக்கு முன்பு இதைப்பற்றிப்
பேசுவதென்றும் அஷ்டசாத்தியமாவே இருந்திருக்கும்; அக்காசத்தவர்
களிற் பெரும்பாலார் அசிய பழைய செவ்வட்களைப் பழைய இலக்கண
வுரைகளிற் கண்டாளுமாயினும் கொல்கை கேட்டாலும் அனை சங்
கர் செவ்வென்று மட்டுஞ்சொகதி அவற்றின் கடைபயப்பற்றி இன்
புதுவார்களேயன்றி அகைய இன்ன துகிலுள்ளனவென்றுவது இன்னார்
பாடியவையென்றுவது சொல்ல அவர்களுக்கு இயலாமலே இருந்தது.
அவர்கலிற் பரம்பரையால் பட்டக்கேட்டு வந்த கிராமலே மட்டும்
அவற்றிற்குப் பொருள் தெரிய வந்ததுண்டு. அவர்களுக்கும் சங்க
இலக்கியங்களில் மிக்க அன்புசாத்தியமிருந்ததெயன்றி, அகற்றை

முயன்று தேடவேண்டும். எங்கேயாவது பெற்றுப் படித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம் பெரும்பாலும் உண்டாகவில்லை; ஆனாலும் மதச்சம்பந்தமுள்ள பலவகையான நல்ல இலக்கியங்களையும் அதற்குரிய சாஸ்திரங்களையும் முறையே தக்காரிடம் பாடல் கேட்டும் தாமே ஆராய்ந்துழைத்துப் பின்னும் மாணுக்கர்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லியும் இன்புற்றுத் தமிழ் பாணியைப் பரிபாஷித்து வந்தார்கள். இக்காலத்திலோ கங்கச் செய்யுட்களையும் அவற்றை இயற்றிய புலவர்களுடைய வகையானையும் பத்தி மிகவும் தாழ்வுபாக்கப் போகதலும் அவற்றின் அருமைகளைப் பாராட்டுதலும் பழைய தமிழ்நூல்கள் எங்கேயுள்ளன வென்று தேடுதலும் அவற்றைப் பதிப்பிக்க முயலுதலும் தமிழ்ப் பண்டிதர்களிடத்திலும் மாணுக்கரிடத்திலும் வேறுவிதமிடத்திலும் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன; அவற்றிற்குக் காரணம் இக்காலத்தவர்களுடைய பூர்வஜன்ம புண்ணியமேயென்றே சொல்லவேண்டும். இந்த நிலைமையைக் குறித்து ஒருவகையாக மெத்த மெழ்ச்சி யடைகிறேன்.

பழைய தமிழ் நூல்களும் அவற்றிலுள்ள சரித்திரங்களும் எங்கும் பல்குதலுற்று விவங்கும் இக்காலத்திலே அவற்றைக் கற்றவர்கள் குழுவிரிவுக்கும் இச்சமயமில் பெகவதற்கு எனம் மிகவும் அருககின்றது. அதற்குக் காரணம் என்னுடைய முயலையும் அதனுடைய அபிவிருத்தியின் மெலியும் மறதியும்வெறு கோக்கமுமே; அவை இப்பொழுது எதிர்த்து என்னெடு மிகவும் போராடுகின்றன. அவற்றை வெல்லும் ஆற்றல் எனக்கு ஒரு சிறியும் இல்லை. இராமருக்கு முடிசூட்ட விரும்பிய தராதர் அவரை கோக்கச் சொன்னதாய் வாய் பாடி இருக்கும் அருமைச் செய்யுளொன்றை இந்த சமயத்தின் இங்கே தெரிவியாமலிருக்க முடியவில்லை; அதாவது:

“ஒருத்த ஸப்பரத் தொகுத்தியப் பங்குவி னுத்தி
மெகுத்தி வீக்குரின் நிபங்கரக் குழந்திட குழக்கும்
வகுத்த நீங்கெய் வரப்பற நிருயின மருவும்
அருத்தி புண்டெனக் கையகீ தருவிட வேண்டும்”

என்பது.

ஆதலால், கான்பெயங்காலத்தின் மேற்கூறிய காரணங்களால் பல தவறுகள் இடையிடையே நிகழ்தல் உடும். அத்தவறுகளை இந்தச்சமய யோர் பொறுத்து விஷயத்தை மட்டும் அங்கேரிக்க வேண்டுகின்றேன்.

“செய் லுத்த பொருளின் சிறப்பினும்
அப்போ ருக்குரை யவருந் சொல்வாரம்”

என்னும் பெரியபுராண அடையாடக்கச் செய்யுள் இப்பொழுது எனக்கு மிக்க ஊக்கத்தை உண்பென்னுகின்றது.

தமிழென்னும் பெயர்.

இந்தப் பாஷையின் பெயராகிய தமிழென்று திராவிட மொன்ற சொல்லின் சிவதமென்று ஒரு சாரர் கூறுவர். அது செருக்கு உடன் பாடன்று; ஒரு பாவஷக்கு உரிய பெயர் அதனொன்றும் பொதே உடன் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்பது முறையன்றோ? வேறு பாஷைக் குரியார் இதனைத்தான் வழங்குதற்கு இட்ட பெயராகத் திராவிட மென்பதைக் கொள்ளவேண்டுமென்றே சிலர் எண்ணுகிறார்கள். இம்மொழி தன்பாறுள்ள கால்வகை வழங்குகின்றால் ஆங்காபெற்ற 'தமிழ்' என்னும் பெயரைத் தனக்கு இயற்பெயராகக் கொண்டிருத்தலும் இதன் உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது. கால்வகை பெழுத்துக்களாவன; உசீர், வல்லினம், மெல்லினம், இடைசினமென்பன. தமிழென்பதற்கு இவையெல்லாம் பொருளுண்டு. அதுபற்றித் தமிழென்பதைக் காணப்பெயராகக் கொள்ளுதலும் பொருத்தம்;

"ஊறு மிவ் தமிழ்", "தமிழ் தமிழ் காவல்", "தமிழென மிவிய சிஞ்சொற் றதவல்" என்னும் பெரியோர் பாடல்கள் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன. தந்தம் அருபவங்களைச் சொகத்துதல் ஒவ்வொருவருக்கும் இயற்கையாக வரல் இது விஷயத்தில் வாரும் குறைகருவென்று எண்ணுகிறேன்.

தமிழாசிரியர்.

"கூறியித் தமிழ்து வந்ததெய்த் முனித்தெய
யாசொரு பாகம்"

"தழற்பொலி விழிக்கடவு டத்தமிழ்"

"இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முத்தருகல்"

"விடைபுகைத்தவன் பாணியிக் கெக்கன பெனான்
வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன் மயபல முனிக்குத்
நிடமுததெய்த் மொழிச்செந் தாக்கிய தென்சொன் மடமான்"

என்பவற்றினும் வேறுள்ள ஆதாரங்களாலும் இம்மொழிக்குப் பாமா சாரியர் பாமசெய்யென்று தெரிகிறது; அதற்கேற்பத் தமிழ்சொடுங் கணக்கின் முதலில் பஞ்சாட்சரமே பண்டக்காலத்திற் கவடி கனியெழு திக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. தமிழின் கம்பந்தமான வேறு பாஷைகளினுள்ள சொடுங்கணக்குக்களின் முதலிலும் பஞ்சாட்சரமே இக்காலத் திற் கற்பிக்கப்பட்டுவருகின்ற தென்னுங்கெட்டியருக்கிறேன்.

பாமசெய்யுடைய கருவிய முருகக்கடவுளை அகத்திய முனிவருக்குச் செந்தமிழ்நிபுறுத்திய ஆசிரியராகவும் சில பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

"செவ்விரை பொதியை முனியனக மிழவிரு

செவிகுரை வினியததிப் பகர்வோனே."

"குறமுனிக் குந் தமிழுரைக்குந் குமர."

[முகக்கடவுள்."

"அகத்தினுர்த்துத் தமிழை பறிவுதத்த செந்தமிழ்ப்பரமாராயினாய் அற

தமிழின் தெய்வத்தன்மை.

தமிழ் தென்னுட்புறம் ஊர்வெருதம் வடநாட்டிலும் மிகுதி யாக வழங்குகின்றதி இங்கிரு மொழிபாட்டும் முறையே தென்மொழி வடமொழி பெண்புகை காணார் பெயர்களைப் வழங்குகாசின. இங் கிரண்டையும் தெய்வவடிவமாகப் பார்க்கின்றோமென்று அடுத்து,

"ஆயன் ஊட்டப் தமிழன் கண்டாய்"

"செந்தமிழோடாயின"

"தமிழ்சொழும் வடமொழி தானிதற்கோ"

என்றும் தேவாரங்களை அறும்.

"தெய்வத்தை வடமொழியை"

என்றும் திவ்ய பாரதத்தாரும்.

"கன்னிகர் பெய்யுந் செவ்விக் கனமுத தினத்தின் உறர்

திண்ணிய புலங்க ளோயோ த் திகத்தரு முளரும் வேருள்

தெண்ணிடத் தகை தாரு செவ்வொ ளியலித் காட்டும்

புண்ணிய முளிக்கோன் செயலென் பொற்பத்த் தடிவக தானே"

என்பதனுறும் கிளங்கும்.

தமிழ்ப்பாடல்களின் சுவை தெய்வங்களாலும் கிறும்பப்பட்ட தென்னும் பெரியோர்க்குப் பாடிவிடுக்கெருக்க;

"தவிரிப் புலன முழுதொருக் கின்று டட்டதக தேவியென் றொருபேர்

தாக்கென் ததவுந் தனிமுத யொருந் சென்றா னாதனு னதவும்

குமரகோர் வழுதி டுக்கொ னெனப்போர் கொண்டநர் தண்டமிழ்ப் பெருமை

கட்டின வெழுத்த வேட்கையா வெணினிக் கொழிதமிழ்ப் பெருமையா

[ரதிகர்"

"பாதஞ் சிவக்கப் பகர்தமிழ் வேண்டிய் பகையதன் பாதனதன் த செந்தவர்"

"வடத்தமிழ்ப் பின்சென்ற பசுனாப் பகைகொண்டபே"

என்பன முதலியவற்றால் இதுகிணங்கும். பின்னும் தமிழின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்து வனவாக அங்கங்கே வழங்கும் வேறு சரித்திரங்களும் பலவுண்டு.

சங்கம்.

சங்க மென்பதற்கும் பொருள் புலவர் கூட்டமென்பது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள தலைநாங்கள் மெய்தத்தினும் அங்கத்திலுள்ள சிந்துர்கள் பல்வற்றினும் தமிழ்ப்புலவர்களின் கூட்டங்கள் இப்பொயிரோடு பண்டைக் காலத்தில் இருந்தன மென்று தெரிந்தாலும் மதுகாமினிருந்த கூட்டத் திற்றி இன்று இராவியாரக இருவயல் வழக்குகளினும் கரணாபுரி யின்றது. சேவபெருமான் திருமால் முருகக்கடவுள் முதலிய தெய்வங்கள் ளாலும் பெரியோர்களாலும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பாண்டிய அரச சர்க்காராலும் மிகச் செங்குந்தவா ளாபிபாதிக்கப்பட்டு வந்தனாயின இத்தற்குக் காரணமென்று சொல்லுவார்.

சொத்திராழியாபுராவாச பனகுடைய சம்பந்தமும் ஆதரிப்பும் இதற்கு இருந்தாலும் பாண்டியர்களே இதைத்தாடுதலும் பாண்டிய யாகப் பரிபாதிதலும் வந்தற்கள்.

சங்கத்தொடர்த்திக் கன்றுமணவடர் சரித்திரங்கள் முதற் சங்கத் தையும் இடைச் சங்கத்தையும் கூடப் பாண்டியர்களே தாடுந்து ஆதரித்து வந்தார்களென்று தெரிவிக்கின்றன.

தமிழ்ச் சங்கச் சங்கத்தொடர்த்தியாவகாலானும் பிறவும் தமிழினும் ஆங்கிலத்தினும் சில கங்கிமாண்களத் தொக்கமாசையும் பெருக்க மாசையும் எழுதி மிகச் செங்குந்த அரசாட்சிப்பெற்று இக்காலத்தில் வழங்கி வருதலின் அவற்றைப் பற்றி நான் பேசுதல் மிகையாகும். ஆதலால், முக்கியமான சில பகுதிக் செப்தினை மட்டும் சொன்னேன்.

முதலிடைச் சங்கங்கள்.

முதல் இடை மடை மெய்தத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் மூன்று இருந்தன மென்பது இறையனாகப் பொருளுதையாலும் சிலப்பதிகாரவுரை முதலியவற் றாலும் வேறுபல துள்ளாலும் தனிப்பாடல்களாலும் தெரி யின்றது. முதலினைச் சங்கங்களிலிருந்தார் சைகுடைய பெயரும் அவர் களால் அக்காலத்திற் செப்பப்பட்டன மென்று கூறப்படும் சில துள் களின் பெயர்களுமே இக்காலத்திற் தெரிவனாகின்றன. அவற்றி லுள்ள சில செப்புடனும் சில இலக்கண துற் சூத்திரங்களும் வழங்கி வருகின்றன. பெருங்கதை அங்கு உதவண்க் கதையை இயற்றிய 'கொங்குவேன்' என்பவருடைய தமிழ்ச் சங்கத்தின் பெருமையைத் தெரி யிக்கவந்த அடியார்க்குள்ளாரொன்பவர் சைப்பதிகாரவுரைப்பாடுதலில்,

“இரண்டாம் ஸூழியதரையே கபாடபூர்த்தில் இடைச்சங்கத்துத் தொல்காப்பியப் புலப்படுத்திய பாசேத்தியசாயை கிண்தருதிருகிற்பான் டியனவைக்களத்து அக்கத்தியனாகும் தொல்காப்பியனாகும் சிறுபாண்ட ரங்கனாகும் மதுரை யாசிரியன் மாறனாகும் துவரைக்கோமாளும் தீர்தையாராடு வென்றித் தொடக்கத்தார் ஐயாததொன்பதின்மர் உன்னிட்ட மூவாகித்து எழுதுந்துவர் தம்மாற் பட்டப்பட்ட கனியும் குருகும் வெண்டாளிய முதலிய செப்பிலிக்கையே பாடப்பட்டு செய்த உதயணன் கதை புள்ளும்” என்றெழுதி இருப்பதை கோக்குவையில் அக் கொக்கு வேன் காலத்தில் இடைச் சங்க நூல்களில் சில இருந்தன வென்பதும் அவை அவராலும் அக்காலத்திலிருந்த ஏனையோராலும் ஆராயப் பெற்று வந்தன வென்பதும் தெரிகின்றன. அவை கொக்கு வேளிரால் ஆராயப் பெற்றதற்கு மேற்கூறிய உதயணன் கதைவிற் காணப்படும் சில அரும் பதங்களுக்கும் இனிய வரம்பெய்க்குங்கூடும் அரிய பழைய நூல்களின் கருத்துக்களுக்கும் இக்காலத்து மதுங்கையரும் கடைச்சங்க நூல் முதலியவற்றில் ஆதாரம் கிடையாமைப்பே தக்காட்சியாகும். வினங்காத அப் பழைய நூற்கருத்துக்கள் பெருங்கதைகளில் இன்ன பக்கங்களிலுள்ளன வென்பது ஸி. நூல் அச்சப்படுத்தாததின் முகவுரையால் கிணங்கும்.

உடல் கொன்னப்பட்ட முதலூழி இறுதிக்கண் தென்பதுறையில் முதற் சங்க மிருந்ததென்றும் இடைச்சங்கம் இரண்டாமூழியில் கபாட பூர்த்தில் இருந்ததென்றும் உத்தர மதுரைகள் அதாவது இப்போதுள்ள மதுரையில் கடைச் சங்கமிருந்ததென்றும் பழைய சூரிசியர்கள் தந்தம் நூல்கள் முகமரையும் உரைகள் முகமரையும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

இடைச்சங்க மிருந்த கபாடபூர்த் வரன்மீகத்திலும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. சிறைகயத்தேடிச் செல்ல வேண்டிய வழியைக் கக்கிரீவன் வானாரர்களுக்குச் சொன்னபோது, “தென்றிகாசிற் கபாடபூர்த் கதைக் காண்பீர்கள்” என்று சொன்னதாகக் கிஷ்கிந்தா காண்டம், 47-ஆவது சருக்கம், 19-ஆவது கலோகத்திற் காணப்படுகிறது.

“கரத்தஞ் சரத்தக் கலிக்குங் களிதடைக் கண்டன்வந்தா
னிரத்தக் கபாட மினித்திதப்பாப்பன் டியனணங்கோ
உரத்தஞ் சரத்தக் கபாடத் திதத்திட்ட தணடிக்கோ
பூர்த்தக் கபாட பூர்த்தக்கள் ளை பூர்த்திஹமே”

என்னும் ஒட்டக்கத்தர் செப்புளாலும் கபாடபூமென ஒன்றிருந்த தென்பகை யதியலாட்.

அவ்வச் சங்கங்களில் இருந்த புலவர்களுடைய பெயர்கள், இயற் றிய நூற்பெயர்கள், ஆராய்ந்த நூற்பெயர்கள், ஆதரித்த அரசர் பெயர்

கள், சங்கப் புலவர் பெயர்கள், அவராய்ந்த காலம் முதலியனவும் இதையும் இறையனாகப்பொருளுரை, சிவப்பதிகாரவுரை முதலியவற்றால் தெரியவரும்.

அகத்தியமுனிவர்.

முதலின்று சங்கக்கவிதாம் அகத்திய முனிவர் இருந்து தமிழாசாய்ந்தனரென்று தெரிகின்றது. அவர் வடக்கேயிருந்து தென்னுட்கிற்றது வரும் பொது, “தென்னுடு தமிழ் வழங்கும் தெயமானமையின் அங்கே ஷன்னவர்களோடு பழகுமாறு எனக்குத் தமிழிலக்கணத்தைக் கற்பித்தருளல் வேண்டும்” என்று வேண்டிப் பாமசுவரன்பால் அதனைப் பெற்று இரண்டுகிற்று வந்து இங்கேயுள்ள வழக்க முதலியவற்றை யறிந்து இலக்கணம் இயற்றினார்.

“கூதாஞ்சேர் குறுமுனியு மெனயென் றுக்கி
வருஞ்செய்தா வருஞ்செய்த படியே செய்வ
மோதருக்கென் பூமிசரிநீப் பூமிமென்பா
சொண்டமிழித் குதயவெறு மடிமைக் கெடுவே
போதமுற வறியித்தல் வேண்டி மென்ற
போற்றல்கா வெழுத்தஞ்சொற் பொருளுமுன் னுள
ரிதியுடைத் குத்திரங்க ஈதியும் வன்மை
செறிவின்ன னறியித் தால் கோல உரித்தே”

(பழைய திருவிளையாடல்)

என்பது முதலியவற்றால் இது கிளங்கும்.

“தமிழொடு பிறத்தபு மதமையில் வளர்த்தகொடி”

என்றதனுதாம் அகத்தியர் தமிழ் காட்டிற்று வருவதற்கு முன்னமேயே அக்காட்டில் இருந்ததமிழின் தென்மை கிளங்கும்.

அகத்திய முனிவர் செய்த இலக்கணம் அகத்தியம்; அஃது இயல், இசை, கரடக மென்னு குவந்திமக்கணங்களை யுடையது; அது மூன்று சங்கத்தார்களுக்கும் இலக்கணமாயவகந்து பல புலவர்களுதாம் பெரிதும் போற்றப்பட்டு முதலானவையுள் எண்ணப்பட்டு வந்தது. இது, “விளையாட்டி” (தொக்காப்பியம், மரபியல், குத்திரம், 94) என்னுஞ் குத்திர உரைவாறும.

“யிக்குடை ஹத்த வியன்னை றாவத்த
தாக்கா வல்லிசைத் தமிழ்க்குவினக் காரென
வாரெ ரோத்தம் வாய்மொழிப் பம்புகத்
தூகுப் பெருமை அகத்திய மென்று
மருத்தவ முனிய றுக்கிய முதலாம்”

என்னும் பன்னிரு படகப் பாரிதந்தாறும புள்ளுகின்றது.

அகத்திய நுணியிடம் முத்தமிழ் பசின்ற மாணுக்கர்களுள் இயற்றமிழிலக்கணநிபந்தினைவர்கள் தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரென்றார்;

"மன்னிய தெய்வின் வானோர் வேண்டத்
தெய்விய பிறுத்த சீரான் நுணியான்
தன்பாற் தண்டமிழ் தாவின் துணர்ந்த
தன்னொரு சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு னவரும்" (தெய்வப் பாவியம்)

என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

இவ்வுத்தமிழிலக்கணநிபந்திபவர்கள் சேண்டி முதலியோர். நாடகத்தமிழிலக்கண நிபந்திபவர்கள் முதுவன், சயந்தர் முதலிய ஆறுநாடுயார். இயற்றமிழ் அன்குரன் அகியவ மென்பது தொல்காப்பியத்திற்கு முந்திய தென்னார், தண்டவல் கிழவன் இராசபகித்தியப் பல்லவதையன் என்பவரால் அதற்கு நிகர்நெத்ததொருவர் சொல்லப் பட்டிருந்ததென்றார் கன்னடர் கவிநீலகாந்த குமா தெரிவிக்கின்றார்.

முத்தமிழிலக்கணங்கிலையும் இக்காட்டித் பாவச்செய்த மேற் பாடு பற்றியே பன்மதத்தொருப தமிழாசிரியர்க்க அகத்தியனை மிகப் பாராட்டி இருக்கின்றனர்;

"தமிழென மொய்யொரு சுவதி தந்தவன்"
"தழற்பொலி விழிக்கடவுள் தந்தமிழ் தந்தான்"
"தமிழ் மாறாணி" (கம்பாபாடியனம்)
"தேனார் கமழ்தொல்காப் பியவன் தேடபத்தென் னீரானிக்
காணர் மயமத் தருந்தவன் மொன்னைன் வித்தமிழ்தான்" (கார்தக)
"ஆயுக் குணதாவ வேதென் பக்க வசத்திலவன்சேட்
டெயும் புயனிக் கெய்யிய தண்டமிழ்" (வினொழியம்)
"புலாத் தமிழ்பயந்த மூன்றான் நுணியாழி"
(தன்னடிபலங்காரவுரை மேற்கோள்)
"அகத்தியன் பயந்த செஞ்செ வானக்கு"
(வில்லிபுத்தூராய்வகி பாரதம்)

மேற் கூறியவற்றால் காலகை பரகிரியர் காணர், வீரொழிய ஆசிரியர் பொளத்தர், இங்ஙனம் அகத்தியர் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலை இன்னும் எத்தனையோ விடங்கவிற் காணலாகுந்.

இவர் வருவதற்கு முன்னமே இக்காட்டின்கூறத் தமிழையும் அத னிலக்கணத்தையும் இவர் தந்தானென்று கூறியிருப்பது உபகாரவழக்கு; இங்ஙனம் கூறியிருத்தற்குக் காரணம் தமிழ்ப் பாவைக்கு அக்காலத்தி

விருத்த ஒரு மெலிவைப் போக்கி இவர் இயக்கணஞ் செய்ததும், மாணக் கர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிப்பாதுகாத்ததையுமே.

பொருத்திரத்தால் தங்களுக்கு நேர்ந்திருந்த அபத்ததைச் சஞ் சிவ் கொணர்ந்து நீக்கிய அநுமான நோக்கி இராமன், “இன்று நான் உன்வயிற்றிற் நிறுத்தேன்” என்று கதிரைப் போய்வது இது.

அகத்தியரால் தாப்பட்டுத் தமிழ் வளர்த்ததைப் புலவர்கள் அழகாக வருணித்திருக்கிறார்கள்.

“ஒங்க லீடையக் துக்கத்தோர் தொழியாகி
வக்கொலிர் ஞானத் திருக்கையு—பாக்கவத்தன்
மின்னேர் தனிபாழி வெந்தொன் தென்து
தங்கெ லீடாத தமிழ்.”

‘ஒங்கல்’ என்றது பொதியில் மலையை; இச்சொல்புன் குரியனுக்கும் தமிழுக்கும் சீலேடை.

“பொருப்பிலே பீதக் தென்னன் புதழிலே கெட்டாக்காத்
திருப்பிலே விருத்த கையை மெட்டிலே தவழ்த பெதை
கெருப்பிலே சின்னத் தந்தென் லெயிலே வந்தோ ரெய்
மருப்பிலே பயிந்த பாவை மருக்கிலே வானு கிள்கும்.”

இந்தச் செய்யுளில் தமிழை ஒரு குழங்கதவாத உருவமித்து அழகாக அதன் வளர்ச்சியை முகநயை காட்டி இருப்பது அந்நித இன்புறத்தக் கது. பொருப்பிலே நின்றவா அகத்தியமுனிவர் தாழ்ந்திரியமென்பதைச் சூழியினும், தென்னன் புதழிலே விடாதது பாண்டியமன்னர்கள் தீயிழைப் பொத்தியத்தையெய்து காட்டும குழங்கதையை வெண்மை யாகிய தூய ஞானத்திற் கெட்டத் போக இங்கு வெண்ணிறமாகிய தென்னன் புதழிலே விடாதது மண்பதிலுள்ள நாய் கவளிக்கத் தக்கது. இருபுறத்தும் பாவை வெண்மொழைகள், ‘அகத்திருப்பிலே விருத்தி’ என்றார். கவையமெட்டிலே தவழ்ததாம் ஞானசம்பந்தர் தேவரத்தை கைத்தொழி கவையமிட்ட ஏடு கொடுவதீர்த்துச் சென்றதையும், கெருப்பிலே சின்னம் அகர் தேவரத்தை யெழுதி கெருப்பிலிட்ட ஏடு யேவாமுவிருத்ததையும் அறிவிக்கும்.

இன்னும், பொதியில்மலையில் அகத்தியரால் தாடுக்கப்பெற்ற ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் இருந்ததாகவும் தெரிகிறது.

செந்நயத் தெருந்ருத் தென்திவசமிக்கட் செல்லும் வானா லீர்களை நோக்கி வழிகுதுஞ் சுக்கிரீவன், “பொதியில் மலையில் அகத்திய முனிவருடைய தமிழ்ச்சங்கம் இருக்கின்றது. அங்கே செல்லுமிக்க னாரின் தமிழ்ச் சுவையை நீங்கள் துக்கத்து அங்கீகரித்தலேயே இருப்பீர்

கன்; நான் சொல்லிய காரியத்தை மறந்து விடுவீர்கள்" என்று கூறி வதாகக் கம்பர் பாடியிருப்பது இங்கே அறிதற்போது;

"தென்றமிழோட் டகம்பொழித் திருமுனியன் தமிழ்ச்சங்கம் சேர்ந்தே யோ வென்றமல னுரைவிடமாட்,"

(கம்பகாமயணம், 3௩. விட்டபடலம், 31.)

தொல்காப்பியத்தின் பழமை.

"நான்கு உதுமாய் படைத்த பொருளும் உடைமையான் நான் மறை பென்றார். அவை உதந்தியமும் பெனடிகளும் தலையகாரமும் சரமலேதமுமாம். இனி இராகும் வகவும் சாமமும் அதர்வணமு மென் பாருமுனர். அது பொருத்தது; இவர் இத்தகவ் செய்தபின்னர் வேத வியாதர் சின்னாட் பல்பினிச் சிற்றறிவினொருணர்த்தற்கு நான்கு கருக இவற்றைக் கொந்தாராதலம்" என்று தொல்காப்பியப் பாசிராயுளரில் எச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருந்தலால் தொல்காப்பியத்தின் பழமை புலப்படும். எச்சினார்க்கினியருக்குத் தமிழினுள்ள அன்மையும் பரிந்தியையும் இதனாவதெனும். அவருடைய உரைப்படி தொல்காப்பியம் வியாதர் வேதத்தைப் பகுத்ததற்கு முன்னரெனின் அதற்கு முதுகணவாயிய அதத் தியம் மிகப் பழமையான தென்பதைக் கூற வேண்டியதில்லை.

தமிழ் நாட்டின் எல்லை.

பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லம் கிருஷ்ணா நதியென்று கற்பகாண்டிரம் கூறுகிறதென்று கேட்டிருக்கின்றோம். தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ்நாடு வெங்கடத்தை வடக்கெல்லையாகவும் குமரியைத் தெற்கெல்லையாகவும் கொண்டிருந்தது.

"வடவேங்கடர் தென் குமரி யானைடத்

தமிழ் உற வல்லவகத்த."

(தொல்காப்பியம், பாசிராம்.)

இங்கே கூறியுள்ள குமரி பெண்பது அக்காலிற் பாண்டி நாட்டின் தென் பாகத்தில் உள்ளதெனக் கூறு. தென்பாவினுள்ள சில நாடுகளைக் கடல் கொண்டபோது அக்கதியும் அழியுற்றது. பண்டி யாற்றிற்கும் குமரி யாற்றிற்கும் இடைவி கிருந்த 700காட் அளவுள்ள 43-நாடுகள் அழியுற் றனவென்று செப்பதிகார உணவாளிரியர் தெரிவிக்கிறார். வடக்கெல்லை வடவேங்கடமென்றும் மற்ற மூன்று எல்லைகள் கடவென்றும் கிண்கு ஆளிரியரும் சிறகாக்கைபாடினியாரும் தத்தம் சூத்திரங்கள் முகமாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் காலத்திற்கு முன்பு குமரியகத்தைக் கடல்கொண்டது போதும். அவர்கள் தொல்காப்பியருக்குப் பிற்காலத் தவர்கள்.

குமரிக்கும் பஹுலியாத்திற்கும் இடையிலிருந்த நாட்டைக் கடல் கொண்டு விட்டமையால், நன் நாட்டின் இழந்த பாகத்தினனவு இயற்றற்குச் சோழநாட்டெவ்விடையிலிருந்த முத்தூர்க் கூற்றத்தையும் சோமானாட்டுக் குன்றீர்க் கூற்றத்தையும் வென்று பெற்றுப் பாண்டியன் அரசாண்டானென்று தெரிபெற. கூற்றம் என்றசொல் சில ஊர்களின் தொகுதியைக் குறிப்பதொரு பெயர்.

"மலிநெர பூர்த்தன் மண்டம் வெளவின்
மெலிவினி மேற்சொந்த மேயர்ள டுடம்பப்
புலியொடு மின்னீக்கிப் புழப்பெறித்த கொச்சென்டை
வலியினுள் வணக்கிய வாடாநீர்த் தென்னவன்"

(கலித்தொகை, 104:1-4)

"வடிவே வெறித்த வாய்பகை பொருத
பஹுலி யாற்றடன் பன்மலை யர்க்கத்தக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள"

(சீரப்பதீபகம், கரிகான் காதல, 18-20)

"என்றது: அங்ஙனமாயிப் பிணக்குகைக்குச் சோழ நாட்டெல் லையிலே முத்தூர்க் கூற்றமும் சோமானாட்டுக் குன்றீர்க்குற்றமு மென்று மியற்றை இழந்த நாட்டிற்காக வாண்ட தென்னவன்"

(இட, இட, இட, விசேடகூரை.)

இயற்றும், கடல்கொண்ட தமிழ் நாட்டின் பாகம் தெற்கே மிகுதியாக இல்லையென்று தெரிபெற.

மூன்றஞ்சங்கம்.

மதுரையின் இடவிசேஷம்.

மூன்றஞ்சங்கம். மதுரைமாநகரில் ன்தாடுக்கப்பட்டது. மதுரைமென்பதற்கு இனிகையானதென்று பொருள். பரிபாடலின்வந்துள்ள,

"உலக மொருதுவையத் தானேத் துலையப்
புலவர் புலக்கோவாத் தக்ககலமெல்லார்
தான்வாட வாடாத் தகவமைத்தே தென்னவந்த
ஞன்மரடக் கூட னகர்"

என்றும் பருதியாலும், திருவாகவாயுடைவார் திருவிளையாடலில், வந்துள்ள,

"மலகு மித்தரு நாட்டியல் காண்சொற் கோலா
துண்களை தகைய நிறப்பழன் வாடிடா தோக்கு
மலகில் வண்டுக முகடயத மதுரை"

என்றும் பருதியாலும் மதுரை கிசேடமுன்னகிடம், அதாவது கல்வி வளர்ச்சி முதலிய வற்றிற்குரியகிடமென்பதை அறியலாம்.

கரிகால் பொருவனத்தான் ஒரு சமயம் சதாங்கசேனையுடன் சோழநாட்டிலுள்ள காகிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து புறப்பட்டுத் திரிசரபுரம் கடந்து போகையில் ஒரு கோழி வந்து அவன் ஏறி விருத்த யானையின் மத்தகத்தமரக்கொத்த அது பின் வாங்கியது. யானையோ பெரிய மிருகங் கோழி சிறியது. ஆகிலும் கோழி யானையை எதிர்த்ததையும் யானை பின் வாங்கியதையும் பற்றி அரசன் சிந்தனை செய்து அந்த இடம் வன்மையை அளிக்கவல்லதென்றுணர்ந்து ஒரு காரகன்னை அங்கே உறையாணுகினான். அன்றைய உறையூர் என்பார். கோழியினுள் அந்தவிடம் அதியப்பட்டகையாக உறையூர் கோழி பெயர் தம. கோழியின் மூக்காக யானை கொத்தப்பெற்றவிடத்திலிருப்பது பற்றி துண்டென சிவந்தகல் மூக்கொரமென்றும், வழங்கலாகினை, செப்பதிகாரத்தினால் இச்செய்தி உணரப்படுகின்றது.

“முறஞ்செலி வரண முகர வுருக்கிய

புறஞ்சிறை வரணம் புக்கவர் புரிந்தென்”

(ஈரோன் காதல், 247-8)

(வரணம்—யானை, கோழி).

இப்படியே அக்காலத்திலிருந்த மன்னர்களும் பிறரும் சிறந்த இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தே இராசதானி ஏற்படுத்தவதும் கழகம் ஏற்படுத்துவதும் வழக்கமென்று தெரிகிறது. பாண்டியர்களுக்கு வேறு இராசதானிகள் இருந்தும் மதுரை சங்கத்தை ஸ்தாபித்தது, இடவிரேடத்தை யதிக்ந்தே.

சங்கப்புலவர்களின் இயல்பு.

மதுரைச் சங்கத்திலிருந்து தமிழாரங்கிது வந்த கல்விசைப் புலவர்கள் பலருணங்கொடி சிறந்திருந்ததுபற்றிச் சான்றோரென வழங்கப்படுவார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய குடும்பச்செவயிற்ரு வேண்டியவற்றை வேறுவகையாகப்பெற்று அக்கங்கத்திலிருந்து தமிழ் நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்தும் தமிழ்க்களவைய நுகர்ந்து இன்புற்றும் நூல்கள் இயற்றியும் நண்பரடங்கன் இயற்றியும் வாழ்ந்து வந்தார்களே யன்றித் தங்கள் பசுவைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காகவே அக் கூட்டத் திற்போய் இருக்கவில்லை.

“கலிஞ்சுதம் துணைப் போனும் பரிஞ்சுதம்

பண்புடை யார் தொடர்பு”

“ஆயுர் தொறத்தொற கிண்பக் தருந்தமிழ்”

என்றான்றோ?

ஆராய்ச்சியாலும் கற்பவர்களுடைய கல்லாபத்தாலும் உண்டாகும் இன்பத்தைப்பே பெருமையாக எண்ணி இருந்தார்களேயன்றியே ஐயுள்ள வர்த இன்பத்தைவும் அப்புவவர்களை மதிக்கவில்லை.

"தவளநுட் தொங்கேனீத் தவளை புண்டா
ரீலிய ரெங்குடையார் தம்முட் குழீஇ
'ககலி விரிவிரைத் தான்பா மகன்வானத்
தம்ப ருணவார் பதி" (பாண்டியர்)

என்பது இதனை விளக்கும்.

தம்முடைய தாய் தந்தையர் மனைவி மக்கள் கற்றத்தார் முதலியோருடைய பரிசுத்துண்பத்தைப்போலக் அவர்களிடமிருந்து அவர்கள் தம்மொருசாமயத்தில் குறிப்பதிலும் உபகாரிகளிடமிருந்து அவர்களால் அத்துண்பத்தைப் போலவேயுண்டி. இதனை அவர்கள் அய்யப்பொழுது இயற்றிய சொல்லுங்கள் என்று தெரிவிக்கின்றன.

அவர்களிடத்திலிருந்து வந்தவர்களுடையவா சொல்லுந்தியறிதலென்றவருணம் மிகச் சிறப்பித்து விளக்கி வந்தது. இஃது அவர்கள் பாடல்களால் விளக்கும்.

பாண்டியர் முதலிய அரசர்களுள் அன்று கற்று அவர்களோடு ஒப்பமித்திருந்து தமிழை ஆராய்ந்து வந்தனர். "மன்னவனெப்படி மன்னுரிப்பாடி" என்னும் பழமொழிகளெற்பா காட்டி ஐயுள்ளவர்களைச் சேராமல் தமிழில் ஒழுங்கான பரிசுதியுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். அக்காலத்தில் சேரசேழ்பாண்டியருடைய மூன்றிலும் இருந்தவர்கள் பேசிய பாலை தமிழே. இப்போது வேறு பாலை தங்குந்தேயமாகிய மலிகாடு தமிழ்த் தேயமாகவே இருந்தது. இது, பதிற்றுப்பத்து என்னுஞ்சொல்கதால் முதலியவற்றுணம் அக்காலம் அரசர்களாகிய சேரமான் பெருமானாயுந் குலசேகராழ்வார் இருவர்களுக்களாலும் தெரியவருகிறது.

முற்கூறிய புலவர்கள் ஒரு காதியார்க்கல்; ஒரு குலத்தாரால்லர்; ஒரு மதத்தினால்லர்; உலோச்சுநர் முதலியோர் கசனர்; இனம்போதியார் முதலியோர் பொனத்தர்; பின்னும் இவர்கள், ஒரு தேசத்தாரால்லர்; ஒருசாரால்லர்; மறுகாலிலும் அதன் அயலுக்காலிலும் இருந்தவர்களைத் தெரிந்துகொள்கிறிருந்து வந்து சேவகாலம் இருந்து செல்வதுண்டு. இவை அவர்கள் பாடல்களாலும் அவற்றின் பின்னுள்ள வாக்விவங்களாலும் விளக்கும். வேண்டியவற்றை வேண்டிய காலங்களிற் குறிப்பித்து அரசர்கள் அவர்களுக்கு உபகரித்து வந்தார்கள்.

சங்க மண்டபம்.

அப்புவளவர்கள் இருந்த தமிழாராய்ச்சி செய்வதற்கு மிகவசதி யாக ஒரு மண்டபம் அக்காலத்திலிருந்த பாண்டிய அரசனாற் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டது. அம்மண்டபத்திற்கு, "பட்டிமண்டபம்" என் பது பெயர். இது,

"தெற்கண் வாரில் திறவாத பட்டிமண்டபத்தரசர் பொருட்டு கக்கோர் ஒருவன் வாழவும் ஒருவன் சாவவும் பாடியமக்திரம் அங்கதப் பாட்டாறின்".

(தொல்காப்பியம், செய் புறியல் குத்திரம், 179, போசியா உரை) என்பதனுடையதிப்படுகின்றது. இன்னும்,

"பட்டிமன் தென்னல்" (தேவாரம்.)

"பட்டிமண்டப மேற்றின வேற்றின" (திருவாசகம்)

"பட்டி மண்டபத்தல் பாக்கதித் தேறமின்" (ராமேயகலி)

"பன்னருக் கல்தெரி பட்டி மண்டபம்" (கம்பாபாயணம்)

என்பவற்றால் அப்பெயர் முன்பு வழங்கி யந்த மம் புலனுமின்றது. இப் பாடியே வேறு சில ஆதாரங்களுமுண்டு. பட்டியென்றசொல் வரம்பு கடந்து கடக்கு விருபாணனாவும் குதிப்பதாகக் காலக்கிரமத்தில் வழங்கினர். தமிழ்நாட்டினாயினர் அதனைப்பற்றிப் பெரியோர் அப்புவளவர் தொகுதியைத் தொங்க, சங்கம், கடல், கழகம் என்றும்பெயரால் வழங்குவாராயினர்.

"மதுரைத் தொகை வர்க்கெனன்"

"கன்பாட்டிப் புலவனாய் கங்கமேறி" (தேவாரம்)

"கடலி னாய்தலென் னத்தமிழ்" (திருக்கோவையார்)

"கத்தின வையவர் கல்தெரி கழகம்" (கம்பாபாயணம்)

சிவபெருமானும் சங்கப்புலவர்களில் ஒருவராயிருந்தமை.

சங்கப் புலவர்களுடைய மேம்பாட்டை வதிந்து கோமகந்தரக் கடவுளும் இடைவிடாது சென்று தாமும் ஒரு புலவராகுகிறாந் தமிழாராய்ச்சு வந்தனவென்றும் அக்காலத்தில் அவருக்கிருந்த திரு காமம் மதுரைப் போளவாரவாரென்பதென்றக் தெரிகின்றன.

"தன் பமிழ்தற் புலவாணர்க்கோ ரம்மாவே" (தேவாரம்)

"சிறைவான் புலத்திலவன் சிற்றம் பவத்தமென் சிறைதயுள்ளும்

உரைவா னாய்மதிற் கடலினாய்தலென் னத்தமிழிற்

தலைவாய் தலைநாளை போவன் தி வேழிகாச குழல் புக்கோ"

(திருக்கோவையார்)

"சென்றின்த மதுகையினிற் திருத்தியதற் சங்கத்த

என்றிருத்த தமிழாராய் தருவியவர்கண் "

"சங்கப் புலவர் தந்திருமுதற் தலையெற்கொண்-3" (பெரிய புராணம்)

"பெருமைதரும் பெயர்மதுகைப் பேரால் வாய்மொன

புரைசெய்தே பழை சென்ற ஈருந்தவைய் வயிற்றொயிப் "

(பழைய திருவிளையாடல்)

மதுகைப் பேரால்வாய்மொன்ற இத்தத் திருநாமம், பிற்காலத்
தில் சங்கப்புலவரில் ஒருவர்க்கு இடப்பட்ட பெயராகவும் தொலை
நூல்களிற் காணப்படுகின்றது.

சங்கப்பலகை.

புலவர்கள் ஆராய்ந்தார்களென்றதனால், இடைவிடையே ஏற்
பட்ட கலகத்தாலும் இதயத்தாலும் நூல்கள் சிதைந்தனவென்றும்,
ஆராயும்வண்ணம் அந்நூல்கள் செய்தித்தார்களென்றும், செய்யுட்களைத்
தொகுப்பித்தார்களென்றும் தெரிகின்றன.

இவர்கள் பெருமைமைய உணர்ந்த இதல், தாமும் அவர்களைப்
பேரல் மெம்பட்டு கிளங்க வெண்ணிற் தாமதாம் பாடிய பாடல்களைக்
கொணர்ந்து, அவற்றைப் பார்க்கவேண்டுமென்றும், அவற்றை அந்
கேரிக்கவேண்டுமென்றும், தம்மைச் செர்த்துக்கொள்ளவேண்டு
மென்றும் முயல்வாராயினர். இதர்தீமைமையச் சொல்லா கலத்தவர்க
ளாதலின், அவர்களுடைய கலவிக்குறைமையும் அவர்கள் செய்யுட்களி
னுள்ள வழுக்களையும் எடுத்துக்கூற இயலாதவர்களுந் யுருத்தி அந்
தத் துன்பத்திலிருந்து தம்மை கிவிக்கவேண்டுமென்று சங்கப்புல
வர்கள் சொமகந்தாக் கடவுளை வேண்டினர். இவர்களுடைய வேண்டு
கொளிற்படியே தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த ஒரு பலகையை இவர்
களுக்குத் தந்தருளி எயருக்கு அடுத்து இடங்கொடுக்குமோ அவரைச்
சிறந்த புலவரென்று கண்டு கொள்ளும்படி அவர் கட்டினாரிட்டருளி
னர். அப்பலகைகிஃ பேருதவியால் குறைந்த கலவியுடையவர்களா
லேற்பட்டு வந்த துன்பம் இவர்கட்கு அடியோடே நீங்கியது.

"மொழியறி சங்கப்பலகை", "பாவறி சங்கப் பலகை "

என்று பெரியோர் பாராட்டிவிடுப்பதால் சங்கப்பலகை இருந்ததும்
அதனுடையவியல்பும் கினைக்குகின்றன.

"முழுதுணர்ந்தான் மயவான்முனி மொழியு முத்தமிழும்

பழுதும்படி புலவோநீய் பலகையொன் தடைபான் "

என்ற கிரீவியுத்தாராரும் பாடிவிடுக்கெஞர்.

இறையனாகப் பொருள்.

பின்னொரு காலத்தில், பாண்டியன் காட்டிற் பஞ்சக் தேரன் தியாயருக்கும் அன்புறுத்தியது. புலவர்கள் அரசனிடம் கிடைபெற்ற மதுவசனம் நீங்கிச் சோழகாட்டிலுள்ள ஆலஞ்சேரி பென்னும் ஊரிலுள்ள அலித்தன் என்னும் ஈரபுலய அடைந்தபொழுது அவன் யாதொரு கவலையுமில்லாமல் தன்பால் வைத்திருந்து அவர்களைப் பரது காத்துவந்தான். மதுவாசின் பஞ்சகீழ்வியதுதெரிந்து அவர்கள் அவனிடம் கிடைபெற்றுச் சென்று பாண்டியனைக் கண்டபொழுது, "கீழிர் இப்பஞ்சத்தில் என்னதுவெய் முத்தீர்க்கவே?" என்று கவலைபுடன் வினாவினன். புலவர்கள் யாதொரு கவலையும் தமக்கு இல்லாத படி ஆலஞ்சேரி அலித்தனென்பவன் பரதுகாத்தானென்பதை ஒரு செய்புலகம் தெரிவித்தனர். அக்கேய்யன் வருமாறு:

"அகல ஞாபிது கடுங்கதிர் பாப்பி
வேலையுங் குளனும் செடிபடச் சுவதித்
தந்தைய மகன் ஞாபுர்பா அகலம்
வெந்த காகம் வெய்வோ தருத்திக
குளமுத நலையுங் கொடுத்த வரமுத்த
வணவின் மகனார் கன்பா தகலம்
கிழித்தகிழி வெய்யாட வெற்றுகிழி பாடி
அறவுடை யிந்தி யறவுரை பொருடு
உமரமறந் தொழிந்த னுழிதா ளத்தின்
தரலிற் கைக்குத் தாயே யாகவுந்
தந்தையின் கைக்குத் தந்தையே யாகவுந்
இந்த ஞானத் திடுகண் டா
வந்து தேரன்தினன் யாதிதிக் கெழுவன்
கிணற் சோரு ரெடுபால் பேசுவான்
ஆலஞ்சேரி * அலித்த னென்பான்
தன்குளந் கொள்கான் நீர்ப்பழி யுறையான்
மறந்துப் பொய்யான் வாய்வயுந் குன்றன்
இறந்து பேசாந் தெய்வமக் காதலான்
வருத்தல் வேண்டாம் வழுதி
இருத்தன மிருத்தன மிடர்கெடுத்தனனே."

இந்தப் பஞ்சத்தில் கொடுமைபால் அவர்களுடையிருந்த தொய்காப் பியப் பொருள் கிசாரத்தினுள்ள அகத்தினைப் பகுதி எப்படியோ கா

* அலித்த னென்பது ஸிந்த னெனவும் வழங்கும்.

தவறிப் போகிறது. அந்தப்பகுதியின் இந்தியமையாகமையை உணர்ந்த அரசனும் புலவரும் மயங்கி வருத்தவாராகினர். அதன்மீறகு சோம கந்தரக்கடவுள் ஒரு புலவராகத் தோன்றி அதுபது ருத்திரங்கள் அமைந்த ஒரு ஸூகியத்தி அவர்களிடம் சொப்பித்து, 'உங்கள் வருத் தத்தை நீக்கிக் கொள்ளுங்கள்' என்று கட்டளைகிட்டனர். சிலபெரு மான் திருநாமம் இறைவனுரென்பநாதரின் அந்துதுக்கு 'இறைவனா ரகப்பொருள்' என்பது பெயராகிறது.

"உலகெவ்விதத்தம் பொருண்மா பொய்க்க
மாறனும் புலவரு மயங்குத லான
முத்தம் பெருமகன ஸூகியத்தருள் வாக்கா
லம்பினீர் தினையென் தபபது ருத்திரங்
கடவுளு தெந்தரக் கவையினையத் ததுபோத்
பரப்பினிள் தமிழ்க்கைய தோட்டமத் தவர்க்குத்
தெளிதரக் கொடுத்த தென்பதிழ் கடவுள்" (கல்யா. ம.);
"திருவாய வாயார்த்த மெழுந்தகடகார மெழுப்பொருணால் தருவானை",
"தவின்கட் பொருள்பாடி தவறிவர்க் கித்தனை" (பெய புரணம்.)

இறைவனுர் பொருளென்னவும் உலகெவ்விதத்தம் அந்துளின் பெயர் யழங்கும். பல புலவர்களும் அதற்கு உரைபெழுதினர். தத்தம் உரையே சிறந்ததென்று ஒவ்வொருவரும் உறுவாராகினர்; அது பற் றிப் பெரிய களகம் கிளைத்தது. கோமகந்தரக்கடவுளிடத்தில் அவர்கள் அதனை கிண்ணப்பஞ் செத்துக்கொண்டனர். அவர் அப்பொழுது அவர் களுக்கு முள்ளே முன்போலே எழுந்தருளி, "மதுவாயில் வணிகர் மா யில் உபபூர்க்குடிமீட்டர்மகன் உருத்திரசகன்" என்ற பெயருடைய மூங்கைப்பிள்ளை இருக்கிறான். அவன்முன் தும் உரைகளைப் படித்துக் காட்டினால் இன்னது சிறந்த தென்பதை முகக்குறியா துணர்த்துவான்" என்றருளினார். அந்த மூங்கைப்பிள்ளையை முருகனென்பர். பார்வதி தெய்வாருக்கு ஒருகாலத்தில் பரமசிவன் உத்தரகோசமந்தை யென் னும் ஸ்தலத்தில் சூகடப் பொருளை கிளக்கிக்கொண்டிருந்தபோது அவர் கவனக்குறையுடன் இருந்தமையால் இறைவன் அவரைச் சுயத்தார். அதனால் முருகக்கடவுள் தாமிடத்திலுள்ள அன்பினால் வெருண்டு அக்கேசிருந்த சாஸ்திரங்களைத் தூக்கிக் கடலில் எறிந்து விட்டார். அது பற்றி அவர் ஊமைவாகப் பிறக்கும்படி சுடுக்கப்பட்டு அப்படியே அவதரித்தார். சுக்கப்புவையர்கள் தத்தம் உரையைப் படித் துக் காட்டியபொழுது கங்கோர் உரையே சிறந்த தென்று அவர் ஏற்றுக்கொண்டார்.

"மணிக்கா வறிஞர் பெருக்குத் தோன்றி
இறைமேன் பொருட்டுப் பரணமுதல், சேட்பப்

பெருந்தமிழ் விரித்த வகுத்தமிழ்ப் புலவனும்

பாபா சரிய ரீயேயாதலின்" (கல்லாடம், முருகு ததி),

"திருத்தரு மதரை தன்விற் செவ்வொரு னிறத்து மாற்று

றுகுத்திர சன்ம குவி வுத்தெழும் கவகம்," (கந்த புராணம்)

பின்னர், உருத்திரசன்மா சிவபெருமானை வழிபட்டுத் தபது ணமைத் தன்மமைய நிக்ஞ்செகாண்டனர்; அந்தவிடம் திருவெருக்கத்தம்புலி யூர். இந்த வாலாற்றை அந்தத் தவசரித்திரத்திற் காணலாம். அங்கு உருத்திர சன்மரின் பிம்பமும் உண்டு. திருவெருக்கத்தம்புலியூர் இரா சேகந்திரபட்டணமென்று இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது.

சங்கமிழுத்ததற்கு ஆதாரங்கள்.

மதுராவில் சங்கமண்டபம் இருத்ததற்கு அடைபாளமாக முநீ சேரமகந்தாக்கடவுளுடைய கோயிலின் பெரிய பிராகாரத்தில் தென்பெற்று மூலையில் சங்கத்தஞர் கோயிலென்று ஒன்று உண்டு. அதில் காண்பதொன்பது புலவர்களின் கும்பமும் ஸாஸவதி தேவியின் பீம்பு மும் உள்ளன. சிவலிங்கப்பெருமானும் அங்கே வழுத்தருளியிருக்கின் தனர். ஒவ்வொரு தினமும் பூசை நடைபெற்றிப்பங்கன் கடைபெற்று வருகின்றன. மதுரை பேரவழிதி யொன்றில் கக்கோர் கோயிலொன்றிருக் கிறது. அதில் கக்கோருடைய பிம்பமும் வேறு சில புலவர்களுடைய பிம்பங்களும் உள்ளன. திருப்பரங்குன்றக் கோயிலிலும் கக்கோர் பிம்பம் உண்டு. அது பூசிக்கப் பெற்று வருகின்றது. அவரைப் பூதத் தின் சைந்திரிக்குரது முருக்கடவுள் மீட்டருளிய திருக்கிளையாடல் ஒவ் வொரு வருடமும் பங்குனி மாதத்தில் கடைபெடும் திருவிழாக் காதத்து கால்காக் திருநாலை அத்தலத்தில் கடைபெற்று வருகின் தது. சிவஸ்தலங்களும் ஒன்றுகூடி திருவிக்கோர்ப்பாளர் சிவபெரு மானு ரீது 'சங்கோய்மலைபெழுபது' என்றொரு தூள் கக்கோரல் இயற்றப் பெற்றிருத்தல்பற்றி அக்காலத்திலிருந்த அச்சரோருவர் அப்பலைக்கோயிலில் கக்கோருடைய திருவுருவத்தைப் பிரதிஷ்டிப்பித் துப் பூசை நடைபெறும் கடைபெற்று வரும்படி சிபந்தபெறப்பித்தி மிருந்தாரென்று அத்தவத்துச் சிவசாணனத்தால் தெரியவருகின்றது. "கொங்குநீதர் வாழ்க்கை" என்றுமொரு செப்புவரின் கிபித்தம்சேரம கந்தாக் கடவுளுக்குக் கக்கோருக்கும் மிக்க வாத முண்டரயிற்றென்றும் அதில் தெரங்கியுற்ற கக்கோர் தமது கீழைவைப் பொறுத்தருளும்படி அவர்மீது 'கோயப்பிராரதம்' என்ற ஒரு தூய்வற்றினொன்றும் ஒரு கரிதழுண்டு. அவர் ஒரு சமயம் திருக்கானத்திக்குப் போய்க்கைலைபாதி கானத்திபாதிவந்தாதி பென்னொரு பிரபந்தம் பாடினதாகத் தெரி கிறது. அவரார் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட ஒரு சிவலிங்கப்பெருமான்

திருவுருவம் அத்தனத்தின் உண்டு; அதற்கு **கங்கோதரர்** அவ்வது **கங்கோ**
சிங்க மென்பது திருநாடும்.

மேற்கூறிய தமிழ்ச்சங்கமே பிற்காலத்தில் பொற்றாமரைக்
கனாகில் இருந்ததாகவுந் தெரிகிறது. யடபொழி ஹாலான்வ மரஹாத்
மியத்திலும் திருவாலவாயுடைபார் திருவினியாடத் புராணத்திலும்
இச்சங்கம் கங்கைக்கனாகிலிருந்ததாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.
இங்கே, கங்கையென்றதை யடக்கேயுள்ள கங்காதிபென்று சிலர்
எண்ணுகிறார்கள். அது பொருத்தது. கங்கையென்பது இத்தலத்
திலுள்ள பொற்றாமரை வாகையென குறிக்கும். வெளித்தந்தையாக கங்
கையென்று வழங்குதல் மாபு. நும்புகோண்டு ஸ்ரீமகாமகத்தீர்த்தந்
கனாகிலுள்ள கிரபத்திரக்கடயினக் கங்கை கிரபத்திராகென்றுப்,
குடக்கதைக் கீழ்க்கொட்டத்திலுள்ள கிரவகனாக் கங்கை கிரவயக
ரென்று வழங்குதலே இக்காலத்தும் கேட்கனாகும். மேற்கூறிய
பொற்றாமரைக்கனாகில் கங்கையிருந்ததற்கு அதிருதியாக அவ்வாறிலின்
கனாகிலுள்ள எண்டாக் கந்துண்களிற் கங்கத்தரகுடைவ மெய்ப்புகள்
அமைக்கப் பெற்றதுவென.

"கோடரத திசெனெ கோலாக் குயோத்தங்கன் கோழியினுர்
தோடார் மலர்க்குழல் குழகன் னவிய பரடங்கெய்தம்
பீடார் பொந்நாமரைக் கங்குழற் றம்பெருங் காலியகன்
ஊடாடி யும்கவர் துலிய மேது முணர்ந்தலிரே "

என்பது குயோத்துங்கன் கோலன். பாண்டியனுடைய வெண்கோ
ளில்படி, பொய்யாகொழிப்புளவர் பொற்றாமரைக் கனாகிலிருந்த கங்
கத்தா) மெய்ப்புகள் துலியவைக்கவும் பொற்றாமரை வாகையின் மூழ்கி
இருந்த கங்கப்புவைக் கீதக்கவும் பாடினுலென்ற ஒரு சொய்தி, "உய்
களிசே", "பூயோத்தா" என்ற முதற்குறிப்புக்களையுடைய இரண்டு
செய்யுட்களுடனும் வழங்கி வருகின்றது.

"கங்கமலி செந்தித்தை",
"கன்பாட்கிப் புலவனுய் கங்க மேறி
கண்ணகக் கிழிதருவிக் கருளி றென்கான் "

என்று தேவாசங்கனிலும்,

"கங்கத் தமிழ் "

என்று திருப்பாவையிலும்,

"காப்பாய மும்மைத் தமிழ்தங்கிய வங்கன்முதுர்
தூம்பா விடத்தும் முளரோன்றலே மேறி பாயப்
பாப்பாய முலேதோய் மதப்பங்கயக் பாயவெறும்
கேல்பாய் மடத்தம்முள செய்யுண்டிக் கேறவங்கம் "

என்று பெரிய புராணத்திலும்,

“சொஞ்சொற் புலவர்கள் சங்கத்தமிழ்தெரி சொந்திப்பதி”

என்று திருப்புகழிலும்,

“சங்கம் வளர்ந்திட கின்ற பொலன் கொடி”

என்று மீனாட்சியம்மாள் பின்னித்தமிழிலும்,

“.....தென்பதொரு
தங்கத் தமிழ்ச்சங்கத் தூர்சொற் தவறினாற் றார்ந்தார்ந்த
சங்கத் திருத்த தமிழாய் தவர்சொற் தவறையோ”

என்று கோலக்காக் கோவைமீதும் சங்கமென்ற பெயர் வந்துள்ளது.

சங்கமிருந்ததென்பதற்கு இவ்வேனாவன ஆதாரங்கள் பல இருந்தும் அஃதொன்றிருந்ததாகச் சொல்லாமைத்திறம் கிடைக்கவில்லை யானகையால் சங்கமிருந்ததென்பதில் பென்றும், தொல்சாப்பியத்திற் சங்கமென்றதொரு காணப்படவில்லை பென்றும் சிலர் பேசுகிறார்கள். அது வருத்துவதற்குடமாக விருக்கிறது.

பிற சங்கங்கள்.

இதனாலும் கூறப்பட்டிருக்க சங்கம் இயற்றமிழ்ச்சங்கம்; இவையன்றி இதைத் தமிழ்ச்சங்கமொன்று அடக்கத்தமிழ்ச்சங்க மொன்றும் அதேநகரத்தின் மதுகையில் இருந்தனவென்று பெரியேசர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

கடைச் சங்ககாலத்திற்குப் பின்பு இம்மதுகையில் கைன சங்கமும் பெனத்த சங்கமும் இருந்தனவென்றும் பெரியேசர் சொல்லுவதுண்டு. அன்றியும், வடமொழிச்சங்கம் சோன் ஆட்சியி் விருத்ததாக மதுகைக் காஞ்சி தெரிக்கின்றது. திருவள்ளுவர் திருக்குறியா யங்கேற்றினைமையால் சங்கம் அழிந்துவிட்டதென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்; அது பொருத்தாதென்பது கிள்கருத்து.

உக்கிரப் பெருவழுதி.

திருவள்ளுவ மாணீசிற் காணப்படும் உக்கிரப்பெருவழுதியின் வரலாற்றைக்கொண்டு சிலர் காலகீர்ணயம் செய்கிறார்கள். அகாலாறுந் தைத் தொகுத்தவர் பெயரும் உக்கிரப்பெருவழுதியாரென்று தெரிகிறது. புறநானூற்றில், ‘காணப் பேரெனின் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியார்’ என்றொருவர் கூறப் படுகிறார். பாண்டியர்களுகடைய வருப்பில் உக்கிரகுலமென்று ஒன்றுண்டென்றும் அதிற் பிறந்தவர்கள் உக்கிரப் பெருவழுதி பென்று பெயர் பெற்றிருந்ததாகவும் பழைய சரித்திரங்கள் தெரிகிறதனால் மேற்கூறிய வழுதிகள் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை. மேற்கூறிய காணப்பேர் இப்பொழுது காணியார் கோலி

ஸென்று வழங்கப் படுகிறது. அத்தனத்தி ஸெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவ லிங்கப் பெருமான்மையில் ஒரு மூர்த்திக்கு 'உக்கிரபாண்டியேசுவரர்' என்பது திருநாமம். பாண்டியதேயத்தின் கடற்றுகைப் பட்டினமாகிய கொற்கையி வருவதுள்ள பெருங்குளத்தில் உக்ர பரூதேசுவர் கோலி ஸென்று ஒரு சிவாலய மிருக்கின்றது. கொற்கையிலிருந்த உக்கிரபாண் டிய ரென்பவரால் அந்த சகலாலயமும் உபாஸிக்கப் பட்டதென்று ஆண்டிள்ளார் சொல்லுவதனா.

சங்க கால வகையகநாயகப்பற்றி இக்காலத்தில் ஆராய்ச்சியா ளர் பலர் உழைத்து ஒருவரோடொருவர் தர்க்கித்து கீர்ணடிகந முயன்று வருவதால் அதிநவகாலிடிகக்கொள்ள ஏனக்குக் சிறிதும் விருப்பமில்லை.

II. முத்தமிழ்.

தமிழ் மூன்றுவகையாகப் பகுக்கப்பெற்று இயல், இசை, காலகமென்ற பெயருடன் வழங்கும். அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் இலக்கணமும் இலக்கியமும் உண்டு. அம்மூன்றனுள் ஒன்றற்கு ஒன்று இன்றியமையாததே. மூன்றற்கும் பொதுவாகச்சில இலக்கணங்களும் உள்ளன.

இலக்கியத்தின் அமைதியே இலக்கணம். “இலக்கியக் கண்ட தற் கிலக்கண மியல்பின்”, “இளைவறுகுறுமுனி இலக்க ணம்பெறப், பிறந்தரு மிலக்கியப் புனைச் சிங்கமே” என்பவற்றும் இது கிளங்கும்.

இம்மூன்றும் தமிழின் ஒரு கொந்தாக வழங்கப்படுவதபோல் வேறு பாகங்களில் வழங்குவதின்கீழ் பென்றல், இம்மூன்றன் இலக்கணமும் தனித்தனியே அவற்றில் உள்ளனவென்றும் சொல்லுவர்.

இம்மூன்றுள் ஷேர்க்கே தமிழின் முதலிழ்; தமிழ்மூன்று; மூன்றைப் பரிமென்று வழங்கப்படுவதைத் **தேவராக் முதலிய** அடிகள் தெரிக்கின்றன.

பண்டைக்காலத்திலிருந்த தமிழ்ப்புலவர்களிற் பெரும்பாலோர் இம்மூன்றினுமே பரிதிநி உன்னவராக இருந்தனரென்றும் அவருள் **முத்தமிழ்க்கவி** பென்றே சேர் பட்டாம் பெற்று விளங்கினார்களென்றும் தெரிகிறது.

இந்த முதலிழ்க்கும் இலக்கண அங்கெய்தவர் **அகத்தியமுனிவரே**; தமிழைப் பரிபாலித்த காரைர் முதலியோர்க்கும் உடன்பாடானது இது. அகத்தியத்தின்பால் முதலிழிலக்கணங்களும் உறப்பட்டுள்ளன என்பர்.

பழைய உரைகளிற் காணப்படும் மேற்கோள் வழக்கால், சிற்றகத்தியம் **பொகத்தியமென** இரண்டு அடிகள் இருந்து வந்தனவென்று தெரிகிறது; அவற்றைப்பற்றி வேறு ஒரு விவரமும் தெரியவில்லை.

“ஆதிதற் தமிழ்தான் அகத்தியர்க் குணர்த்திய டாதொரு பரான்” என்றது **அகத்தியத்திற்கு** முற்பட்டே ஒரு தமிழ்தான் இருந்ததைத் தெரிக்கிறது.

ஒன்றாகவும் வேறுவேறாகவு மிருந்த சங்கங்களால் இந்த முத் தமிழும் மதுரைவில் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தன; அப்படியே வேறு வேறு ககாமுதலிய இடங்களிலும் ஆதரிக்கப் பெற்று வந்தன.

அவற்றுள் இயற்றமிழ், கவ்வ கடைபொரு கடிவ இலக்கண மமைந்த தமிழ், இசைத் தமிழ் இராகம், நாளம், பாஷைப்பாட்டு இம் மூன்றும் வேறுபடாமல் இசைந்திருத்தலையுடைய தமிழ்.

காடகத்தமிழிழப்பற்றிப் செப்பு சொல்லுவேன்.

இவை, அகத்தியராஜனும் அவர் மாணுக்கர்களாலும் இலக்கணம் செய்யப்பெற்றுக் காவ அடைகிற பெருக்கமடைந்து வந்தன.

இலக்கியங்களும் **செய்யபதிகாரம்** ஆன்றதமிழும் கிரையப் பெற் றிருத்தலின் முத்தமிழ்க்காப்பிய பென்று பாராட்டப்படும்.

“குடக்கோ முனிகோன் தண்டையரை முத்தமிழ்” (**செய்யபதி காரம்**, அந்நிறையுப் பாரியம்);

“முத்தமிழ்க் கங்கியும் கித்தங்க் கங்கியும் காட்டுதற்கு”

“பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடற் குளரின்

நெழுதற் துளரிவதேயான்”

“ஒருத் தமிழோரு மூன்று முளையின் புறவருத்துக் கோன் தெரிந்த **செய்யபதிகாரம்**”

“கோற்றுக் செருக்கல்லவோ தமிழ்மூன்றுரை சொல்கிறந தே” (**செய்யபதிகாரம்**, அடியார்க் குளவார் உரைப்பாரியம்).

இங்ஙனம் முத்தமிழும் கிரையப்பெற்ற காப்பியங்கள் இந்நூலி யன்றி வேறு இக்காலத்துக் காணப்பட கிடக்க.

இயற்றமிழிலக்கணங்கள் எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், பொருளிலக்கணம், வாய்ப்பிலக்கணம், அணிலிலக்கணமென ஐந்து வகைப்படும். பொருத்த இலக்கணத்தையும் பேரந்த இலக்கணத்தை யும் இயற்றமிழிலக்கணத்திற் சேர்த்து வழங்குவதாம் உண்டு. மேற் கூறிய ஐந்திலக்கணங்களைப் முடைய அவைத் தொல்காப்பியம், அநி கையர், கிரகோழியம், இலக்கணகிணக்கம், தொன்னூல், முத்து கிரிய மென்பன.

அவற்றுள் **தொல்காப்பியம்** என்பது தொல்காப்பியமுனிவரார் செய்யப்பட்டது. அம்முனியர் தொல்காப்பியக்குடிசிற்பிறந்தவர். அந் நூலிதான் அணியியலின் உவமைபுணியின் பகுப்பொன்றே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்நூலுக்கு உரை செய்தவர்கள் **இளம்பூரணர்**, **சேனா**

வகாபர், போரவெர், சச்சிரூக்கனியர், கன்னடர், தெய்வச்சிலையா
 ரென்னும் அறுவகென்று இப்போது தெரிகிறது. அவ்வுகாசனாள்
 மாபுராண முதலாகப் பலஇலக்கண துண்கள் முன்பு இருந்தன வென்
 பனது அறியலாம்.

கன்னுலின் பழைய உகாயாகிரியாசிய மலிவகாதருடைய
 உகாயால், **அகியை** மென்பது தொக்காப்பியத்திற்குக் காலத்தால் முந்
 தியதாகத் தெரிகின்றது; அஃது இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

விரகோதய மென்பது பெளத்தசமயத்தாராயிப் புத்தமீத்திர
 ரால் இயற்றப்பட்டது; அதனுதாயாகிரியர் **பெருத்தேவனு** ரென்
 பவர். அதனுதாயில் இக்காலத்தில் வேறு ஏங்கிடத்தும் காணப்
 படாத பல பழைய சூத்திரங்களும் பல செய்யுட்களும் காணப்படு
 கின்றன; அவைய இன்ன துணை சார்ந்தவை பென்று தெரியவில்லை.
 அதனுள்ள மெற்கோட் செய்யுட்களிற் பெரும்பாலான பெளத்த சம
 யக்கொள்களையும் புத்ததேவனுடைய சரித்திரவகையையும் புலப்
 படுத்திகின்றன. அவற்றையன்றிப் பெளத்தமத சம்பந்தமான விஷ
 யங்களை அதிவதற்கு வேறு கருகி யொன்றுத் தமிழிற் கிடைத்திலது;
 மாணிடெகலைக் குறிப்புரை யெழுதுவதற்கு அந்நூற் செய்யுட்கள்
 திராந்த கருகியாக இருந்தன. அதிச வடமொழி இலக்கணங்கள் பல
 அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இலக்கணவிலக்க மென்பது, திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிக
 ரென்னும் வகையப் பெரியா ரொருவரால் இயற்றப் பெற்றது. அதற்கு
 கிரியான உகாயொன்றுண்டு. அந்நூல் சூட்டித் தொக்காப்பிய மென்
 றும் வழங்கப்படும். அதில் ஐந்திலக்கணங்களை யன்றிப் பெருகுத்த இலக்கண
 முற் றிப்பந்த இலக்கணமும் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. அந்நூல் உகா
 யில், சில பேரகத்தியச் சூத்திரங்களும் சில சிற்றகத்தியச்சூத்திரங்
 களும் வேறு சில அரிய பழைய செய்யுட்களும் சூத்திரங்களும் மெற்
 கோள்களாக வந்துள்ளன. இன்னும் அந்நூலிற்காணப்படும் கிசேடங்
 கள் பல. ஊன்றிப்பார்த்தால் கன்னுல் முதலியவற்றுள்ள மூலங்களும்
 அவற்றின் பழைய வகையகளும் மெற்கோள்களும்பிறவும் ஆகிய இவற்
 ருலேயே அமைந்தன அந்நூலும் உகாயுமென்று சொல்லலாம்;
 "திருவாரூர்த் திருக்கூட்டத்திற் தமிழ்க் கிளக்காயிவைத்தியநாதன்"
 என்று இந்நூலாகிரியர் **இலக்கணக்கோத்துடையாரை**ப் பாராட்டப்
 பெற்றுள்ளார்.

தொன்னுலில் மெற் கூறிய ஐந்திலக்கணங்களையன்றி வேறு
 சில கிசேடப் பகுதிகளும் கருக்கமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. அந்

தூதரிரியாவிய **வீரமாமுனிவரென்பவர்**, தமிழே வழங்காத அயல்
தீயிற் பிறந்து வளர்ந்துத் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து தக்க பண்டிதர்க
ளிடம் சென்று சென்று முறையே கற்றுத் தமிழ்ப்பாணியின்கண்
மிக்க அன்பு பூண்டு இத்தொன்னுவாவிய இவர்க்குமுற் **தேம்பாவணி**
முதலிய இவர்க்கென நூல்களும் இயற்றியது இவர்க்கத்திய மிகப்பாராட்
டற்பாறாது. இவர்க்குத்தமிழ் நூல்களைப் பாடஞ்சொல்லிய ஆசிரியர்
களுள் முக்கியமானவர் பழக்கிரிஞ்சுத **கப்பிரதீபக் கவிராமரென்பவர்**
சென்று செட்டி ருக்கிறேன்.

முத்துவீசியம் என்ற இவர்க்கென நூல் சென்ற நூற்றுண்டில் உரை
பூரிநிருத்தவிகவருங் திவாராவிய **முத்துவீச வரத்தியார்** என்பவரால்
இயற்றப்பெற்றது. அதற்கு உரை செய்தார் திருநெல்வேலியைச்
சார்ந்த வண்ணப்பேட்டையில் இருந்தவரான **திருப்பாற்கடனாதன்**
கவிராமரென்பார். அத்துடன் சூத்திரங்கவராவியது. முத்துவீசவரத்தி
யார் பூரண ஆயல் உடைமையா இருந்தனர்; குறிப்பாத்தாராற்பாதுவாகக்
முடியாதநிலையையில் அவர் இருந்ததைக்கண்டு பண்பிதர்க் கணையு
முதலியவர்க்குநற்பபந்தி அதுகுத்து பாசொரு கவியியுமிக்காதபடி. அவ
ருடைய மாணாக்கர்க்கறிவொருவருள் அக்கவரத்திய இவ்வீசவரிருத்த
வருமாவிய **ஸ்ரீ கப்பிராமகாசியாமரென்பவர்** சாதமென்று அக்கு ரூபா 30
வித்தம் உதவி செய்து அவரைப்பாராத்தாது வந்தனர்.

ஸ்ரீதிவர்க்கணக்கதுல் முதலியவர்க்கணக்கின்பட்டுமுள்ள நூல்
கள் **கண்ணாறு**, **கேமிகாதமுல்**, **அவதமல்** **கண்ணாறு** போன்றது. முன்னு
கொழிப்ப பின்னாள் பாகத்துல், அன்னு சாதபா கெத்துவாரும்,
இன்னியோ கெயல் வுத்துவாரிய வண்ணுல்" என்று இவர்க்கணக் கொத
நூலடையா சொல்லிய அருமை அறிதந்தாராகல். அதற்கு **கவிராமரத்**
முதலியோர் உரைகொடுத்திருக்கின்றனர்.

கேமிகாதம் என்பது **குணவீரபண்டித** என்பவரால் இயற்றப்
பெற்ற மெய்யாகக்கணாவிய நூல். இதில் அரிய இவர்க்கண விதிகள்
அமைத்துள்ளன.

"தொல்லாப் பியக்கடலிற் சொத்திப் பத்தாக்கப்
புக்காற்சொண் டொகல் படகெயை—புக்கோடிக்
கேமிகா கத்துவீர வெவ்வுக் குணவீரன்
கேமிகா தத்திக் கொதி"

என்பதனும் இத்துவின் கிறப்பா வகங்கும்; இதற்குச் சிறுத்தொருரை
புண்டு.

முன் நூல்களில் **பொருளிலக்கணம்** அகப்பொருளிலக்கணப்பிறு
பொருளிலக்கணம் என இருவைகொப்படும். அகப்பொருளைப்பற்றித்

தனியே கூறும் இலக்கணங்கள் இறையனாகப் பொருளும், காற்கனிராய கம்பியகப்பொருளும், மாறாகப் பொருளும், அவற்றுள் இறையனாகப் பொருள் என்கும் ஆக இயற்றியவர் சிவபெருமான் கூறுகிய இறையனார் என்கும் புலவர் பெருமான். இதற்கு உரைகண்டார் கங்கோர் முதலியோர். கங்கோர் இயற்றிய உரையழியே வந்த ஒருகா இப்பொழுது வழங்கி வருகின்றது.

காற்கனிராய கம்பியகப் பொருளென்பது. காற்கனிராயகம்பி என்கும் புலவனொருவரால் இயற்றப்பெற்றது. இதற்கு ஒருகாவும் உண்டு. அது மேற்கூறிய காற்கனிராய கம்பியகையே இயற்றப்பட்ட தென்று இத்தூதர் சிறப்புபாடியும் தெரிவிக்கிறது. அகப்பொருளினரின் கணத்தையாவரும் என்கின் அதிர்வுகொன்றும்படி முறைப்படுத்தி உபகரித்தவர் இப்பொருளோர்.

மாறாகப்பொருளென்றதால். கம்பியகையாரால் அன்புகூடப் பிறுக்குருகப்பெருமார்க்கனிராயகென்பவரால் இயற்றப்பெற்றது. இதற்கு இலக்கியமாக மாறாக் கோவை சென்ற ஒருகாவும் உண்டு.

அகப்பொருளினரின் கண அகவாதிமுன் இலக்கியங்கள் எட்டுத் தொகையும் கந்தரிணை, குறங்கோகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு என்பனவற்றும், பரிபாடலிற் கௌடிகந்தாரும், பத்துப் பாட்டில் முடிவிய்பாட்டு, குறிஞ்சிய்பாட்டு, மட்டிவிய்பாளை என்கும் ஐன்றார், பதினெண்மீழ்க் கணக்கில் ஐந்திணை என்பனவும், கங்கேரியும், திருக்குறளிலும் காண்டியாரிலும் காண்டியாரைக்கனிராய, திருவாறனார் இயற்றிய திருச்சிற்றம்பலக் கோகையாரும், பிற்காலத்து அகநாடுவியற்றிய பிசு கிளையார் கொல்லியென்ற பிசு ஐந்திணைக் கோகையகருமார்.

பொருளின் இரண்டாவது பகுதியாவிய புறப்பொருளுக்குரிய இலக்கணங்கள் பன்னிருபடவும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலியனவாம்.

அவற்றுள் பன்னிருபடவொன்பது அகத்தியருகடைய மாணாக் கர் பன்னிருவரால் இயற்றப்பட்டது. அந்நிருக்கு சிவ குத்திரக்கல் பனமுய உரைகனிற் காண்பாடுவென்றவைந்தி னால் இரப்பொழுது கிடைக்கக்கூடும்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்றதால் சோர் பரப்பகையின வாகிய ஐயனாரிதனார் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இது குத்திரக்கலையும் அவற்றிற்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்ற வெண்பாக்களையும் அவ்வெண்பாக்களின் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் கொளுக்களையும்

பெற்ற விளக்குவது. இதற்குக் காமுண்டி தேவசாயகர் என்பவரால் செய்ப்பாட்டை உடையொன்றென, இப்புறப்பொருளுக்கு இலக்கியங்கள் எட்டுத்தொகையில் பதித்துப்பத்த புறானுது என்பவையுளும், பத்துப்பாட்டில் எழுபாட்டுக்களுள் இவையொன்றே நிறவுபார். சிந்தாமணி முதலிய காப்பியங்களில் புறப்பொருளிலக்கண அனாதிகள் மிகுதியாக அங்கங்கே விளக்குகின்றன.

யாப்பிலக்கணத்தைப் பற்றி தெரிவிப்பன யாப்பருங்கலமும், யாப்பருங்கலக்காரிகையும. இவற்றுள், முதலாவது சூத்திரங்களாலும் இரண்டாவது கட்டளைக்களித்துவதனாலும் அமைந்தனவ. மேற்கூறிய யாப்பருங்கலத்தின் கிருத்தியுமையால் தமிழில் பல யாப்பிலக்கண நூல்களிருந்தன வென்று ஒருதுறையுடைய அங்கம் அநேக மிருந்தன வென்று தெரிகின்றன. மேற்கூறிய நூல்களும் அவற்றி னுடைய அமைப்பும் தக்கவை. இவற்றிப்பாட்டிருத்தலன்றி அவற்றின் மேற்கொண்டிருந்த வாதநாடகம் பற்றியாகிய பொருள்பாறு இருத்தலின் அக்கொய்யுட் கீழ்ப்படிந்தவாய்ந்தொட்டுதற்கு மனமின்றாத வாய் வாயனம் பாடிய அப்பாடல்களின் மேல்பொருளில்படி சிறந்த வாய் வாயனம் பண்டிதர்களின் சொல்லென இயற்றப்பட்டு அங் கிலக்கணத்தின் மேற்கொண்டவாக முதலிய சிதம்பரக் செய்யுட் கோசலம், பாப்பாடிகளென இரண்டு நூல்கள் இக்காலத்து வழங்கு கின்றன.

அணிசிலக்கணத்தைப்பற்றிய தெரிவிக்கும் நூல்கள் அணியியல், தண்டியலங்காரம், குலவாகர்த்தம், மாநளவங்காரம் என்பவை. அவற் றும், அணியியலினுள்ள சூத்திரங்கள் சில அற்புதப்பொருள் கிடைக்கின் றனவே என்று அந்தநூல் முழுதும் கிடைக்கவில்லை. தண்டியலங்கா ரமே அணியியலென்று சிலர் சொல்லுவர்; அது பொருந்தாது.

தண்டியலங்காரம் தண்டியாநிலையால் வடமொழியினுள்ள காய் யாதர்சுத்தைத் தழுவி இயற்றப்பட்ட அலென்பர். இது சூத்திரங்க ளாலமைந்தது. இந்நூலுட் கூறப்பெற்ற அணிகள், ௩௫.

குலவாகர்த்தம் என்ற அணிசிலக்கணம் மாணிக்கவாசகர் என் னும் பெருஞ் சூது புலவரால் செய்யப்பட்டது; சூத்திரங்களா ளமைந்தது. இந்நூலுட் கூறப்பெற்ற அணிகள், ௧00. இதற்கு முத லும் வடமொழி நூலே.

மாநளவங்காரம் என்பது திருக்குறையைப் பெருமான் கவியால் என்பவரால் இயற்றப் பெற்றது; சூத்திரரூபமாயமைந்தது. இந்நூ லுள்ள பொருளணிகளின் தொகை, ௧௪. தொக்காப்பிய முதலியவற்

நிள் கருத்துக்களையும் தண்டியவன்கார்த்தின் கருத்துக்களையும் தழுவி
மிக விரிவாக இன்று இப்பற்றப்பட்டது. இதன் உடையாகிரியர் தென்
ருப்பேகையக்காரி இரத்தினக்கவிராயர் என்பவர். இன்னும் உடைய
தமிழின் கருவியுமன்றே கருத்தத்தியவன்.

இருமூன்று தங்கநாடும் முதல்தாங்கன் தொல்காப்பியமும்
வடமொழிநிலாந் அணிநிலக் கணங்களுமே

பொருத்த இலக்கணத்தையும் (பொருத்த இலக்கணத்தையும்) தெரிவிக்கும் அங்கம் பன்னிருபாட்டியல், இக்கோசாளியம், யாருண்ப்பாட்டியல், அச்சண்டிமாலை ஆகியது வெண்பாப்பாட்டியல், எவ்வீதப்பாட்டியல், தத்தாத்திதீயப்பாட்டியல், சிதம்பரப்பாட்டியல், வகையறுத்த பாட்டியல் முதலியன.

அமர்துளி, பன்னிரு பாடிலுக்கு உட்பது பதமாய கங்கப்புகளாய்
பன்னிருமாதர் செய்யாபட்ட அகெனார். அது சூத்திராபுரமாய்
அமர்துளி அமர்துளி.

இந்திரகாளியென்ற ஆரின் முதலேகம் செலிய தாற்பெய
ரோடு உகா வளிந் தாண்டாடுகின்றன. இரதம் இப்பந்தியவர் இந்திர
காளிய பெயர்பெரிந்து தெரிவிந்தது.

வாருளப் பாட்டியன் என்ற அனீலிக்கு நடுவழி கொள்கையில்
குந்திங்கன் மட்டுமே உதரவித் தரண்பாடுகின்றன. அம்மினடத்
திரும.

வச்சனாத்தி மாலை 7 மணிக்கு அகாதிவாசியை குணநிலைப்படுத்த
செய்யப்பாடு இப்பந்தியாற்றுக. அகாதிக்கு சூதிரிய வச்சனாத்தி
பெய்யப்பாடுதான் அகாதித்தினுள்ள அண்டின் மருதியால் அவர் பெய
ரால் இந்நாள் அகாதி மெலிதிட்டவர் என்பார். இது மெய்யப்பாடுதான்
அகாதித்தது.

கவிதப் பாட்டிய செப்பற கவித டேனா கொப்பனாள் இயற்
றப்பெற்றது; கவித நுகறயானகாத்தது

வளமயத்த பாட்டிய வெப்பத களித்ததையாகியதும்
மங்கலக் கொத்தணையர் பொருத்தத்தையுள் கருவது. மந்த உபகாரி
மேலேயாவது தாம் அங்கு தனிப்பாடல் செவ்வ பவனடைபு எண்
ணிப புணர் கருக்குர்) பொருத்தக் கொடுக்க மாதொருவருத்தமுமின்றி
யதிப்பாடுக்குக் கெடுத்த கருக் இது. இதனும், அளவிரியின் கருணை
யினக்குர்.

தத்தாத்திரேயப் பாடகியசென்பதை அன்னுடைய தமிழாசிரியர்களுமொருவராகிய செங்கனம், ஸ்ரீகிருத்தாசல ரெட்டியாரவர்க

விடம் பார்த்துப் பாடமுங் கெட்டிருந்தேன். அது கிருத்தங்கனான
மைத்துண்டது. புத்தகம் என்னுக்கு கிடைக்கவில்லை.

சிதம்பரப் பாட்டியை. இயந்திரவர் பாஞ்சோதியாசனப்பவர்.
இவர் சிறுத்தமிழ்ப் பண்டிதராயே திருக்கலை என்பவருடைய குமாரர்.
இந் தால் கிருத்தங்கனானராயே.

இவற்றையென்றி இன்னுஞ்சில இலக்கணங்கள் பல உள்ளன.
அவற்றுள் **பிரயோக கிளையகம்** என்பதொன்று. இஃது ஆழ்வார்
திருநகரிவிரிந்து **கப்பிராமணிய தீக்ஷிதகொளையா**ற் களித்துறைவாற்
செய்யப்பெற்றது. இதற்கு உணர்வொத்தவரும் இவரோடொழிவி
விரிந்து தமிழில் வழங்கும் இலக்கணப்பாடுபாடுகள் இன்னவை பெண்
புதும். தமிழுக்கே உரியன இன்னவென்பதும், இரண்டிற்கும் பொது
வதாக உள்ளன இவை வெவ்வேறு தக்க ஆதாரங்களுடன் கற்றுக்
கொள்ளுதல் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந் தாலால் உணர்வும் இவர்
திருமொழியிலும் மிக்க வல்லுரையொன்றாகக் காட்டும். இந் தாலாலி
யர், "ஆழ்வார் திருநகரப்பாடியுருக்கப்பிராமணிய, தீக்ஷிதன் தமிழ்ப்
பிரயோக கிளையகம், உணர்வொத்தவரு பெருந்தலை" என **இலக்கணக்கொத்
துடைவார்ப்பு** பாட்டியைப்பெற்றது. இலக்கணக்கொத்து என்றோ
ரினக்கணம் என்பது. அது தமிழிலுள்ள இலக்கண இலக்கியங்களி
லும் அவற்றின் உரைகளிலும் இலக்கணக்காய்வொத்த பாண்பாடு அரிய
விஷயங்களைத் தொகுத்து மூன்றுபாடுகளாகிய மிகத்தெளிவாகத்
திருவாய்மொழிவார்த்தைத் தக்கவார்த்தைத் தக்கவார்த்தைத் துபாயக
இயற்றப்பெற்றது. இதற்கு உணர்வொத்தவரும் அடியோடு வேற்றுமை
யினக்கணம், கிளையகக்கணம், முதலியவற்றைத் தெரிந்துகொள்வ
தற்கு உபயோகமானது.

தொன்காப்பெயருடன் பார்த்ததற்கும் அந்நான் முதற் குத்தித்
திற்கும் கிரியைப் பார்த்துமிட, திருவாய்மொழிவார்த்தைத் தக்கவார்த்தைத்
துகை கிளையகக்கணம் **வி சிவஞானமொகென்** என்பவரால் இயற்றப்
பெற்றது. இது தமிழ் கற்போர் பாவரும் படித்துணரற்பான்று.

இன்னும் **இரத்தினச் சுருக்கம், உவமவார்த்தைகம்** என்னும்
இரண்டு நூல்கள் நூல்செய்யப்பெற்றுக்குச் சிறந்த குருக்களாக வழங்கி
வருகின்றன. இவை இன்னபொருளுக்கு இன்ன பொருளை உவமை
கூறிவெண்கிழைப்பதையும் பிறவற்றையும் புலப்படுத்துவன.

தருக்கணங்கொழும் அதன் உரையாயே **அனனகப்பந்தமும்**
யடமொழிவிரிந்து முந்தைய **சிவஞானமொகெனார்** மொழிபெயர்க்
கப்பட்டு வழங்கிவருகின்றன. தருக்க எய்யத்தயான வேறு சில நூல்

கள் தமிழின் அதற்கு முன்னர் சில பெரிசோர்களைச் செப்பப்பெற்றிருந்தன என்று தெரிகின்றது.

ஐந்திலக்கணங்களுள் இரண்டு ஒன்றையுமட்டும் கூறும் நூல்கள் **சிறந்திகாரம்** என்பது. ஐந்திலக்கணங்களுள் கூறும் நூல்கள் **பேரதிகாரம்** பெனவும் வழங்கப்படும்.

இதையனுகல் பொருள் முதலியன சூத்திரமென்றும் ஒரு அப்படக்கியம் ரிண்டமெனவும், பன்னிருபடக்கியம் முதலியன சூத்திரம் இயல் என்றும் இரண்டு அப்படக்கியம் ரிண்டமெனவும், தொக்காப்பியம் முதலியன சூத்திரம் இயல் அநிராயம் என்றும் மூன்று அப்படக்கியம் ரிண்டமெனவும், இயற்றல் தொக்காப்பியம் பொருளெனவும், அசுத்தியம் இயற்றமிழ் இகாத்தமிழ் சங்கத்தமிழ் என்றும் மூன்று அப்படக்கியம் சித்தியின் அது ரிண்டமெனவும் மேலொரு ரிண்டமெனவும் வழங்கப்படும்.

இயற்றமிழ் இலக்கியம்.

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெகழ்க்கணக்கு, சிற்பட்டகம், குணகாற்பது, முத்தொன்னிரியம், அரும்பைத்தொன்னிரியம், வர்க்காத்தொன்னிரியம், ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐங்குறுகாப்பியங்கள், தகடுச் சாத்திரம், திரும்பக் காஞ்சி முதலிய பன் சங்கநூல்களும் இயற்றமிழ் இலக்கியங்களுட் பழையனாயின.

இடைக்காணர் பாடிய ஐங்குறுநூல் என்னுந் திருத்தொகை தெரியவருகிறது. அதிலிருந்து சில பாடல்கள் பட்டிற் கூறப்பெயருடன் பழைய உரைகளிற் காணப்படுகின்றன. ஐங்குறுநூல் மென்னும்பொயர், எழுதுங்காலத்தில் எழுத்தாணியமெழுத முடியாத ஒகைகளையுடைய செய்யுட்களை யுடைக்கவர்த் பெற்ற காண்பொயர். இதையுபொன்ற நூல்கள் வேறுபாடுகையுடைய உருவம்.

இயற்றையன்றிச் சான்றவனவை அருகத பெறத்த முதலிய சமயநூல்களும், அத்துவசுதநூல்களும், இதிகாசங்கள் மகாபாரதங்கள் இவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும், பழையபாரணங்களும், சிற்பம் கணிதம் சொசிடம் கவந்தியர் கீழ்த்தம் முதலிய பனகலைகளுக்கரிய நூல்களும், சிங்காவதுன்னவையைய கூக-வகைப் ரிபத் தங்களைச் சார்த்தனவையே ஆசிரிக்கணக்கான நூல்களும் இயற்றமிழ் இலக்கியம் மெனப்படும்.

தமிழிலக்கிய இலக்கணத்திற்றத்தில் கசனர்கள் செய்த வதன் மறக்கற்பவதென்று. அவர்களுடைய சங்கங்கள் பாண்டுகாட்டின்

மதுரைமீதும், கோழாட்டில் தீபங்குடியிலும், கங்காட்டுள்ள பல ஊர்களிலும், தொண்டாட்டிலும், கொக்குரட்டிலும் இருந்தன வென்று தெரிகிறது.

பெருந்த சமயத்தார் தமிழ்மொழி வளர்க்கிக்குப் பெருத்த உதவி செய்துள்ளார்கள் என்பதற்கு மணிமேகலை, குண்டலகேசி, சிம்ப சாரங்கத முதலிய நூல்களும், விசேஷமென்றும் இலக்கண நூலும், அதன் உதாரணமும் சீலகேசிக்குச் சமயதிவாகர வாமன முனிவர் இயற்றிய உதாரணம் காணப்படும். மேற்கோட் செய்யுட்கள் பலவும் கல்வாடைமொழி உடிக் காலம் பாகுமாவிலும் மணிமேகலையன்றி வேறு இலக்கிய நூல்களுள் ஒன்றும் முழுதாவது இக்காலத்துக் காணப்படவில்லை. இது பெரிதும் வருத்தத்தை விளைவிக்கின்றது.

தமிழ்வகை மூன்றாம் இலக்கணங்களுக்கு இன்றியமையாத நாகி அடிப்படைமாக இருத்தலின் இவற்றமிழ் முன்னங்கொண்டது.

இசைத்தமிழ்.

இசைத்தமிழ்ப் பாருமதினையும்/சாடகத்தமிழ்ப் பாருமதினையும் குருமாறு அதிர்ந்த கொள்வதற்கு முதலதிய சிவப்பதிகாரமும் அதன் உதாரணமுமாய்வி இக்காலத்தின் மேலதிகக் கருவியும் இவ்வீ. சிவப்பாடும் ஆவதற்குள் சிவனார் கவியடிகளிடமிருந்து ஆனாலும் அவற்றைக்கொண்டு அதிர்வென்புயவதற்குக் கருக்கமாகக் கொள்ளுவதன்.

சந்தேசகவையப் புலியெடுத்துப் இலக்கண நூல்களும் இலக்கிய நூல்களும் இசைத்தமிழ் நூல்கள். பெருகாகா, பெருக்குருகு, பஞ்ச பாசியம், இசைநாணக்கம், பஞ்சமாயு, தாசாமுத்திரம், சச்சுட வெண்பா, இத்திரகாளியம், பதினாபதகம், தாசவகையோத்து, இசைத்தமிழ்ச் செய்யுட்குறக்கோகை முதலாகிய பண்டைக் காலத்தின் இருந்தன வென்பர். இவற்றிற் சிலவற்றிக்குத்தொங்கல் நூற் பெயருடன் இடைவின்றனமெவன்றி நூல்கள் இடைக்கங்கலை.

இக்காலத்திற் சிலதே சமயத்தாராக மடமொழியில் வழங்கும் ஸ்வரப்பெயர்களைவிய னட்டினர். சிஷ்யம், சார்தாரி, மத்தியம், பஞ்சமம், தைவதம், சிஷ்யம் என்னும் ஏழும் தமிழில் குரல், நகரம், கைக்கலை, உதா, இனி, கிளி, நாடி மென்பவற்றிற்குச் சரியானவை. இவ் வெழிலிருந்து உண்டாவனவே பண்டைய நிறங்களுள், பண்கள் ஏழு ஸ்வரத்தொடுகடிய இரக்கங்கள். இவ் இரக்கங்கள் ஸர்வரண சாகங்க மெனவும், ஐனகரக்கவெனவும், மேனகர்த்தரக்கவெனவும் மடமொழியில் வழங்கப்படும்.

திறங்கன், பண்களுள் துவ்வொன்றிரிஞ்ஞதும் உண்டாகிப் பல வாகுகாட்டி வேறு வேறு பெயர்பெற்று வழங்கும்; இவை, ஏழிற் குறைந்த ஸ்வரங்களைவுடையன வென்றும் ஒண்ணியாகங்களென்றும் கூறப்படும்.

“கூறாஃம் பிற்றே பண்ணென வாகும்,
கூறாஃம் பிற்றே திரெனெப் படுமே”

என்றார் திவாகரத்தாத் பண்ணிணியையும் திரத்திணியையும் விளக்கும். இஃது பற்றியே சொல்லுவதெனத்தன் வெண்பாமுதலிய பாக்களுக்குப் பண்ணையும், வெண்டாழிவா முதலிய இளங்களுக்குத் திரங்களையும் உவவாக் கூறிவிஞ்ஞதம் கூறுதலுணர்தலாகது; இது.

“பண்ணுந் திறமுட்பொற் பாகு மிழமுடாய்
வண்ண விகற்ப வகைகையாய் பண்ணின்
திறங்கிகரிக் கெவவதுபொற் கொம்பு வகை
விவசயருட்டு மிவ்வ சினம்”

என்பதனுடைய ஆதியகற்கும். (மருள் - மருடாய்)

பண்களில் வகைபடை அகற்றும் புறநீரகம் முதலிய பண்கள் பண்ணின்மீடும் பதற்பண்களெனவும், தக்காஃ முதலிய ஒன்பதும் இரப்பண்களெனவும், கொங்கு முதலிய ஒன்றும் பொதுப்பண்க ளெனவும் கூறப்படுக. இவ்வகைகள் விவரிக்கப்படும். இரவணன் அகம்பாத்தாத் வகைகளைவை முதல்கிவையித்ததுப் பின்பு பாபசிய னும் தவ்புறுத்தபொற் வ சிவருக்கு தீக்கமுண்டாக இப்பண்ணிப் பாபமுட்க்காணென்று, “கொப்பயாப்புகு குழிப்பங்கி பவிற்கி னெங் குப் வெவ விரிங்கிழைக்கிடெத் துகிசர் பாபி, இரவணன்” என்பதனால் ஒரு பெரியார் தெரிவித்திருக்கின்றனர். அத்துமே பகல் இவிரண்ட னும் இவ்வ இன்ன பாபத்திதருரிய பண்கள் இவை என்பதும், ஒன் றது தவவானும் இன்ன கவகக்குரியபண் இது வென்பதும், நான் வகுணங்களுள் இவ்வ வகுணத்தித்திரியது இன்னவென்பதும் இவச யுக்களிற் கூறப்பொந்துள்ளன.

என்றார் பண்கள் பெரும்பண்கள், குறிக்கி முதலிய ஐந்திண்க்கு முரிய பண்கள், திவகொழிவ பெரும்பொழுதாவை அகவாதற்குமுரிய பண்கள் முதற் பவகையுட்பி விழங்கும். இத்தமுறை தவநாமல் பவைய அகாரிபீரிகம் தம்முடைய பவ்வணில் அனாததுக் கொண்டு கொணர்வன்; கூறிவ பாப்பின் விவங்கும்.

இப்பண்களானவைய பாட்டுக்கள் (சேர்த்தனங்கல்) உருக்கள், வரிகள் முதலிய சொற்களால் வழங்கும். அவை தான அளவிற்ரு ஏற்ற

குறியும் கொடியும் இகையின் வலியு முதலிய ஓசைக்கேற்ற ஓசை யுள்ள ஏழுத்துக்களுபடைய்த தமிழ்ச்சொற்களாக இயற்றப் பெற்றி ருத்தலோடு வேறுபாடொன்றுக்குப் சொற்களும் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு அமைக்கப் பெற்றிருத்தவையென்கிம்; இங்ஙனமே கிதிகளும் இலக் கியங்களுமுள்ளன.

அவை பத் துவகம்படுமென்று ஒரு சாரங்குறுவர். அவை செந்துறை, வெண்ணிறை, பெருந்தேயபாணி, சிறுதேயபாணி, முத்த கம், பெருவண்ணம், ஆற்றுவர், கரையவர், கிழார், தலைபொருமண் டியம் என்பன.

நான்கெரிவையுடன் பொருத்தம் பாக்கள் ஒன்பது. அவை சிந்து, திரிபதை, சயலை, சம்பாதகிருத்தம், சொந்துறை, வெண்ணிறை, பெருந்தேயபாணி, சிறுதேயபாணி, வண்ணொன்பது.

சுந்தக்காதத்திற்கு வந்தபயன்னைப் பாட்டுவென்றுகோ, அதை யே தவறியிட பாட்டுவென்கிட, அங்ஙனம் பாடினானென்ற கேட்கும் மனிதர்க்கும் விளக்குகளுங்கும் பாடையகளுக்குப் இன்பம் பிறவாது; தவறியபாடுவாராயின் அந் குற்றமென்று அதிலுரைந் தினைக்கப்படும்.

விவக்குகளுள் பாடுவாய் அகண்டாய், வளர்வனவற்றின் பாய்புக் இகையதிகற் சிறந்தவை வென்றுமாயின் இகைக்குவனக்குமென்றுங் குறுவர். பாடுவாக்கு இத்தன்மைபுந்தாதலை.

"காழ்வரை வெள்க்குறையிற் செருந்தம்
பாழ்வரைத் தக்கி வாக்கு"

என்றும் கரியாறு.

"அணியினது மகளிரும் பாணியும் வணக்கும்
மண்பொலி வினையும்"

என்றும் பெருங்கதைவாறு.

"நம்பல வேழத்தின் வெய்தொழில் விவக்
கருணை வினை காழுதத் தீது"

என்றும் குரகூழிர் தத்தாறு.

"மகரவாழ் வல்ல மைந்த செருகனைக் கண்ட மத்தப்
புகர்முகக் களித்தின்"

என்றும் மேருமந்தா புராணத்தாறு அறிபவாகும். பின்னும்,

"ஒலியை வாய்வி குளசின் கொடிநி
பெருவரை மருக்கிற் குறிஞ்சி பாடல்
குரகூழ் கொள்ளாது விளையும் பெயாது
படாதுப் பைக்கண் பாடுபெந் தெய்வென
மதம்பகன் பழகனி ததக்கு பாடல்"

என்னும் அசுப்பாட்டாடும் இது கிளங்கும். ஒரு குறமகள் குறிஞ்சிப் பண்ணைப்பாட ஒரு யாள் தினைக்கதிரை உண்ணாமலும் புடைபெயரா மலும் அப்பண்ணைக்கேட்டு மனமுருகி சிந்து உறங்கிய தென்பது இதிற்தண்ட பொருள். அகணையாறிற்று இகையுணர்ச்சி யுண்மை,

“இருஞ்சிறைத்தொழுநி யாப்ப வந்தொத்
திருக்கல் கிடாநி அகண யோர்க்கும்”

என்றும் அசுப்பாட்டாடும்,

“இன்ன ஈர்க்குரங் கேட்ட வகணமா
அன்ன ஈய் மறிழ்வென்று வித்தாள்”

என்று சித்தாமணிச் செய்யுளாடும்,

“யாழ் சிறை யறித்த அகணகன்மா”

என்றும் கம்பாசாமரணச் செய்யுளாடும். கிளங்கும்.

பாராதிற்று இகையுணர்ச்சியாக இன்பமுண்டாதல் யாவர்க்குத் தெரிந்ததே.

மனமுயின்மைபாசு பங்கில் நீத்து அணங்கல் உணகில்லாமல் வருந்து வதைக்கண்ட இருச்சிற்றம்பல தேசிகர் என்னும் பெரியாசொருவர் தம்முடைய பூகாசில் மேகாராகக்குறிஞ்சி யென்றும் பண்ணைமகர் த நெயராவ்வின துறங்கிக்கச் செய்வ கிடனை மனமுபெய்யத் தொடங்கி காட்டின் னன்பந்தை சிக்குவதென்றும் அதனை அதிர்ந்த சேதுபதி யேந்த சொருவர் அலரிடம் அணிவாடாட்டித் தமது ஸாஸ்தாணத்தி னுள்ள வெள்ளக்குளம் முதலிய நெகொடங்களை யளித்தனவென்றும் அகலனமளித்தகாசத்தில் எழுதிய பாட்டயத்தில் இவ்வாசாறு எழு தப்பட்டிருக்கிற செவ்வுடல் என் கேட்கியுற்றிருக்கிறேன். அந்தத் திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் இருவாவதுரை யாதனை கத்தற்களாக முன்பு கிளங்கியவர்களை ஒரு பெரியார். அவர் அவதரித்தஇடம் சென்னைக்கு அருகேயுள்ள அருட்பாக்கம் என்றும் கிராமம்; அதில் இப்போது ஒரு மடம் இருக்கிறது.

மாலைக் காசத்திற்குரியது செய்வழிப்பன்; காட்காளைக்குரியது மருதப்பன். மாலைமயல் காலைமயலு வகுணிற்கும் பொழுது மதுரைக்காஞ்சியில் முறைபெய. “திவவுமெயர் சிறுத்துச் செய்வழி பண்ணி” எனவும், “யாமோர் பருதம் பண்ண” எனவும் செய்வனே கூறிவிருத்தல் அதியற்பாறது. இயற்றை ஞானசபையார் காசம் பிறழ்ந்து பாடிய பொழுது அபரிமந்திக்குக் காசனம், ஊனி யென்பவன் அவருக்குக்கொடுத்த பெருங் கொடைபா னுண்டாகிய செல்வச் செருக்

கென்று வேறொரு புயவர் அந்தவள்ளை கொக்கி உயம்படக் கூறிய
புறப்பாட்டு இங்கே ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது;

“கள்ளி வாழியே கள்ளி கன்னென்
மாலை மருதம் பண்ணிக் காவிக்
கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி
வாயென் மந்தன தநீ
புரவுக்கடன் பூண்ட வன்மை மனே.”

இப்பண்ணையமைத்துப் பெரியோர் பூங்காகத்துப் பாடிப் பழுவகை
பாண உருக்களிற் பெருகுபவனை இதர்த்துபோலின. உரைகளில் மேற்
கொண்டனாகக் காணப்படுகிற சில உருக்கள் படிக்கப்படுமுறை தெரிய
வில்லை. ஆதலால் வேறுண்டவர்க்குப் பண்டைக்கால முதலையவுடை
யனவரய் நூல்களினுள்ளனவரய்ப் பாடப் பட்டுமெனும் வருதிகளும் சில
வற்றின் பெயர்களை இங்கே தெரிவிப்பேன்:

அகவ அக்ககச்சி, அச்சோ, அப்பூச்சி, அம்மாலை, ஆற்றவரி,
இமயில, உந்தியார், ஊசல், கம்பாணய, கம்பற்பாட்டு, கழல், கந்து
கவரி, காக்கை, காண்ட, காண்டவரி, கெளிப்பாட்டு, குணை, குதம்பை,
குயில், குரவை, குதந்தி, கடல், கொச்சக்கச்சுத்தது, கொத்துமீடு,
கொழிப்பாட்டு, கங்கு, காயவரி, கார்த்தவரி, காமல், செம்
பேர்த்து, தக்கராண்டு, தக்காண்டி, தாளாட்டு, திணங்கியவரி, திருவந்த
மாலை, திருவருதிக்காப்பு, தென்னெனம், தோடுறுக்கம், நிலவரி, னை
பாண்டி, பகவதி, பாடப்புவரி, பந்து, பங்காண்டு, பல்லி, பள்ளி
பெழுச்சி, பாம்பாட்டி, பிடாசன், பெரற்கண்ணம், மயக்குதினிலி
வரி, முகக்கச்சுத்தது, முகமில்வரி, முகவரி, மூர்க்காத்தது, யன்னிப்பாட்டு
முதலியன. இளவயன்றிக் கித்தர் பாடல்களில் வழங்கும் பலவகை
இசைப்பாட்டுக்களும், கொண்டச்சுத்து, கித்து முதலியவைகளும்,
கும்மி, கொலாட்ட முதலியவைகளும், பழையகவான் கண்ணிகளும்,
கூகந்தக்கனிப்பு, கித்தனங்கன் முதலிய பலவும் இசைப்பாட்டுக்
களைச் சேர்த்தனவே. இவற்றட் சிலவற்றிற்கு மாதிரம் உதாரணங்
கள் கூறுவேன்.

அக்கச்சி.

ஓதாணய பென் அக்ககச்சி பெய்யினென்

ஐத வுற்றயோதே கெட்டென்

போதந்தாறுஞ் சுவரென்னு வீறிய்

போதத்தில் விட்டது போகத்திருந்தானே. (தத்துவமாயிர் பாடுதுறை)

அச்சோ-

செம்மலைய மறியாத செட்போலத் திடுவனை
மும்மலைய மறியித்து மூதலைய மூதல்வள்ளு
ணம்மையுமோர் பொருளாகி காங்கியிகை யேற்றுவித்
வம்மையெனத் தருவியவா ருள்பெறயா தச் செவவே. (திருவாசகம்)

அம்மனைவரி.

அம்மனை தம்மைவித் கொண்டக் கணியெழுவர்
தம்மனைவித் பாலித் தகைமெனோ கம்பலனை
தம்மனைவித் பாலித் தகைமெனார் தாரவேந்தன்
கொம்மை வரிநெய்யெந் டடகே யம்பலனை
செம்மலை வரிநெய்யெந் கடகுந் குவையெந்
ணம்மென் புகார் கதாம் பரடேவோரம்பலனை.
(சீரப்பதீகாரம், ஸாழ்த்துக்கிரகம்)

ஆற்றுவரி.

உழவ ரோதை மறகோதை அடைந் தோகை தன்பதற்கொன்
வழவ ரோதை சிறந்தார்ப்பு கடந்தால் வரிந் தாரவே
வழவ ரோதை சிறந்தார்ப்பு கடந்த வெவ்வரம் வாய்காவா
மழவ ரோதை வளவன்றன் வளனை வரிந் தாரவே.
(சீரப்பதீகாரம், காளவா)

உத்திவரி.

விரைந்த வியலு விரைந்த புசு
ஹிரைந்த னுப்பா முத்திபத
மொருக்குடன் வெந்தவா றுத்திபத. (திருவாசகம்)

ஊசல்.

தெக்குவவு சோலித் திருவுத்தர கோசமத்தை
தக்குவவு சோலித் தனியுருவம் வந்தருளி
மெக்கள் பிறப்பறத்தெட் தெத்தாரூ மாட்கொண்டான்
பக்குவவு கோதைவுந் தானும் பணிகொண்ட
கொக்குவவு கொன்றைச் சடைமான் குணம்பாலிப்
பொக்குவவு புணருவியிற் பொக்குந் வகடாமோ. (திருவாசகம்)

எப்பாணை.

காதர் குணமோடப் பைப்பின் கவனுடக்
கோதை குழவாட வண்டன் குழவாடச்

சேதப் புனலாடிச் சிற்றம் பனம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி ஸ்பொருள் மாபாடி
கோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தாப்பாடி
யாதி திறம்பாடி ஸ்தன மாபாடிப்
பேதித்த கம்மை வளர் தெடுத்த பெய்களை நன்
பாதத் திறம்பாடி ஸாடேனோ ஸெப்பாவாடி. (திருவாசகம்)

கத்துகவரி.

தன்னியைத் தகத்தவத் திருத்ததில்லை நீயினில்
தன்னினின்ற மத்தத் தெழுத்ததில்லை தானெனத்
தென்னன்யாங்க யாங்கவென்ற சென்ற பத்தடித்துமே
தெவார மார்பன் வாங்க வென்ற பத்தடித்துமே.
(செப்பதிகாரம், வாழ்த்துக்காதை)

காக்கை.

கனாபாய் காக்கைப்பிள்ளைய்
கருமாழுவல் போலத்ததன்
கனாபாய் தொப்புல முத்தமனைவாக்
கனாபாய் காக்கைப்பிள்ளைய். (பொய்திடுமொழி)

விளி.

சொல்லாய் ஸபங்கினிய
கடதாழி வலனுபத்த
மல்லார்தோன்வட வேங்கடகனையா
சொல்லாய் ஸபங்கினிய. (பொய்திடுமொழி)

குரணவப் பாட்டு.

பெரியவனை மாயவனைப் பேருவக செய்கைம்
விரிகமய் வந்திபுடை விண்ணகனைக் கண்ணுர்
திருவாடியுங் கையுர் திருவாடியுங் செய்
கரியவனைக் காணுத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணினமத்தக் காண்பார் தக் கண்ணென்ன கண்ணே.
(செப்பதிகாரம், ஸூய்ச்சியத் தூதல)

சீர்கெழு செத்திதுஞ் செக்கோடும் வெண்குன்ற
மோகமு நீக்கா விதைவன்கை வேவன்றே
பாரிகும் பெனவத்தி னுன்புக்குப் பன்மொருகாட்
குர்மாத் தடித்தகடகியை வெள்கேவே. (செப்பதிகாரம், துன்றத்தூதல)

கோத்துப்பி.

தினைத்தனை புள்ளதோர் பூவினித்தே னுண்ணுதே
கினைத்தொறும் காண்டொறும் பேசுத்தொற மெப்பெருதே

மனைத்தெலும் புன்னெக வானந்தத் தேன்சொரியும்
குனிப்புடை யானுக்கே சொன்னதாய் கொத்துமீ. (திருவாசகம்)

சாயல்வரி.

அன்னத் துணையோ டட்டக் கண்டு
கென்ன னேகிற் றன்னு பொருவர்
கென்ன னேகிற் கின்ற ரவரம்.
பொன்னேர் கணக்கெற் போவா ரவன். (கிலப்பதிகாரம், காளவரி)

தரலாட்டு.

மன்னுபுகழ்க் கொச்சைநன் மணிவயிற வாய்த் தயவே
தென்னிலங்கைக் கோன்னுடிகள் இத் துவித் தாய் சொம்பொன்றோர்
கன்னிகன்மா பழிப்புடைநுழ் கணபரற் றென் சருமணியே
என்னுடைய விண்ணுதே இராகவனே துடையென. (பெருமாள் திருமொழி)

தென்னோணம்.

விண்ணோர் முழுமுதல் பாநாநத் தார்க்கித்த
மண்ணோர் மருந்தயன் மாறுடைய வவப்படியோய்
கன்னார வந்தர்க்குள் கருணைக் கழல்பாடித்
தென்னுதென் னுயென்ற தென்னோணம் கொட்டாமோ. (திருவாசகம்)

பல்லாண்டு.

அடியோ மோயில் கின்றேனெனப் பிரியின்றி யாயோம் பல்லாண்டு
வடிவாய் கிளவய மார்க்கில வாய்க்கிந்த மங்கையுள் பல்லாண்டு
வடிவார் கோதி வலத்துறையும் சுடாழியும் பல்லாண்டு
படைபோர் புக்கு முழக்குமப் பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே.
(பெயரழ்வாக் திருமொழி)

முரிச்சார்த்து

மோது முதநிலையான் மொத்தன்ட் போத்தனாத்த
முரலையாய் சங்க
மாந் வரிமணன்மெல் வண்ட னுமுதழிப்ப
மாழ்கி யைய
கோதை பரித்தைய மெய்விரவாற் கொண்டொக்கக்
குவளை காலைப்
போது நெய்கணிப்பப் போகார்கண் போகப்
புகாரே பெய்முர். (கிலப்பதிகாரம், காளவரி)

வள்ளைப்பாட்டு.

பாடல்நான் முத்தம் பவது யுலக்கையான்
மூட மறைய மகவிர் குறையோ
வானவந்தோ ஞாய் வயங்கியோ தாட் பஞ்சவய்தன்
மீனக் கொடிபார்க் பாலவே பாடல்
கேப்பந்தார் கொஞ்சனக்கும் பாலவே பாடல்.
(செப்பதி வாய், வாழ்த்துக் காதல்)

குருக்கைப.

கெட்ட வெளிதன்னை கெய்வென் திருப்போர்க்குப்
பட்டய மேலுக்கடி-ததும்பாய்
பட்டய மேதக்கடி. (குதற்கைபிச்சித்தி பாடல்)

கண்ணிகள்.

என்னுத வெண்ணெயெல்லா வெண்ணியெண்ணி வேறையொஞ்சம்
முன்னுதச் செவ்வழிப் போதம் பாடபரவே
கூணவந்தோ டத்தவீத மணபடி வெய்துஞ்சைத்
தாறுவீடு டத்தவீதந் தாறுவ கொச்சுறோ. (தாறுமானவி பாடல்)

தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என் பனவும், திவ்யப்பிரபந்தமும், திருப்புகழும் இகைப்பாட்டே. அவற் றில் அமைந்துள்ள இகைகளைக்கொண்ட புரப்படுத்து. "தேவகாணம்" என்ற இகைகளில்கூறியவென்ற முன்பு இருத்ததாகக் கெட்டிருக் கிறேன். இசையில், கந்தர்வாசகக் கென்பதொன்றுண்டு. அஃது இடைமடக்காய் வருவது. அவ்வகையான செவ்வுட்கள் தேவாரம், திருவாசகம், திவ்யப்பிரபந்தம் முதலியவற்றிற் காணப்படுவதன்றிச் சிலப்பதிகாரம், சித்தாமணி, குளிராணி முதலியவற்றில் துதிவடிவமாக உள்ள இடங்களிலும் சிறுபாண்டம் வெறிடங்களிலும் அமைக்கப்பெற் றிருக்கின்றன. இவ்வழிகையம் நின்றதிப் பாஞ்சோதி முனிவரும் திரு விண்பாடற் புராணத்தில் துதிவடிவமாக உள்ள செவ்வுட்களைச் சில இடங்களில் அமைத்திருக்கின்றனர். அவற்றிற் சில வருமாறு:

தேவாரம்.

விண்ணவர் தொழுதொழு வெக்குரு வேய்
கண்ணவென் பொடியானிவீரே
கண்ணவென் பொடியானி வீரம் தொழுகது
கண்ணவய் வாரிட சிவரே.

திருவாசகம்.

கண்ணஞ் சனந்தர் கருணைச்சடவின்
 ருண்வரின் தருக்குவ னன்னே பெண்ணு
 ருண்வரின் தருக்குவல்பீவா கானந்தத்
 கண்ணீர் தருவரா வன்னே பெண்ணும்.

சிவநித்தாமணி.

அடியுவக மேத்தி வயர்மாரி தய
 முடியுவக மூர்த்தி புதற்கிரக்தோன் யாரோ
 முடியுவக மூர்த்தி புதற்கிரக்தோன் மூன்ற
 அடியுதிதும் கட்டித்த காணவனீ யன்றே.

திருவிளைபாடற் புராணம்.

(அ) வினகாச் சயலோ னதியா விடுத்த
 னகாசாய் மதகா யமந்தா னென்னே
 துறையம்மதகா யமந்தா னவனென்
 புறகாச் னன்னும் புருத்தா னென்னே.

(ஆ) குடந்தா சீரும் பாலினியு
 கிணைக் கெயலாக் குஞ்சாலும்
 படக்கொன் பாயும் பூவினியு
 தருவாய் மதகாப் பாலெட்ட
 படக்கொன் பாயும் பூவினியு
 தருவாய் கலித் பகைநகொன்
 டுடக்க டோற கிரப்பாயென்
 தேச பவர்க்கென் பெருவனே.

பிற்காலத்தில் தொண்டாற்றுறுவதைப் பிரபந்தங்களில் குறவஞ்சி, பன்னா, சிந்து என்பவையாகியும் இசைப்பகுதிகள் பல அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பழைய சரித்திரங்களை இசைவழியால் தெரிவித்தல் என மென்று தமிழ்ப் புலவர்களிற்பவர் வந்தம், இசையாணம், பாசதம், பாசவதம், திருவிளைபாடல், பெர்வாபாணம் முதலியவற்றைக் கீர்த்தனம் முதலியவற்றின் வடிவமாகச் செய்து வெளிப்படுத்தி இவசனனத்தைப் பெருக்கியதன்றி அதன் முகமாகப் பத்தியையும் சமாதானத்தை யும் ஒற்றுமையையும் கண்டாக்கி மகிழ்ந்ததுப் புக்குப்பெற்றார்கள்; அங்கனம் செய்யப்பெற்ற ஊங்கல் பாச, தங்கல் தங்களுடைய உபாஸனா தெய்வங்களைத் துதித்தல் முகமாகத் தனிக் கீர்த்தனங்கள் முதலியவற்றைச் செய்தோர் மிகப்பவர். சாஸ்திரக்கருத்துக்களை யமைத்துக் கீர்த்தனங்கள் செய்தோர் வவர். அயர்கனிற் பெண்பாலாருமுண்டு. அவை கேட்பவருடைய உண்மையை உண்மையைப் புருத்திவிடு மென்ப

திந் தித்தம் ஐயமின் து- அங்னம் செவ்வரகனில் வேலகாம் திரிகட
ராசப்பக்கவிராய், சும்பகோணம் பாபாச முதலியார், பச்சையிரி
யன் ஆதிப்பையர், சிகாழி அருணாசலக்கவிராயர், பெரியதிருக்குன்
றம் சுப்பராமலாயர், களம் கிருஷ்ணையர், உத்தமநான்புரம் விக்ரம்பையர்,
ஓதனையகோகவாலாயர், சிகாழி முத்துத்தாண்டவராயர், கொட்டை
பூர்ச் சிவக்கொழூர் தேசிகர், திண்டிவனம் மாசிமுத்துப்பிள்ளை,
பெருங்காசாக் கவிஞஞ்சாபாதி, வேளூர்ச் சுப்பராமையர், திருவயம்
அப்பராமையர், வேட்டாருடி பாதிசன், திருச்சுட்டூர் அரீசாரிபட்டர்,
வயலைய இராமசாமி லாயர், வயலைய மகாதவத்தியகாதையர், முடி
கொண்டான் கோபாலகிருஷ்ண பாதிசன், மாயூர் வேதகராயகம்
பிள்ளை, பழனி மாம்பழக்கவிச் சிங்கராயன், அரையலூர்ச் சண்பகமன்
னார், தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிகள், சென்னிஞாள் அண்ணா
மலை செட்டியார் முதலியோர் முக்கியமானவர்கள்.

இனி வாத்தியங்களைப்பற்றிச் சில சொல்லுவேன்.

வாத்தியங்கள்.

வேய்க்குழல் முதலிய வாத்தியங்கள் பல இருந்தன. அவற்றுள்
வேய்க்குழலையே முதன்மையுள்ளதாகப் பித்தவர்கள் தான். கற்றாறு
காட்டில் வளர்க்கிருக்கும் மூலிகைகளில் துளிகளால் நன்றிற் புருத்து
மற்றென்றிற் புறப்பாடும் பொழுது இவ்வாறு உண்டாகிய இசையின்
இயற்கைகளாகக் கண்டு வேய்க்குழலை முதலியவை அதன்வழியே பின்னர்
மற்ற வாத்தியங்களையும் அகார்த்தனவென்று தெரிதெது. அன்றியும்
விக்குங்குவி முதலியவற்றால் கார்ப்புடன் அடிக்கடி வேறுபட்டு வாழ்
முதலியவை சொப்பஞ்செல்லப்படுதல் போலது இயற்கைகளையொத்து
காலேறுபாடு பாதுயின்றி இவ்வகைத் தெரிவிக்கும் வேய்பாட்டை
புடைபது என்பதும் வேய்க்குழல் முதலிற் கூறப்பட்டிருத்தற்குக்
காரணமாகிருத்தல் கடும். இதாத்தியே.

“குழல்வழி சிந்தை யாதே யாத்மதித்
தன்னுமை சிந்தை தாவே தன்னுமை
பிங்கழி சிந்தை முழுவே முழுவோடு
உடிசன் நினைத்த தாய்க் திரிவை”

எனச் சுவப்பதிக்காத்தாய்,

“குழல்வழி யாதேழி இத் தன்னுமைப் பின்னர்
முழுவியல்பு யாய்க் திரிவை”

எனக் கூத்ததாலிலும் வேய்க்குழலை முதலில் வைத்துக் கதினர் போ
லும்.

மூங்கிலாத் செய்யப்பட்டதுதான் வேயங்குழலெனப்படும். புறக் காழுடையது மூங்கிலாதல்பற்றி அதுவே புள்ளங்குழலெனவுங் கூறப்படும்; “புறக்கா முழல்வாம் புல்லெனப் படுமே” என்பது **தொக்காப்பியம்**. செல் இதைப் புள்ளங்குழலென்பர்; அது பொருந்தாது.

ஆய்ப்பத் பூவைப்பொலப் பென்னுள் அண்கபன்னி கிளிம்பிற் சேர்க்கப் பொத்திருத்தனின் ஆய்ப்பத் குழலெனவும், கொன்றைப்பழத்தைத்துருவி னாறுத்தந்தைமத்தநாடச் சுவர்த்து னாறுப்பிதனின் கொன்றைக்குழலெனவும் இது வேறு பெயராலும் வழங்கும். இத்தற்குரியமாகக் கள் முதலியவைகளும் இவக்கணங்களும் குணமும் குத்தமும் இன்னவையென்று **சிலப்பதிகாரம்** முதலியவற்றின் காரணாலும் அவற்றில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றனவேயன்றும் கிளங்கும்.

இது மூங்கிலாக் முதலிற் செய்யப்பொத்திருத்தனனின் வங்கியமென்றும் வழங்கப்படும். (வங்கியர்-வங்கம், மூங்கில்; வடமொழிப் பெயர்.) இவ்விதிகளைப் பின்பற்றியே திருவகாசனார் புராணத்திற் சேக்கிழார் வேயங்குழலின் இவ்வகை என்று புலப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

யாழும்விணையுள் ஒன்றென்பர் இவை பழையதாக் களில் வேறு படக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இராமனின் எவ்வதொன்று பரிபாடலிற் காணப்படுகிறது.

யாழ் காங்கு வகையாமிட. - அகநாற் றம் பெய்யாழ் 21-நாமப்பாடும், மகாயாழ் 19-நாமப்பாடும், சேகரடையாழ் 16-நாமப்பாடும், செங்கோட்டியாழ் 7-நாமப்பாடும் உடையன. அதிலொழ் னின்ற பெயருடைய யாமொன்று பழையதாக்களிற் காணப்படுகின்றது. அஃது ஆரம் நாமப்பிணையுடைய தென்பார்; அதற்கு அருங்களமென்றும் பற்றுகொரு பெயருண்டு. யாழின்வகை இன்னும்பல; இத்தற்குரிய நாதத்தினிவக்கணம், நரம் பினிவக்கணம், குணங்கள், குத்தங்கள் முதலியவற்றை மிகவிவாக முன்னோர் எடுத்துக்காட்டி இருக்கின்றனர். அவைய **சிலப்பதிகாரத்திலும்**, **பெருங்கதைதிலும்**, **செந்தாமனிதிலும்** காணப்படும்.

நாம்பு என்றது தந்தைய. ஒற்றை நாய்கையுடைய யாழும் அக்காணத்திலிருந்து வந்தது. சிந்த நாய்கிற்று கட்டாவது நாம்பு இணையென்றும், ஆளுவது பனகயென்றும், ஐந்தாவது கிணியென்றும், நான்காவது கட்டென்றும் கூறப்படுகின்றன. யாழின் வலிவோர் இவற்றால் தங்கள் கருத்தை இசையதிருவதற்குஞ்சூழ் புலப்படுத்தியும் வந்தார்கள். இன்ன இன்னகாலத்தில் இன்ன இன்னபாழைவாசிக்கவேண்டுமென்ற முறையுமிருந்து வந்தது.

"யாமயாழ் கார்பன்"

(மதுரைக்காஞ்சி.)

"விரல கவர்க்குழந்தை கவர்வின் கம்பாழ், யாமமுய்யசைம்"

(சுந்தரிணை),

"யாமயாழ் மதுரை கார்"

(கம்பகாமாயணம்)

யன்பவற்றால் யாமயாமென்று ஒன்றிருந்ததை அழியலாகும். யாழினிருந்து யாழிப்பண்கள் விதகரூபம் என்பர். அவை செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை, அருட்பாலை, கொடிப்பாலை, கிளவிய்பாலை, மேற்செம்பாலை வென்பன.

பின்னும் இரத்தபாழ் குதிவுசியாழ், பாலைபாழ், முல்லைபாழ், மருதபாழ், செய்தல்பாழ் என ஐந்து வகைகளாகவும் வழங்கப்பட்டு வந்தது. இவற்றிற் பாலைபாழின் இனத்தைக் கேட்டும்பெறுதல் வழிப்பதிபதித்தற்குப் பாலை சிவத்திற் உலாவத்திரிசிலிற் ற ஆறலை கவ்வர் கைகி லுள்ள ஆபுதற்கை எதிர்வகிட்டிற் தாமசெய்யும் தியசெய்யியு மறந்து இன்புறுவார்க்கும். இஃது.

"குறலை கவ்வர் படைவிட அருளின், மாதலை மெச்சுதும் மருவின் பாலை"

என்பதனால் விளங்கும்.

பதங்கொண்டு உக்கிரிவி என்னும் மகா கதாத்தைக் களங்கும் படி செய்து லார்க்கும் அடங்காமல் னையழித்ததை திரிந்த னனகிரி பென்னும் பட்டத்துயாலைகை உதவணன் பாழ்வாசித்து அடக்கித் தன் னெனல் செய்வுப்படி செய்து யாவருக்கும் விம்மித்ததை உண்டாக்கினா னென்று மிகவும் அழகாகப் பெருங்கதைநில் ஒரு வரலாறு காணப்படு கின்றது.

முழவு ஒருகாத்தியம். அஃது அகமுழவு முதல் காங்கு வகைப் படும். அவற்றுள் அகமுழவு மத்தகம் முதலாக ஏழென்றும், அவை உத்தமமான கருவிகளென்றும், அகப்புறமுழவு தண்ணுமை முதலிய மூன்றென்றும், அவை மத்தியமான கருவிகளென்றும், புறமுழவு கணப்பவையென்றும், அஃது அதமமான கருவிகளென்றும், புறப்புற முழவு செய்தற்பகை வென்றும் உறப்படும். செய்தற்பகை இரங்கற் பகை. பின்னும் முரக, சிசானம், தடுமை, திமிலை என்பவை நான்கும் கீழுழு வென்பர். காழிகை முழுவென்றும், காலை முழுவென்றும் இரண்டு முழவுகள் காணப்படுகின்றன. இவை காணத்தைத் தெரிகிப்ப னைகள். யாமங்கள் தோறும் கொட்டப்படும் பகைகளுமுண்டு.

வாத்தியங்களுள் மத்தனமென்பது மத்தென்னும் ஓசையை யுடைய தென்றும், சங்கை யென்பது சங்கென்னும் ஓசையை யுடைய தென்றும், ஆவஞ்சியென்பது ஆவியை வஞ்சித்தோலாத் போர்க்கப்பெற்ற தென்றும், இடக்கை யென்பது இடக்கையினுடைய கப்படுவதென்றும், நாடியையென்பது நாடி கத்தினுற்றோலும் ஓசையை யுடைய தென்றும் பெயர்க்காரணங்களை அடியார்க்கு கல்லார் தெரிவிக்கின்றார்.

ரின்றும் மத்தனம் முதற் கருவியாகவும், சங்கைக் இடைக் கருவியாகவும், உட்கைக் கடைக்கருவியாகவும் உற்ப்படும்.

முதல் என்னும் ஒருவாத்தியம் பிக்கபெருமை வாய்ந்தது. இஃது அண்டினிவ் அரகாத் பூசிக்கப்பெற்றுக் கத்தது. அரகர் பனைவ றோடு போர்க்கெய்யப் போவதற்குமுன் கன்னவேளைபார்த்து இதனை வண்புருகு வழக்கம். அச்சொலுகரு முதல் காட்டுகாமென்பது பொய். இது புறாணுத முதலியவற்றால் விளங்கும். அய்நியும் மண முதல், கொடை முதல், கிரமுதல் என மூன்றாகவாய் முன்பு. இவற் கறக் கொட்டுதற்குரிய சாதியாக வேறு வேறு இருந்து வந்தனர்.

இன்றும் சிறுபகை, தஞ்சநாசம், கொட்டி, செவ்வங்கியம், குறுதாம்பி, தட்டை, சங்கி, குறாய்நாடகினை முதலாகப் பற்பல வாத்தியங்கள் இருந்தனவென்று பத்துப்பாட்டு முதலியவற்றால் தெரி கின்றது. பாவாத்தியங்களையும் கிளக்கத் தமதுவாட்டில் தெரிவித்தது பத்தியை சங்கப்புவலருள் ஆளுவா டெம்பக்கியத்தனார் என்று பெயர் பெற்றனர்.

இன்னும் இவையெய்த வாத்தியவகங்களும் அவைகளின்பத் திய தெரிவிப்பவர்களும் உண்டு.

புலவர்களில் இவன் இவசநாடகம் மூன்றினர் எல்லார் எனப் பாரிசூத்தன் கூறின. இரண்டொன்றில் எல்லாரை சூத்தனுபத்திச் சிறப் பெய்தியவர்க்கு சிலருள்.

இசைத்தமிழிற் புழிபெற்றோர் கண்ணனார், கண்ணனாரார், கோவனார், கங்கனார், கங்கச்சுதனார், கன்னனார், ககனார், சித்தாரத் தர், பெட்டனாரார், மருத்துவனைக்கச்சுதனார் முதலியோர். இவையிலும் இசையிலும் புழிபெற்றோர் கோவனார், கங்கச்சுதனார் முதலியோர். நாடகத்திற் பெயர்பெற்றோர் மதுரைத்தமிழ்க் கூத்தனார் முதலியோர்.

வாய்ப்பாட்டினார், பாழமுதலிய வாத்தியங்களிலும், கூத்து முதலி யவற்றிலும் பரிந்து பாண்டையாகவே உரிமையுந்து அரகர் முதலிய வர்களிடம் சென்று பரிசுபெற்றவரும் சாதியார் முன்பு இக்காட்டில்

இருந்துவந்தனர். அவர்களுள் இசை முதலியவற்றில் வல்லுநராக இருந்தசாதியார் பாணர். அவர்கள் பெரும்பாணர், சிறுபாணர் என்னும் பிரிவினராக இருந்ததன்றி இசைப்பாணர், பாழ்ப்பாணர், மண்டைப்பாணர் என்ற பிரிவினராகவும் இருந்து வாழ்ந்துவந்தனர். அவர்களுடைய பெண்பாணர் ஆடும் பாடங்களில் வல்லுநராக இருந்ததன்றி அய்வக்காளத்திற்கேற்ப ஒன்பதுகவையகையும் புலப்படுத்தி ஆதிம்பெருமையாய்ந்தும் விளங்குவந்தார்கள். அவர்களுக்கு கிறிஸ்தியர் என்று பெயர், கிறிஸ்-சந்துவம், பாடுவோர்களுர் பாடினியசென்றும் பாணிச்சியசென்றும் பெயருண்டு.

பொருநர் என்று ஒருசாதியர் உளர். அவர் கத்தர்வகைகினர். பொருதுதல் - ஒருவர் போல வேடங்கொள்ளுதல். அவர்கள் கத்திலன்றி பாடுதலிலும் திறமையை வுடையவராக இருந்துவந்தார்கள்; ஏர்க்கணம்பாடும் பொருநர், போர்க்கணம்பாடும் பொருநர், பாணிபாடும் பொருநர், கிண்ப்பொருநர் என அவருட்பலவகைகினர் உண்டு.

நாடகம்.

இலக்கிய இலக்கண வகைகளில் இயற்றமிழின் சார்பாகப் பண்டங்கள் தமிழ்நாட்டில் மிகுதியாகக் காணப்படுதல் போல நாடகத் தமிழின் சார்பாக முத்தமிழ் இலக்கணங்களிலும் ஒரு அளவறு முழுமையமாக இக்காலத்தில் இக்காட்டிற் காணப்பட்டிருக்கிறது. இசைத் தமிழுக்குக் கிடைத்த கருவிதாங்கள் கூட இதற்குக் கிடைக்கவில்லை. **சிவப்பதிகார**யுள்கில், "நாடகத்தமிழ்நாடகியை **பாதம் அகத்திய** முதலிய தெள்ளுங்களும் இறந்தன. சென்றும் **முதுவல் சயந்தம் குணதூல் செவீற்றிய** மென்பவவற்றன்றும் ஒரு காரை குத்திரங்க ண்டாக்வின்ற அத்துணையல்லது முதல் ௩6 இறுதி காணுமடயின் அவையும இறந்தனபோலும்" என இறந்த நாடகத்தமிழ் தாங்களின் பெயர்களை எழுதிக்கொண்டு சென்ற **அடியார்க்குநல்லார்** தம்முடைய காளத்து வழங்கியவராகத் தெரிவித்துள்ள **இசை நனுக்கம், இக்கிரகரளியம், பஞ்சமாபு, பாதசேனாபதியம், மநிவாணர் நாடகத்தமிழ்** நாளெண்பவகளுக்கூட இக்காலத்துக்கிடைத்தலை. ஆதலால் பழைய தாங்களிலும் உரைகளிலும் அங்கங்கே காணப்படும் குறிப்புக்களைக் கருவியாகக்கொண்டு சிலவற்றைச் சொல்லுவேன்.

சங்ககாலத்தில் நாடக இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் மிகுதியாக இருந்தனவென்றும், அவற்றுள் இலக்கியங்களிலுள் நாடகக் காப்பியங்களென்ற பெயர்கொண்டு வழங்கிவந்தன வென்றும், நாடகக் காட்கி எல்லாநாலும் கண்டு இன்புறப்பெற்றுவந்ததென்றும், காண்

போர் குழக்கம் மிகுதியாக வந்தனவென்றும், அந்நாடகம் இடைப்பாட்டோடும் வாழ்க்கையிலோடும் கூடி விளங்கிவந்ததென்றும், அரசர்களின் மானிசைக்கு எதிர்த்துக் கூத்தக்குழாங்கும் சென்று கடித்து அவர்களால் ஆதரிக்கப்பெற்று வந்தார்கள்வென்றும், நாடக நூல்களின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் கூர்ந்துணர்ந்து அக்காலத்தவர் இன்புற்ற வந்தன சென்றும் பின்வரும் வாக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன:

"பாட வேர்த்தும் நாடகம் வந்தம்" (பட்டினப்பாலை.)

"கத்தாட்டவர்களுந் தத்தே பெருஞ்செல்வம்
போக்கு மதலினிற் தந்த" (திருக்குறள்.)

"பன்னவியப்புகு பிப்புகுடகம்
கண்களியக் கவிர்தனம்",

"நாடக வாக்னாத்தம்",

"நாடக மியத்துவென்ற",

"வினாசம் பிசையுக் கூத்துக் கேழ்த்தெழுந்த" (வேகரிந்தாயணி.)

"ஆடக் கூத்தினோ டினியம் தெரியோ
நாடகக் காப்பிய வன்னு னணிப்போர்
பாடக்கால் தெப்பிற் பாதத் தொகிய
நாடகம் விரும்ப" (மணிமேகலை.)

"இசையொடு சிவனிய வாழினாறு
நாடகப் பெருவழி",

"கோலினுடக் குழக்கமும் வருகென",

"வத்திதம் பொருந்த நாடகம் கண்டும்",

"கண்புணத் தெளிந்த நாடகம் போன." (பெருங்கதை.)

முதலிற் கூறிய பட்டினப்பாலை கரிகாற் பெருவளவன் மீது இயற்றப்பட்டது; அதிற் கூறியவதாக நாடகத்தின் பழமை கிளங்கும்.

ஐருவண்டிம் திடவென்று பெருஞ் செல்வம் உண்டாவதற்கு நாடக அரசர்கள்கண் காண்போர் கூடுதலாயும், அவர்களிடமிரு அக் செல்வம் விரைதனை அக்கத்தாட்டு முடிந்தவுடன் அக்குழாம் போதலையும் மேலே காட்டிய "கத்தாட்டவம்" வன்னுத் முதலிற் திருவள்ளுவர் உவமை யாகக் கூறியிருத்தலின் அவர் காலத்தில் நாடகமிகழ்ச்சி யுண்டென்பதும் அதைக்காண்ப பலர் வருவதென்பதும் புலனாகின்றன.

திருப்பெருந்துறைமீற் குஞ்சுரத்திவர்க ளழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்து உபதேசித்து அடிமார் கூட்டங்கலோடும் மறைந்தருளிய சிவபெருமானைக் காண்பெருந் திருவாதவூரர்,

"நாவே தருமெம் பிரானென்னை நீசெய்த நாடகமே"

என்றும்,

"காடகத்தா ஸ்ரீமதாபிஷேகம்"

என்றும் வஞ்சிப் பாடியவற்றில் அக்காட்சியை நாடகமெனக் கூறி கிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

"எப்போதே தன்னை அண்ணலி போன்றோர் காடகம்"

என்ற கோவைபாசின் கிசேட யுகையில், 'கண்டார்க்கு இன்பஞ் செய்த யிங் நாடகமென்றார்' என்பா போலியியர்.

'இவா நாடகங்கள் இன்பத்தை விளைவிக்கும்'

என்பர் கச்சினார்க்கெலியர். வேறுசிலர் கற்றுக்குக் கல்லார்க்கும் நாடகக்காட்சி இன்பத்தை விளைவிக்கு மென்பர்.

நாடகம் மதசம்பந்தமாகவும் பெரியோர்களுடைய சரித்திர சம்பந்தமாகவும் இயற்றப்பெற்றிருப்பின், காண்போர்களுக்குப் பல பயனாகவரும் சற்றுநா சந்தேகங்களாகவும் தெவ்வப்பத்தியும் உண்டாகும் என்பது பண்டையோர் கருத்து. நாடகம் இன்பக்களையோடு கூடிய பழையகதைகளைத் தழுவி யுடையவென்கிறதானால், காண்போர்க்கு உலகவியல்பைச் செவ்வனெதெரிவித்து உவப்பச் செய்வதாரும், கேள்வியால் இன்பத்தைத்தரும் இவையினால் காட்சியால் இன்பத்தைத்தரும் இவையே சிறந்ததென்பர் சிலர். இவையின் அதிகரிப்பைவர்க்கு அங்கிசையிடுக இன்பத்தைச் செய்வது. நாடகமே யாவருக்கும் மிக்க இன்பத்தை அளித்துத் துன்பத்தைப் போக்கும். இதன்பெருமைகளை இக் காலத்தில் யானெழுதுவதுமிகை.

நாடகத்திற்குப் பாயாசாய்வு வெவ்வேறுபென்று பழைய நூல்களால் தெரியவருகின்றது.

நாடகங்கள் பெரும்பாலும் கிழக்காக்களில் கடைபெறுமென்றும் அவை செய்யுறும் யாணழை கிவப் பெற்றிருக்குமென்றும் சொல்லார்.

நாடகம் கத்தென்றும் பெயராலும் வழங்கப் பெற்று வந்தது. அக்காடகங்களில் முன்புதில் யாழேயன்றி முழவு, துருவி, பாண்டில், கோடு, செடுவெய்யார், குறுத்தாப்பு, தட்டையப்பறை, சல்லி, பதலை முதலிய பல வாக்றியங்களும் கடிக்குக்காலத்துத் துணைக்கருவிகளாக இருந்தனவென்றும், ஏதேனும் ஒட்டத்திற்குச் சென்றுக்கால் கத்தாயவது அவருடைய ஏவலாளராவது அங்காச்சியத்தினைப் பகாக்காய்க்கொத்துக்களைப்போலத் தொகுத்துக் காலடியின் கைத்துத்தோளிற் காவிக் சென்றோன்றும்,

" தன்வார் விடுத்த முடிவொ டாருளி
 தன்னுருக் குற்ற விளக்கடப் பாண்டின்
 யின்னிரும் பீலி யணிதகழக் கோட்டொடு
 கன்னிடை விடுத்த களிற்றலித் துயி
 னிரிப்பி சிவிரும் குறம்பாக் தம்பொய்
 விரிப்பத னவருந் திக்குற னைததி
 றையுள் திரைக்கு யிக்குறத் தட்டை
 கடிநவர் பொலிக்கும் வள்ள யெவ்வரி
 கொடி தரு பாணிய பரையுய் பிறவும்
 கார்கோட்டயவின் காய்த்துணர் கிப்ப
 கோரீர் கருக்கித் தாய் கவுப்பையிர் " (நெடுநாடிகடாம், 3-13)

என்பதனாக் தெரியவருகின்றது.

நாடகம் எழுப்போர் கூற்றதென்றும், பொருளதென்றும், கோடிய
 தென்றும் வழங்கப்பெறுவர். அக்கூத்தர்களுக்குப் பாணர்கள் பாடினி
 கம் கிறைகிளைன்பார் உடனிருந் துநின்றொய்து வந்தார்களைப்பதும்,
 அவர்கள் உபகாரிகளிடம் சென்று சென்று தந்தும் புனையையப் புணப்
 படுத்திப் பரிசுபெற்று மனமெழுந்து வந்தார்களைப்பதும், அவ்வுப
 காரிகளின் வன்மையையத் தாக்கு எதிர்ப்பட்ட கூத்தர்களுக்குத் தெரி
 வித்து அவர்களையும் அய்வுபகாரிகளிடம் அதுபரிப் பவனடையும்படி
 செய்துவந்தார்களைப்பதும் பத்துப்பாட்டினுள்ள பொருகாரத்துப்
 படை, மலைபடுகடாம் (கூத்தாரத்துப்படை) என்பவற்றாலும், புறநா
 லுத்திறுள்ள சிற சொல்லுட்களாலும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலைவா
 லும் காண்கூர்.

முதலில் நாடகபுண்டானதற்குக் காணங்கள் சில உண்டென்று
 ஆராய்ச்சியாக் தெரியவருகின்றது. அவற்றுள் ஒன்று—

மிருகத் உவழப்பாடி தன்பழுத்தவர்களின் அவர்ச்சியைப்
 பேசுக்குவதற்குச் செந்த கருவியாக நாடகம் இயற்றி எழுக்கப்பட்ட
 தென்றும், திரிபுரத்தைப் பாடிவைன் கிரித்தனெழு அக்கெ ருழர்
 திருந்த தேயர்களுடைய வெப்பத்தையும் அவர்ச்சியையும் பேசுக்கு
 தற்கு, 'திரிபுரகிசயம்' என்ற நாடகம் இயற்றி அவர்களுக்கு முன்
 ஆடப்பட்டதென்றும், அமிர்தம் எடுத்ததற்காகக் கடலுக்கடைந்த
 தேவாகர்களின் அவர்ச்சித் துன்பத்தைப் பேசுக்குவதற்கு 'அமிர்த
 கதனம்' என்ற நாடகம் இயற்றி அவர்களுக்கு முன் ஆடப்பட்ட
 தென்றும், அக்காட்சிகளால் அவ்விருதித்தாரும் இளைப்பு நீக்கி இன்
 புற்றார்களைன்றும் வடமொழிவாணர் கூறுவர்.

செங்குட்டுவனென்னும் சோவாசன் பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியின் திருவுருவத்தை அமைத்தற்கு இடைவினாள்ள நாட்களின் அரசர்களை வென்று இமயஞ்சென்று கற்கொண்டு நகரத்தையடைந்த பின்பு நாடக அரசர்களைச்சார்ந்து ஓராசனத்தில் தன்நேகியோடு ஓலக்க மாக வீற்றிருந்தபொழுது, அந்நாட்டின்கண்ணாகிய பறையூரிலிருந்த வனம் நாடகத்தில் வல்லவனுமான கத்தச்சாக்கையனென்பவன் சிவ பெருமானுடைய ஆடங்களுள் ஒன்றாகிய கொடுகொட்டியென்பதை மிகவும் நன்றாக ஆடினானென்றும் அக்காட்சியைச் செங்குட்டுவனும் அவன் தேனியும் அயர்க்கி கீங்கி மகிழ்வுற்றார்களென்றும் மிலப்பதி கசகம் தெரிவிக்கின்றது. கொடுகொட்டியென்பது திரிபுரத்தை பெரித்தபின்பு சயாணத்தத்தால் உயாதேகியாகா ஒரு பாகத்திற் கொண்டு பரமசிவன் ஆடிய ஆடல் சிவபெருமான் நடித்ததுபோற் சாக்கையன் நடித்ததை இனங்கோவடிசன் கூறியிருக்கும் பருதி பாவனும் அதிர்ந்து இன்புறுதற்குரியது; அதனை இங்கே தெரிவிக்கின்றோம்:

“கூலகடத்துட னயிமனி யாக்கம்
கீங்குரீர் ஓலமாய்கோ நேதித்
நிரூபித் சேவடிச் சிவப்புகாய் புனம்பவும்
பரிதரு செக்கைவிற் படுபுகழவார்ப்பவரு
செக்க நூயிற் நிரூபித் பருளவரு
செஞ்சடை சென்று நிகழுக பனம்பவும்
பாடாந் பறையாது ருடந் துளக்காத
...மேகை மொகிளது... மயக்கையாத
கார்புறது பாடாது மனிக்ருது நவிறு
துளம்பக மொருநிற நுக கோகலிப
வியவயக ஆடிய கொட்டிச் சேதம்
பரத்தரு நாக்கை மறையார் பறையூர்
கத்தச் சாக்கைய ருடநிற் மகிழ்ந்து”

(சிலப்பதிகாரம், கங்கைநாத, 65-77.)

மேலே கூறியவற்றால் உழைப்பினுணண்டாகும் அயர்க்கியைபரீக்க நாடகம் நடிக்கப்பட்டதென்பது அறியப்படும்.

இங்கே கூறிய கத்தச்சாக்கையன்மாயினர் நாடகத்தொழில் புரியோராய் அய்யூரில் இன்னும் இருக்கின்றனவென்று கேள்வியுற் றிருக்கிறேன்.

தனக்குப் பேருதவி செய்தவனுடைய கதஞ்சணன் என்பவ னுடைய சரித்திரத்தை நாடகமாகச் செய்து நடிப்பித்துச் சிவகன் இன்புற்று வாழ்கநானென்று சிவகனிக்ந்தாமணியால் தெரிதவால் ஒருவர் செய்த நன்றியைப் பாராட்டுதற் பொருட்டும் நாடகம் நடிக்கப்பெற்ற தென்று கொள்ளவேண்டும்.

நாடகத்திற்குரிய அரங்கம் தூய்மைபான இடத்தில் அமைக்கப்படவேண்டும். அவ்வாங்கத்தின் உயரம், அதற்குரிய வாயில்கள், அதில் எழுதப்படும் தெய்வ உருவங்கள், கிளக்கு வைத்தால் கிழல் புறத்தே செல்லும்படி சிறுவியலான்கள், அங்கே கட்டப்படும் ஒருமுக வெழிணி பொருமுகவெழிணி கார்துவாவெழிண்பெண்ணுத்திரைகள், அவற்றின் இயல்பு, மேலே கட்டப்படும் ஒய்வகிதானம், அவைகள் அமைக்கப்படவேண்டியமுறை முதலிய விஷயங்கள், சிலப்பதிகாரம் அங்கேற்று காணதலில் உரைபாசிரியராவ மிக நன்றாகக்கூறப்பட்டிருத்தலால் பண்டைக்காலத்தில் நாடக அங்கு மிகச் செவ்வனே அமைக்கப் பெற்றிருந்தமை கிளங்கும்.

மீண்டும், நாடகத்திற்கு இனிதயனாவாதவர்களாவிய இகை யாசிரியன், கவிஞன், தண்ணுமைமேன், வெய்க்குழலோன், யாழாசிரிய னென்பவர்களின் இவர்க்கணங்களும் அந் தூயில் கங்கு கூறப்பெற்றிருக்கின்றன. இவ்வையரும் வடமொழியில் பஞ்சாசாரியனென்பபுவர், இவர்களுட் கவிஞன் கூறப்பட்டிருத்தலால், இயற்றமிழில் வல்லவனாகிய கவியொருவன் அர்த்தபுஷ்டியும் பாவபுஷ்டியும் ஒன்பது கவையுமமைந்துள்ளவாவிய இசைப்பாட்டுக்களை இடத்திற்கு ஏற்றவாறு இயற்றியளித்துப் பாடச்செய்து உடனிருந்து வந்தானென்பது புலனாகின்றது. இன்னும், செய்யுள், இசை, யாழ், தண்ணுமை, வெய்க்குழல் முதலிய வற்றினில்கணங்களும் தக்க சூதார்க்களுடன் சிலப்பதிகாரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் நாடகம் பாவகையாக வழங்கப்பட்டிருந்ததென்றும் அந் தூயில் தெரியவருகின்றது.

அகீது, அகக்கத்து, புறக்கத்து, வேத்தியல், பொதுவியல், வகைக்கத்து, புகழ்க்கத்து, வரிக்கத்து, வரிசார் திக்கத்து, சாந்திக்கத்து, விரோதக்கத்து, ஆரீயக்கத்து, தமிழ்க்கத்து, இயல்புக்கத்து, தேடிக்கத்தெனப் பல பருதிப்பட உரிய இவர்க்கணங்களுடன் அந் தூயின் உரைபாசிரியர்களால் கிளக்கி எழுதப்பட்டுள்ளது.

கவையகளுக்குரிய அகியல் மீர்க்கவை அகியல்முதலாக உருத்திரக்கவை அகியல் மிதுதியாக ஒன்பதுவகைப்படுமென்றும், மற்றொரு வகையில் வெகுண்டோனகியல் முதல் நஞ்சுண்டோனகியல் மிதுதியாக இருபத்துநான்கு வகைப்படுமென்றும் கூறி அவற்றின் இயல்புகளைப் பழைய ரூத்திரங்களின் முகமாக அடியார்க்குநல்லார் கங்கு கிளக்கியிருக்கிறார். இவ்வியண்வகையான அகியல்களையும் புலவர்கள் தம் முடைய காகியல்களில் ஆங்காங்கே அமைத்துப் பாடிய இடங்கல்பல். அவற்றுள் உதாரணமாக அகியல் ரூத்திரமொன்றையும் அதற்சிலக் கியமாகவுள்ள இரண்டு செய்யுட்களையும் தெரிவிக்கின்றேன்:

வேதன்டோனநியம்.

"கெருண்டோ னவியம் கிரம்புவாய்
மடித்த காகம் மலர்ந்த மாப்பு
தடித்த புருகரும் கட்டிய கிரகம்
கந்திய வுள்ளபொடி கைபடைத் தீர்த்த
மன்ன கோம்போடி டாங்க்தரை கொள்ளே"

(சிலப்பதிகாரம், மேற்கோள்.)

"இளநக்கடை தடித்தவுரு வந்தனெயி நென்றும்
பிளநக்கடை பிதங்கிட மடித்தபிள வாய்
மறநக்கடை பாக்கிவட வகக்கை விரண்டாய்
கிளநக்கடன் முளைத்தென கெருப்பெழ விழித்தான்."

(கடம்பாடாயணம், தாடகை வதைப்படி.லம்.)

"உத்தரத் தவனக்கள் சிலப்பக் கூறுதல்
எந்தியா செவிறக சுதக்கி விந்தளிர்
மாற்றருக் காதலமதிக்கு மாறொரு
சித்தமாய்போகி தெரிக்கின்றுரினே."

(வித். உண்டாட்டுப் படலம்.)

நாடகத்திற்குரிய வாததியங்கன்பலவும் உறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைத் தோங்கம், நிருத்தாங்கம், உபயாங்கமென மூன்றுவகை யாகப்பிரித்து ஒவ்வொன்றின் இனக்கணக்கிலையும் சொல்வையாக விரித் தெழுதிச் செக்கின்றனர். தோங்கம் இளைப்பாட்டிய நிருதியவை; நிருத் தாங்கம் நிருத்தத்திற் குரியவை; உபயாங்கம் இரண்டிற்கும் உரியவை.

இளைப்பாட்டின் பொருளைக் காண்போர்க்குப் புலப்படுத்துவன வாகிய அகிரவக் கைவகைகளில் ஒன்றைக்கை பெண்பது பதாகைமுதல் வலம்புரிக்கை இறுதியாக முப்பத்தமூன்று வகைப் படுமென்றும், இரட்டைக்கை பெண்பது அஞ்சலிமுதல் வகுத்தமானக்கைகிரகப் பதினைந்து வகைப்படுமென்றும் பழைய ஆதாரங்களுடன் அவர் கிளக்கி யிருக்கிறார். ஒன்றைக்கை பிண்டிக்கை இணையாங்கினைக்கை பென்றும், இரட்டைக்கை இணைக்கை பிண்பநகையென்றும் வழங்கப்படும்.

இன்னும் அண்கை, பெண்கை, அலிக்கை, பொதுக்கையென நால்வகைப்படுமென்றும், எழிற்கை, தெழிற்கை, பொருட்கையென மூன்றுவகைப்படுமென்றும் அகிரவக்கைகளை வருத்துக் கூறுவாரு முளர்.

ஆடக்களும் தெய்வநிருத்தியென குருவகையுண்டு; அலித, அல்லியம், கொடுகொட்டி, குடை, குடம், பாண்டாங்கம், மல், தடி,

கடையம், பேடு, மாக்கால், பாகையெனப் பதினொருவகைப்படும். இவை சிவபெருமான், திருமால், முருகவேள், மன்மதன், காசி, திருமகள் முதலிய தெய்வங்களின் ஆடல்களென்பர். இவற்றுள் அல்லிய முதலிய ஆடும் சிற்றாடலெனவும், துடி முதலிய ஐந்தும் வீழ்த்தாடலெனவும் சொல்லப்படும்.

காடகத்திற் பாடப்படும் இகைப்பாட்டுக்கள் உருவென்று வழங்கப்படும்; இக்காலத்தார் அதனை உருப்படியென்பர். அக்காடகத்திற் பாடப்படும் உருக்கள் கந்தயுருமுதற் சோபந்தயுரு ஈருக இருபத் தெட்டுவகைப் படுமென்றும், புறாடகத்திற்குரிய உருக்கள் தேவ பாணி முதல் அரங்கொழி செய்வுனிதலியாகவுள்ளவை பென்றும் அவர் அறிவிப்பர். கந்தயுரு, அடிவகையகற புடைத்தாய் ஒருதாளத் தாத் பாடப்படும் பாகையுப்பாட்டு; சோபந்தயுருவாகது அடிவகையகறயின்றிப் பகதாளங்கள் புணர்த்துப் பாடப்படும் பாகையுப்பாட்டு.

இப்படியே இவ்விதிகளா மூளத்தாலும் அதன் உரைகளாலும் தெரிந்துகொள்ளப்படும் காடகப் பகுதிகள் பல.

மேலே கூறிப்பொந்த இலக்கணத்தின்படி அகமர்த பழைய தமிழ் காடகநூல் இக்காலத்தில் பாண்டே விடைத்திளது. இராஜராஜ காடக மென்பதொன்று இராஜராஜ சோழன்மேற் செய்யப்பட்ட தென்று தஞ்சைச் சிவராசனத்தால் தெரியவந்தாலும் அந்நூல் இப்பொழுது விடைக்கில்லை. அமிர்தமதனகாடகமென்பதொன்று தமிழிற் செய்யப்பட்டுத் திருநெல்வேலியைச்சார்ந்த காங்குனேரிப் பக்கத்தில் வழங்குகின்றது. அது பழைய காலத்ததன்று; மிக்க பிற்காலத்தது. முற்கூறிய வடமொழி அமிர்தமதன காடகத்தைப் பிற்காலத்தில் ஒருவர் பெயர்த்தியற்றி சிறுக்கலாமென்று நோற்றுகிறது.

III. சங்கநூல்களிற் கூறப்படும் தெய்வங்கள்.

சங்கச் செய்யுட்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தெய்வங்களைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். முதலாவதாகச் சொல்லப்படுகிற அகத்தியம் இப்பொழுது அகப்படாமையால் அதன்வழி நாளைய தொல்காப்பியத் திலும் இப்போது கிடைக்கும் சங்கச் செய்யுட்களிலும் உள்ள ஆதாரங்களைக்கொண்டு அவற்றைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்குகின்றேன்.

பூமியை ஐந்து பாகமாகப் பிரித்து அதனதன் இயல்பையும் அதனதன் தெய்வத்தையும் தொல்காப்பியம் தெரிக் கின்றது. இந்த முறை பிற்காலத்து நாயக்களாலும் தெரிகின்றது. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன நிலத்தின் பாகப்பாகைள். அவற்றுள் காரும் காட்டைச் சார்ந்த இடமும் முல்லை; அதற்குத் தெய்வம் திருமால்; மலையும் மலையைச் சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி; அதற்குத் தெய்வம் முருகக்கடவுள்; வயலும் வயலைச் சார்ந்த இடமும் மருதம்; அதற்குத் தெய்வம் இரத்தினம்; கடலும் கடலைச் சார்ந்த இடமும் நெய்தல்; அதற்குத் தெய்வம் வருணன்; நீரும் நிறுதும்பற்ற இடம் பாலை; அது வேளிர் காலத்தில் குறிஞ்சி முல்லை என்பவற்றின் ஒவ்வொரு பாகத்திலிருந்து உண்டாவது;

“முல்லைபுல குறிஞ்சிபு ழுதையலிற் றிரித்த
வல்லியல் பறித்த கெக்குறு குதத்தப்
பாலை வென்பதோர் படிவக் கொள்ளும்”

என்பது **செல்வபதிகாரம்**. அதற்குத் தெய்வங்கள் காலி, நூரியன், அக்கினி.

“**மாயோன் மேயகாடுதையுளகமும்**, **சேயோன் மேய கமவளா யுளகமும்**” என்பது **தொல்காப்பியம்**. இதிலுள்ள “மேய” என்றசொல் கவனிக்கத்தக்கது. ‘மேய’ என்பதற்கு விரும்பிய தங்கிய என்பன பொருள். ‘மாயோன் மேயகாடுதையுளகமும்’ என்றதனால், முல்லைத் திணைசில் திருமானாக்குப் பிரிதி உண்டென்றும் அதனால் அங்கே அவர் விரும்பித் தங்கியுள்ளார் என்றும் அறியவேண்டும். மேவற்றிற் கும் இப்படியே கொள்க.

மாயோன் என்ற சொல்லுக்கு ஆச்சரியசக்தி உடையவர் என்று இக்காலத்தார் பொருள் உதவர். பரிமேலழகர் பரிபாடலில் அதற்கு, ‘கரிய, விதமுடையவர்’ என்று பொருள் செய்திருக்கிறார். மா வென்ப

தற்குப் பொருள் கூறுங்கால், “செவ்வம், கருநீறம், கமலை” என்று நிகண்டில் செவ்வத்திற்கும் கமலைக்கு யிடைசில் திருமாலுக்குரிய கருநீறம் சொல்லப்பட்டிருப்பது அழகுடைபது.

முல்லை நிலத்தில் மழைபெய்யாதிருந்தாலும் வியாதிகளால் துன்பம் உண்டானாலும் திருமாலுக்குறித்து மகளிர் குரவைக்கத்தாலுவர்; எழுவர் அவ்வது என்மர் அவ்வது ஒன்பதின்மர் கைகொத்துக்கொண்டு ஆடுவது வழக்கம். கண்ணன், பவராமன், அப்பின்னை என்பவர்கள் குரவைக்கத்தாடியதாக மணிமேகலை முதலியவற்றால் தெரிகிறது. குரவைக்கத்தாடியோர் மழைபெய்யும்; ஓடிதிகள் வளரும்; பசு கறக்கும்; நோய்க்கும், கிளப்பாதிக்காததில் “ஆய்க்கிவர் குரவை” என்னும் பகுதியில் இடைப்பெண்கள் குரவையக் கூத்தாடினதாக இளங்கோவடிகள் சொல்லியிருக்கிறார். மாதரி என்ற இடைமாதிடத்தில் கௌகதியடிகள் என்ற மானத்தவ்முதியார் கண்ணனைப் அடைக்கவதாக ஒப்பித்து விட்டுப்போனபின், நோயயன் கதர்கான மதுரைக்குப் போனான். அங்கே அவன் கள்ளன் என்று கொல்லப்பட்டவன், இடைச்செரியில் ஊர் நிரித்தவர்கள் நிகழ்ந்தன. அப்பொழுது அவற்றிற்குச் சாத்தியாக ஆய்க்கிவர் குரவை ஆடினார். ஏழுபேர்களை ஏழுஸ்வரங்களாக வரிசைப்படுத்தி நிறுத்திக் குரவை கூடத்தியதாகச் சொப்பதிகாரத்துள்ள ஆய்க்கிவர் குரவையாகத் தெரியவருகிறது. அக்கத்தின்முடிவில்,

1. “கன்ற குளிலாக் களியுதித்த மாவய
வின்றும் மாவனான் வருமேவவன்வாயிற்
கொன்றவன் திக்ருதல் கோமோ நோதி”
2. “பாம்பு, கயிலுக் கடந்தடைத்த மாவய
விக்குரம் மானான் வருமேவவன்வாயிற்
வாய்வாய் திக்ருதல் கோமோ நோதி”
3. “கொல்லியாடு வாத் குருத்தொடுத்த மாவய
கொல்லியும்மாவனான் வருமே வவன் வாயின்
முள்ளியைத் திக்ருதல் கோமோ நோதி”

என்று பாடியும்;

4. “பெரியவனை மாவவனைப் பேருரை கொள்ளும்
விளிகவன வுந்நிலை வண்ணகனைக் கண்ணன்
திருமடியுக் கையுற் களியாயுற் செய்ய
கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணை
கண்ணிமைத்தக் காண்பார்தக் கண்ணென்ன கண்ணை”
5. “மடந்தாழ நெஞ்சத்துக் கஞ்சாநர் வஞ்சம்
கடந்தாளை தத்தவர்பா குந்திமையும் போந்தத்

தொடர்ந்தா ணமுழக்கப் பஞ்சவர்ணத் தது
கடந்தானே யேந்தாத காவென்ன காவே
காடாபனுவென்னு காவென்ன காவே”

என்று பாடியும் கண்ணனை ஏந்தினார்.

இவை பழைய செய்யுட்களாக இருந்தும் வாரும் எளிதில் பொருள் தெரிந்து கொள்ளும்படி அமைந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத் தக்கது.

பரிபாடல் என்ற சங்கதூலில் திருமாலுக்கு ஏழுபாடல்கள் உள் ளன; உபநிடதங்களில் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அங்குலைய குணவிசே டங்கள் மிகவும் அழகாக முதறியே அந்தப்பாடல்களில் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன.

சிவப்பதிகாரத்தினுள்ள ஆவநிபர் குணவயில், மதுகாயின் கண் டன்ன இருத்தவனமுதலயார் கோவில் கூறப்பட்டுள்ளது. பரிபாட லிற் கூறப்படும் இருக்கைதழ்வென்பது இதுதானென்று தெரிகின்றது. பெரும்பாணாற்றுப்படைகளும் திருமால் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறார். காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த திருவேங்கடா என்ற திருப்பதியில் உள்ள திரு மாலின் சயனத்திருக்கோளம் அந்தாவிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“விரகுரீ ருவிவேங்கட மென்று
மோங்குயர் மலையத் தரசி மீயினார்
பொயம்பு வானையிற் பொயித்த தோய்திய
செங்கல் செடியோ ளிந்த வன்னமும்”

என்று சிவப்பதிகாரத்தில் திருவேங்கடத்தில் திருமால் நின்ற கொண்டு காட்சி வளிப்பதாகக் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அழகர் மலைமீதும் அவர் இருப்பதாகப் பரிபாட்டும் சிவப்பதிகாரமும் கூறும்.

அழகர்மலையைக் கோலமலை என்று திருமுருகார்த்தப்படை யில் சொல்லிவிருப்பதுடன், அது முருகக்கடவுளுடைய திருப்பதியென் றும் கக்கோர் பாடி இருக்கிறார். அப்படியே திருவேங்கடமும் முருகக் கடவுளின் ஸ்தலமென்று சில பழைய தூதர்களால் தெரிகிறது. கோல மலையில் இன்றும் சாவணப் பொய்கைமென்று பெயருள்ள ஒரு தீர்த தம் காணப்படுகின்றது. திருவேங்கடத்தினுள்ள கோனேரி என்பது குகனேரியே. அதனை ஸ்கந்த புஷ்கரினி பெண்பர். இவற்றால் அக்காளில் அம்மலைகளில் ஸ்கந்தேயாவது முருகக்கடவுளின் ஆலயமிருந்திருக்கலா மென்றும் அந்த ஆலயங்கள் பரிபாடிக் கப்படாமையால் அழிந்து போயி ருத்தல் கூடுமென்றும் தெரிகிறது. வேங்கடம் போனால் இம்மை மறு கையப்பவன்களைத் திருமால் அளிப்பாரென்ற கருத்தான ஒருவெண்பா புறப்பொருள் வெண்பாமாவையில் உள்ளது. திருமுருகார்த்தப்படைமில்,

“பாம்புபடப் புடைக்கும் பங்ஙனிக் கொடுஞ்சிறைப்
புள்ளணி நீர்சொடிச் செவ்வன்”

என்று திருமாலைக் கருடக்கொடி உடைபாரென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

அகரணுற்றிலும், புறாணுற்றிலும், பதிற்றுப்பத்திலும் திருமால் கூறப்பட்டிருக்கிறார். அவரை, ‘ஆலமர் கடவுள்’ என்பர். ஆல் அமர் கடவுள் என்பது பரமசிவனை உணர்த்துவதாகவும் உரையாசிரியர்கள் கூறுவார்கள். ஆலியின்மேல் சயனம் செய்யும் கடவுள் என்று கொண்டு திருமாலிற்கும், ஆலின் நீழிருந்து உபதேசிக்கக் கடவுள் என்று கொண்டு பரமசிவனுக்கும் கொள்ளவேண்டுமென்பது அவர்கள் கருத்து.

முல்லை நிலத்தார்கள் கலியாண காவத்தில் பெண் எருமைவின் கொம்பை நீட்டுவழிபடுவது வழக்கென்று கவித்தொகையால் தெரிகிறது;

“தருமணற் குழப்பெய் திவ்யுல ஓட்டி
எருமைப் பெடைபோடெய்க் கவரும்
பெருமணம்”

(கவித்தொகை, 144)

என்பதும் அதனுடைய இங்கே அறிதற்பரவன்.

குறிஞ்சிக்கடவுள்.

குறிஞ்சிக்குக் கடவுள் முருகன் என்பது, “சேலோன் மேய மையானா புலகம்” என்பதனும் விளங்கும். தமக்கு அப்பொழுதப்பொழுது நேரும் துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ள ஆக்கடவுளுடைய அருள் பெறவேண்டித் தம்முடைய பரிவாரங்களுடன் பிலகாட்டுமக்கள் குன்றங்களுவை ஆடுவர். அவரைப் பூசப்பவன் வேலை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். அவனைப் போன்றவன் திக்காவத்தார் பூசாரி பெண்பார், அவன் ஆவேசங்கொண்டு குதிகொள்ளுவான். வேடர்கள் முருகக்கடவுளுக்குப் பகிகொடுப்பது வழக்கம். திருமுருகாத்தப்படைவில் முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலங்கள் ஆறு சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன் அவருடைய பெருமைகள் பல கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸ்தலங்களான திருப்பாங்குன்றம், திருக்கெர்தூர், பழநி, திருவேங்கம், குன்றுதோகுடல், பழமுதிர்கோலை பெண்பணவாய்- அவற்றுள் திருக்கெர்தூரென்பது திருச்சீரையையென்றுக் கூறப்படும். ஒரு பாண்டியனைப் பலகாலம் வாழ்த்துக்கவேண்டுமென்று வாழ்த்த எண்ணிய மருதனினகாகனானும் புலவர் திருக்கெர்தூரில் கடலின் அலைகளால் மோதப்படுவதும் முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருப்பது மாகிய திருக்கோவிலின் முன்னுள்ள துறையில் கங்கையாற்றால் தீரட்டித் தொகுக்கப்பெற்ற மணிகூட்டப் பலகாலம் கீ வரழ்வரயாக என வாழ்த்தியிருக்கின்றனர்;

“சீர்தி வாழிய செங்குந்தை தாழீர்
வெண்டிப் புனரி பங்குரு செஞ்
செங்குந்தை விவிய காழ் விபந்தகை
கடுகி தொகுப்ப சிந்தை
கடுகி தொகுப்ப மனவிதும் பாடுகே.”

(புறநானூறு, 55.)

இதனால் திருச்செருதரின் பழமை முதலியன புலப்படுகின்றன. திருவேரகம் என்பது குடும்பகோணத்திற்கு மேற்கிலுள்ள ஸ்வாமியலை என்று சொல்லுகிறார்கள். கச்சினர்க்கெனியர் திருமுருகாற்றுப்படைசின் உரையில் ‘மலைநாட்டினுள்ள ஒரு திருப்பதி’ என்று தெரிவித்திருக்கிறார். பழமுதிரச்சோலையில் இப்பொழுது முருகக்கடவுளுக்குக் கோயிலிலலை. ஆனால் காவணப்பொய்கையென்ற ஒரு தீர்த்த மிருத்தலால் அங்கே முன்னமே முருகக்கடவுளின் தலம் திருத்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்தது. இந்த ஆத தலங்களும் படைவிடு என்று வழங்கப்படும். படைவிடு என்பது இன்னதென்று பத்துப்பாட்டில் ஒன்றையே மலைபடுகடாததில் கிணக்கப்பட்டிருக்கிறது. சேவர்த்த ககையில் கவிமென்று மலையில் காரிபுண்டிக் கடவுளின் கோயிற்சேனைகளாற் குழப்பப்பட்டிருத்ததென்று சொல்லியிருத்தல் இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தும். காரிபுண்டிக்கடவுள் என்றால் கிஷத்தை உணவாக உடையகடவுள் (கிணக்கன்) என்பது பொருள். அது கங்குண்ட தேவஸ்தலங்களால் ஒன்று. கன்னன் என்பான் அந்தஸ்தைத்தைப் பாதுகாத்தற்குப் படைகளை அங்கே வைத்திருந்தான். சத்தருக்களாலும் அந்நிய மதத்தினாலும் நெருக்கடிய இடையூறுகளைத் தகிர்த்தற்குச் சேனைகளை அங்கு வைத்திருந்தான் போலும். சிங்காலத்தில் ஒய்வொரு தலமும் படைவிடாகிவிட வேண்டிய அவசியம் நேர்த்தலுண்டு. குறுத்தொகை முதற்பாட்டும் பரிபாடலில் எட்டுப்பாடல்களும் முருகக்கடவுள் அதிகரைக் உள்ளன. அவற்றில் முருகக்கடவுளின் மகிமை பலவகையாக விரித்துக் கூறப்பெற்றுள்ளது. மதுரைக்காஞ்சியிலும் பரிபாடலிலும் திருப்பரங்குன்றத் திருவிழா பலபடப் பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

அகத்திணையில், களவு கற்பு என்னும் இரண்டு பகுதிகள் உண்டு. அவற்றில் கார்த்தவ கிவாகமே கவனமென்பதும். அஃது எல்லாநிலத்திலும் நடத்ததன்று; எப்பொழுதும் நடத்ததவன்று. ஷழ்கினைப்பலனாக, கல்ல குவத்துதித்த தலைவனும் குறிஞ்சி நிலத்துக் கன்னியும் ஒரு தனி இடத்தில் தற்செயலாக ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பர். பின்பு தம்முட் காமுற்றுக் கார்த்தவ கிவாகம் செய்துகொண்டு பிரிவர். அதனைத் தலைவியின் உயிர்த்தோழி மட்டும் அறிந்து கொள்வான். அப்படியே தலைவனியல்பை அவனுடைய உயிர்ப்பாக்கன்மட்டும் தெரிந்துகொள்வான். மதுபடியும் ஒய்வொரு காலத்தில் தலைவியும் தலைவனும் கண்டு தம்முள்

மகிழ்வார். தலைவன் பிரிவாற்றுகையால் தலை கவலைப்படுவன்; அவன் மறுபடி தன்னை அடைவானோ யென்றும், தன்னைத் தன்பெற்றோர் வேறு யாருக்கேனும் மணம் செய்கிறாரா எனோ யென்றும், தனது கற்புத்தவறியிடுமோ யென்றும் கவலைப்படுவான். அதனால் அவன் யாருடனும் பேசாமலும் உண்ணாமலும் உறங்காமலும் மயங்கி இருப்பான். காரணத்தை அறியாத பெற்றோர் மேற்கூறிய வேலை அழைத்துக் கேட்பர். அவன் அவனைப் பேசியுத்திருக்கிற தென்று ஆவேசத்துடன் சொல்வான். தோழி அதைத்தடுப்பாள்; “ஏன் தடுத்தாய்” என்று நாய் கேட்கும்போது தோழி, “நானும் தலைவியும் பூக்கொள்வதற்குக் காட்டுக்குச் சென்ற போது ஒருநாள் மழை பெய்தது; யென்னம் வந்து எங்களை இழுத்துச் சென்றது; அப்பொழுது மிக்க கிரமும் அழுதுமுன்ன ஒருவன்வந்து அவ்வெள்ளத்திலிருந்து கரைவியெடுத்துகிட்டு எங்களைக்காததான். அதுமுதல் அவன் நினைப்பாக இருக்கிறான்” என்பாள்; அவ்வது, “யானை எங்களைத் துரத்திற்று; அப்பொழுது சிறந்த தலைவன் ஒருவன் வந்து எங்களைப்பாதுகாத்தான். அதுதொடங்கி அவன் நினைப்பாக இருக்கிறான்” என்பாள்; அவ்வது, “ஒருநாள் பூக்கள் பறிக்கப் போனபோது பூ எட்டவில்லை; ஒருவன் வந்து தன் தோளின்மேல் தலைகைய ஏற்றிக்கொண்டு பூவை எட்டிப்பறிக்கும்படி செவ்வுகிட்டுச் சொன்னான். அது தொடங்கி அவன் நினைப்பாக இருக்கிறான்” என்பாள். இங்ஙனம் தலையின் நிலைமையை எடுத்துக் சொல்வதற்கு ‘அதந்தொடு நிற்றல்’ என்று பெயர். மேற் கூறியபடி முருகக்கடவுள் ஆவேசம் வந்ததாக அறிகிறதுக் குறி கொள்ளும் வேலையோடுகித் தோழி கூறியதாக கந்திரிணியில்,

“கடவு ளாவீது னாக
மடவை னந்த வாழிய முருகே”

என்று ஒருபாடலுண்டு. அதாவது, “தலை காதலாஸ்தான் வருந்துகிறான். நீ தெய்வமாக இருந்தாலும் இரு. இந்த விஷயத்தை நீ தெரிந்துகொள்ள வில்லை; அதனால் அறியாமையை யுடையது” என்பது இதன் பொருள். “தெய்வமல்ல” என்று சொன்னதால் தெய்வ அபகாரமேற்படுமோ என்று அஞ்சி, ‘வாழிய முருகே’ என்று சொல்லி விருக்கிறான். முருகக்கடவுளைப் பற்றியுள்ள துதிகள் பழைய நூல்களில் மிக அழகாக உள்ளன; அவற்றுட் சில வருமாறு:—

“தூக்கெழு கடவுட் புதல்வ னாக்கரை
மலைமகள் மகனே ஸற்றோர் உற்றே
யெற்றி செவ்வோர்க் கொற்றவை சிறை
இவழவனி சிறப்பிற் பழையோன் குழலி
வாரோர் வணக்கவிற் குணத்தலை
மலை ஸர்ப தவறி புலவ

செருவி லொருவ பொருவிதன் மன்ன
வந்தனர் வெறுக்கை பறித்தோர் சொன்மனை
மங்கையர் கணைய மைந்த ரேறே
வேங்கெழு தடக்கைச் சாய்பெருகு செய்வ
குன்றம் கொன்ற குன்றக் கொன்றதது
வின்பொரு டெய்வகைத் துதிநீசிக் கிழவ
பலர்புகழ் அன்பொழிப் புலவ ரேறே
வரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக
நகையுரிக் கார்த்த மிசைபே ளான
வயர்தோர்க் கனிக்கும் பொலம்புட் சோளம்
மண்டபம் கடந்தின் பென்றா டகவத்தப்
பரிசெய்த தாக்கு முருகெழு மெய்வெண்
பெரியோ ரோத்தம் பெரும்பெய சிவனின்
குர்மருங் கதத்த மொய்யின் மதவனி
போர்க்கு பொருள குசெம் " (திருமுருகாற்றுப்படை)

" தாமரை புறையும் கைச் சோவடிப்
பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளித்
குன்றி யெய்க்கு மூலிக்கைக் குன்றி
னெஞ்சுக வெறித்த வஞ்சகர் செலவேற்
சேவனம் கொடியோன் காப்ப
வேம னவகவெய் தின்று ஹனகே, " (தருமதோகை)

மருதக்கடவுள்.

மருத நிலத்தின் தெய்வம் இத்தான். தமக்குத் துன்பம் நேர்ந்த
போது அந்நகுப் பரிசாரமாக இத்தான் வழிபட்டுத் திருவிழா நடத்து
வர் மருதநில மக்கள். அது கொடியேற்றத்துடன் இருபத்தெட்டுநாள்
நடைபெறும். நாடகக் கிழந்தை யானரிசி முனியர் வகுணிக்கையில்
இத்திரத்துவகம் காப்பதாற்போல் அவன் கிழந்தான் என்று சொல்லி
நிறுக்கிறார். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இத்தானுக்கு வருஷந்தோறும்
28-நாள் கிழாச் செய்யப்பட்டதாகச் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும்
கூடும். இத்திரகிழா அக்காலத்து நடைபெற்றமை வேற ஊராலும்
தெரிகின்றது. இத்தானாகப் பாகித்து அவனுடைய வச்சிராயுதத்தையே
வைத்து வழிபடுவர். இப்படியே முருகனுக்கு வேளையும், திருமாலுக்குச்
சக்கரத்தையும் வைத்து அந்த அந்த ஆயுதத்தையே அவற்றையுடைய
தெய்வமாகப் பாகித்து வழிபடுவது வழக்கமாக இருந்தது. இன்றும்
சிலாஸபங்களில் கிறிஸ்தவ முடிவின் நீர்ந்ததக் கொடுக்கையில் குலத்தைப்
பாடுகிறவனுக்குப் பாகித்து எழுந்தருளுகின்றார் பார்க்கலாம். குலத்தை
அஸ்திரதேவர் என்று சொல்வது வழக்கம். இத்திர கிழாச் செய்ய ஆரம்ப
ம் செய்வதில் பழமணம் யாத்துதல் புதுமணம் பாப்பல் முதலிய

அவ்வகாங்களைச் செய்யும்படி கரத்தார்க்கு முரணைறித்துத் தெரிவித்ததாகத் திண்ப்பதிகாரத்தாலும் மணிமேகலையாலும் தெரிகிறது. இந்தச் சிவாயின் பொருட்டு கரத்தை அவ்வகரிக்கும்படி கூறுகையில்,

"பட்டினம் டயத்துப் பாங்கறித் தேறகிம்"

என்று மணிமேகலையில் கொல்லி விருப்பதால் பிரசங்கம் செய்பக்கடிய வித்தியா மண்டபம் குறித்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. வித்தியா மண்டபம் களில் புத்தகங்கள் இருந்தன.

புறநானூற்றில் ஆய் என்பவன் இறந்து போனதைப் பற்றிப் புளவர் குருவர் பிரிவாற்றும்படி வருத்திப் பாடிய பாட்டொன்றில், ஆயை எதிர்கொள்ள வானத்தில் இந்திரன் சயபேரி அடித்தான் என்று சொல்லி வருக்கிறார்.

இந்திரனைப் பற்றிய செய்தியைச் சங்ககாலங்களில் இன்னும் விரிவாகக் காணலாம்.

தெய்வக்கடவுள்.

தெய்வக்கடவுள் வருணன். கருபின்கொம்பை அட்டு அக்நிவத்தவர் வருணன் வழிபடுவர். இது பட்டினம்பாளைய முதலியவற்றால் விளங்கும்;

"நெளகறகிம் கோலட்டு

மலைசேத்திய வல்லனற்கொல்" (பட்டினம்பாளைய),

"கறவ முன்றழும் பண்கைய வளகழித் துழம்" (பெரிய புராணம்);

"கறவுக்கோட்டி கடலாள் குருந்தி வாக்ளினிதருளும்"

(திருவாய்மொழிப்புராணம்.)

பாலைநிலக்கடவுள்.

பாலைக்குத் தெய்வங்கள் சூரியன், காளி, அக்வினி (தொல்காப்பியம், அகத்திலையியல், 5-ஆம் குத்தியுரை); 'பரிதிபஞ் செல்வனும் திகிரியஞ் செல்வனும் பாலைக்குத் தெய்வம்' என்பர் அடியார்க்கு எல்லார். கலிக்கத்துப்பாளையி போன்ற பாணிகளிற் பாலைவனத்துக்குத் தெய்வம் காளி என்பதும் அத்தெய்வத்தின் திசேடங்களும் மிக திரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விநாயகர்.

பழைய தமிழ்ச்சுவடிகளில் நானின் தொடக்கத்தில் 'வ.' என்னும் வடிவமுள்ள பின்னையாச்சுழியென்ற ஒரொழுத்து பண்டைக் காலத் தொடர்பே எழுதப்பெற்ற ஒருதல் வழக்கமாக இருந்ததின், விநாயகக் கடவுளை வழிபடுமுறை முற்காலத்தொட்டே தமிழகாட்டி

விரும்பு வந்ததாக நன்கு தெரிந்தாலும் இப்பொழுது கிடைக்கும் சங்கதூல்களில் இவரைப் பற்றிய செய்தியொன்றும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

"தன்றே னுன்மீ னென்றைகம் மிககம்
கனிறவன் பெருகா டாவிறும்
ஒளிபெரித சிந்தன் தலியென் னென்றே"

என்னும் ஆசிரியப்பாவொன்று மிகப்பழைய கவிகளின் முதலிற் காணப்படுகின்றது.

ப ர ம சி வ ன்.

ஐங்குறுநூறு, கவித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களின் முதலில் பரமசிவனுடைய துதிகள் காணப்படுகின்றன. அதிகமான் என்னும் வள்ளல் தனக்கு கெல்லிக்கனி கந்தைதப்பாராட்டி, ஔவையார் சொன்னபாடலில்,

"கீழ் மணிகிடத் தொருவன் போல
மன்னுங் பெரும கீழே" (புறநானூறு, 91.)

என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

மலைபடுகடாத்தில் காரியுண்டிக்கடவுள் என்னும் சிவபெருமான் கோயில் கவிமென்னுமலையில் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பரஞ் என்ற சிவகேதந்தரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மணிமேகலையில் இத்திரவிழாவெடுத்தபோது,

"ததல்விழி ஈட்டத் திறப்போன் முதலாய்
பதிவாழ் சதகூற்றத் தெய்வ கீரு"

என்று ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் சிறப்புச் செய்ப்படி சொல்லி நிரூபத்தில், பரமசிவன் கோயிலேயே முதலிளவந்துச் சொல்லி விருக்கிறார். பெளத்த தூதரவிய மணிமேகலையில் இவ்வளமே கூறியிருப்பது கவனிக் கத்தக்கது. சிவகசித்தாமணியில் நாமகனிலம்பகத்தில்,

"போகம் மீன்ற புண்ணிய செய்த கணியே போல்
மாகம்மீன்ற மாமநியனனான் வளர்வெனான்"

என்ற செய்யுளில், மறைந்து வளர்ந்தசிவகளுக்கு மறைந்து வளர்ந்த கண்ணனை உலமரனம் கூறவந்த திருத்தக்கதேவர் பரமசிவனுக்குத் திருமால் திருபுர சங்கராகாலத்தில் அம்பாக இருந்ததைக் குறிப்பித்திருக்கிறார். சிவப்பதிகாரத்தில்,

"பீதவ வர்க்கைப் பெருமோன் கோயில்"

என்று பாமசுவன் கோயில் பற்றக் கோயில்களுக்கு முன்னே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும், இவர் முதமுதல்வன், ஆலமர்கடவுள், இறைவனென்றும் கூறப்படுவர். இவர் திரிபுரத்தையும் காலிணையும் வென்றமை, கொடுகொட்டி, பாண்டங்கம் காபால மென்று மிவருடைப ஆடல்கள், பிறைவையும் கங்கைவையு மணிந்தசடை, திருநீறு, நீர்க்காகம், மழுப்படை, குளப்படை, சீகண்டம், உகையொருபாகம், கொற்றிக்கன், புலித்தோல், கொன்றைமாலை, ஏற்றுர்தி, ஏற்றுக்கொடி, திருக்கோயில், அதனை அரசர் முதலியோர் வணக்கத்துடன் வலம் வருதல், பூசை, கிழாமுதலிய இவர்க்குரியவெவ்வளவு சங்கச்செய்யுட்களில் அங்கங்கே கூறப்பெற்றுள்ளன. ஆனாலும் பின்னுள்ள பழைய வெண்பாவை மட்டும் தெரிவிப்பாவிருக்க முடியவில்லை;

“கண்ணனை பங்வுறு காறு செயியவன்
தென்னாளுந் தங்வு திரைகோ-தண்ணல்
கழலடி பங்வுறு னாதொழா மல்தாங்
அழங்குநகர் கொண்டாண்டபு.”

இச்செய்யுள், சேரமான்பெருமன்னாயனாராளுந் செய்த ஆதியுலாவில் எடுத்தோ இப்பாசாட்டப்பட்ட பெருமைவும் தொன்மையும் வாய்க் தது.

உகை, திருமகள், கலைமகள் என்பவர்களைப்பற்றிய செய்திகள் சங்கநூல்களில் சில இடத்துக் காணப்படுகின்றன. மணிமேகலிலிற் கூறப்பட்டுள்ள ‘சித்தாதேவி கோயில்’ என்பது கலைமகள் கோயிலே. திருமகளியல்பு, புறநானூற்றில், “கிட்டோரை விடாஅ டிருவே, கிடா தோரிலன் கிடப்பட் டோரே” என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. பற்றுவிட் டோரைத் திருமகள் நீங்கான்; பற்றுவிடாதவரை அவள் பிரிந்துகிடு வான் என்பது இதன் பொருள்.

பி ர ம ன் .

ஒருகிட்டில் துக்கமும் ஒருகிட்டில் சந்தோஷமும் கிழித்ததைப் பற்றித் தெரிவிக்கும் புறநானூற்றுச் செய்யுளொன்றின், “பிரம்மா ஏன் இப்படிச் செய்கிறது?” என்று கூறிவிடுப்பதால், பிரம்மாவும் சங்கச்செய்யுட்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது விளங்கும். அச்செய்யுள்,

“ஒரி மெய்தல் உறக்க யோசிய
சர்க்கதன் முழுவின் பானி ததும்பப்
புணர்க்தோர் பூவணி மணியப் பிரிந்தோர்
ஐத லுண்கண் பணிவார் புறதும்பப்
படைத்தோன் மந்தவப் பண்பி வானன்
தூன்று தம்பலிய் வுடைய
இவரிய - னன்மீத னியல்புணர்க் தோரே” (194.)

சோழநாட்டில், ரும்புகோணத்திலும், காணுமன்றணின் பக்கத்திலும் பிரயதேவனுக்குக் கோயிலுண்டு.

சதுக்கப்பூதம்.

சதுக்கப்பூதமென்பதொன்று காகிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருந் தநாகச் சிவப்பதிகாரத்தாலும் மணிமேகலைவாலும் தெரிவிிறது. முக ருந்தன் தேவர்களுக்கு உதவி செய்தபோது இந்திரன் இந்தப்பூதத்தை முகருத்தனுடன் அனுப்பினான். முகருத்தன் அதைக் காகிரிப்பூம்பட்டி னத்தில் பிரதிஷ்டை செய்கின்றான்.

“தவமகந் தொழுந் தன்மயி வரன்
அமமகந் தொழுந் அளையப் பெண்டர்
அறப்போ அமைச்சர் பிறர்மனை நயப்போர்
பொய்க்கை வரன் புறங்கூறுவோர்
மகவோர் பரசுத்தக மகப்படுவோரென
காத நான்கு கருவூர மெய்ப்பிப்
பூதம் புடைத்துணம் பூத சதுக்கமும்”

என்று சிவப்பதிகாரத்திலுள்ள இந்திரகிழவூரெடுத்தகாவதயில் சதுக் கப் பூதத்தின் இயல்பைத் தெரிவித்திருக்கிறார். சதுக்கப்பூதமாவது நான்கு தெருக்கள் கூடுமிடத்திலுள்ள ஒருதெய்வம்.

இது போன்ற ஒரு தெய்வம் வஞ்சியாககரிலும் இருந்ததென்று,

“சதுக்கப் பூதகர மஞ்சியுட் டத்த
மதக்கொள கேய்க்கி கேட்டோ ளுமீழும்”

என்னும் சிவப்பதிகாரப்பகுதியாலும் கருவூர்ச்சதுக்கப்பூதனொன்ற ஒரு புலவர் பெயராலும் தெரிவிிறது.

தவவேடர் தாங்கித் தியவழியில் நடப்போர், நொதிதவநி நடக்கும் பெண்டர், அரசனுக்குத் துரோகம் செய்வும் அமைச்சர், பிறர் மனை யை விரும்புவோர், பொய்ச்சாட்சி சொல்லுவோர், புறங்கூறுவோர் ஆகிய இவர்களைச் சதுக்கப்பூதம் அகற்றத்தண்ணும். பிறர்மனை நயப் போர் என்பதனால் நிய எண்ணம் கொண்டாலே பூதம் புடைத்துண்ணு மென்பது கிளங்கும். இது சம்பந்தமாக மணிமேகலையிற் சொல்லியுள்ள ஒரு கதை இங்கே கவனிக்கத் தக்கது. மிகுந்த கற்புடையவளாகிய ஒரு பதியிரதை, காகிரியில் நீராடிக்கிடத்த தன் மனைக்குப் போய்க்கொண் டிருக்கையில் அரசன் மகன் அவளைக்கண்டு, “நீ இங்கே வா” என்றான். பத்தினியாகிய தான் பிறன் மனைப்பில் புருத்ததைப் பொறுமல் அவன் இந்தச் சதுக்கத் தெய்வத்தின் முன்னேபோய், “இதுவளையில் யான் ஒரு குற்றமும் செய்தறியேன்; ஆனாலும் பிறனுடைய நெஞ்சில் நான்

புருத்தமையால் அபுத்தி பூர்வமாக யான் ஏதேனும் ஒரு குற்றம் செய்திருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது. ஆதலால், என்னைக் கொன்றுவிடு” என்று முறைவிட்டான். “தெய்வக் கொழுநாள் கொழுநன் ஞெழுதெழுநான், பெய்யெனப் பெய்யு மனமு” என்று பெரியோர் சொல்லி விருப்பதை அத்தெய்வம் அவனுக்கு நினைப்பூட்டிக் கொழுநனையே தெய்வமாகக் கொண்டொழுகும் பெண்டிர் பிதர் நினைப்பில் புகாசென்றும், அந்தப்பெண் கணயன் அனுமதிவின்றிக் கோவில்கள் முதலிய இடம் களுக்குப் போய்வந்தவனானாகவால் நெனாடைய நினைப்பிற் புகாது தடுக்கும் வல்லமை அவனுக்கெல்லையென்றும், ஆகிலும் அரசன்மகன் தவறினமுத்தவனுதலால் யினாகில் அவன் தண்டிக்கப்படுவானென்றும் சொல்லியனுப்பியது. அப்படியே பிறகு நடந்தது.

பரசுராமர்.

பரசுராமர், ‘மழுவான் கெடியோன்’ என்று சங்கச் செய்யுளில் வழங்கப்படுகிறார். காலியாருக்கு அவர் பூமிவைக்கொடுத்த இடம் மலை நாட்டில் ‘இருஞரவக்கொடை’ என்று பெயரிடப்பெற்றிருக்கின்றது. அங்கும் வேறு பல இடங்களிலும் பரசுராமருக்குக் கோவில்கள் உள்ளன.

பலராமனும் கண்ணனும்.

சேரனும் சேரமனும் ஒருசமயங் சேர்க்கிறுத்ததானது பலராமனும் கண்ணனும் சேர்க்கிறுத்தாற்போல் இருந்ததென்று புறநானூற்றில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பரிபாடலில், சேரமனிலில் கண்ணனும் பலராமனும் கோவில் கொண்டெழுந்தருளியிருத்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது அந்தச்சங்கிதி காணப்படவில்லை.

பரமசிவன், பலராமன், கண்ணன், முருகக்கடவுளென்றும் இந்நால்வரும் ஒருங்கு கூறப்பெற்றுள்ளார்.

“சுற்றகை ஹரிஃ செவ்வொ ளவிரகை
மாற்றாகுல் கவிச்சி மணிவிடந் நேருந்
கடக்களர் புரிவின புறையு மேனி
மடங்கென ஈதூழிற் பனைக்கொடி போனும்
மன்னுது நிறுமணி புறையு மேனி
யின்னுயர் புட்கொடி விதல்மெய் போனும்
மணிமய ஹரிய மாரு செவ்நிற
பிணிமுத லூர்ந் யோன்செய் போதுமென
ஞாலம் காக்கும் கால மூன்றிற்
நேரை கவ்விகா ஈரங்க ளுள்ளும்”

என்பது புறநானூறு.

“முக்கட் பவ வடிவொழை தார்க்கின்று
பொற்பனை வெண்ணைய புள்ள சொல்கின்று
சக்கரத் தானை மறப்பின்று தாக்கின்று
சத்தியன் குபொழை தார்க்கு”

என்பது இன்னொரு காற்பது.

இராமர்.

இராமருடைய பெருமை சங்கச் செய்யுட்களில் பல இடத்தும் காணப்படுகின்றது. சங்கத்தில் இராமாயணம் இயற்றப்பெற்று வழங்கியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவகாப்பற்றி நான் அதிகஞ்சொல்ல வேண்டவதில்லை. புறநானூற்றில் ஓர் அரசன் ஒரு புலவர், “இராவணன் வசமிருந்த நாட்டை விடுவனனுக்கு இராயர் கொடுத்து விட்டதுபோல் நீ சத்துருக்கள் வசமாகிருக்கிற நாடுகளைத் துணிந்து இராவணிக்குக் கொடுத்துவிடுவாய்” என்று பாராட்டியிருக்கிறார்.

காவன்.

இவன் ‘காவன் என்னும் கன்னியி’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறான்; கூற்றம் என்றும் வழங்கப்படுவான்; நிறந்த உபகாரிகளிறந்தபொழுது, பிரிவாற்றுகல் வருத்திய சில பெரியோர் பாடல் களால் இவனுடைய வெளியாகின்றது. இக்கருத்தைத்தொடர்ந்து, “கரிவேண்டுமானால் கற்பகத்தை வெட்டாளா? சூன் உபகாரிகளைக் காவன் கொண்டுபோய் விடுகொனே” என்று நிற்காவத்தவரும் கூறி விருக்கிறார்.

காமன்.

முன்னுளில் மன்மதன்மேகாவில் பற்பல இடங்களில் திருந்தது. காமன்கோட்டம் என்று அக்கோவில் சொல்லப்படும்.

திருமாவேப் பெறவேண்டுமென்று ருடிக்கொடுத்த நாச்சியார் மன்மதனைத் துதித்த ஒரு பதிகம் நாச்சியார் திருமொழியில் காணப்படுகிறது.

கன்னிப்பெண்கள் சூன் கணவனைப்பெறக் காமனை வழிபட்டுத் துதிப்பார். காமன் கோட்டத்தில் கிவாகம் செய்வதும் வழக்கம். காமஞ்சரி என்னும் கன்னிப்பெண் காமன்கோவிலில் தனது நினைப்பைச்சொல்லி, “செவகளைத் தருவாயாக” என்று பிரார்த்தனை செய்தான். காமனது கிக்கொகத்துக்குப் பின் மறைந்திருந்த செவகனுடைய தோழன் அக்கடவுள் சொன்னதுபோல், “தாதேன்” என்றான். அருகில் மறைந்திருந்த செவகன் வெளிப்பட்டு அவனை மணந்து கொண்டதாகச் சித்தாமணியிற் காணலாம்.

"தாமரைச் செட்டி செங்குந்த் தவனித் குழலி ஓயார்
காயிங் குடையென் களி வகை காலஞ் சேர்த்தின்
மாமணி மகா மயி வண்ணிக் கரும்பு னன்றே
புமலி மாப்ப விவ ஓரோடும் பொலிய வென்றான்"

(சீவக சிந்தாமணி.)

பெருங்குணத்தில் உத்தமஸ்திரீயாகிய பத்மாவதியின் கதையாலும்
காமன் கொட்டமுண்ணமையும் அவளை அவன் வழிபட்டுப் பேதுபெற்ற
தமையும் விளங்கும்.

கு ரி ய ன்.

குரியன் சங்கத் தொகுப்புகளில் பழைய பாடல்கள் பெற்றுள்
ளான். காவிரியூர் பட்டினத்தில் குரியன்கோயில் இருந்ததாக, "உசுக்
கிழான் கோட்டம்" என்ற சிவப்பதிகாசப்பகுதி கிடைக்குமின்றது. ரும்ப
கோணத்தில் ஸ்ரீ கங்கைவாகவாமி கோயிலிலும், பேரளத்திற்கருவி
ஆனா திருப்பிச்சுரில் இருக்கும் சிவாலயத்திலும், குரியனார் கோவி
லென்னுமூரிலும் குரியனுடைய ஆலயங்கள் இருக்கின்றன.

ச த் திர ன்.

சத்திரனுக்கும் பண்டக்காவத்தில் ஆளயமிருந்ததாகத் தெரி
கிறது. "கிரகக்கோட்டம்" என்ற சிவப்பதிகாசத்துள்ள தொடர்
மொழியாலும் இது விளங்கும். கெறையைத் தொழுவது சில தேசங்
களில் இன்றும் காடைபெறுகிறது. பரிச்சுளுக்கு அவன் அதிபனாக
யால் எருவை முன்னே இறைத்து அவனைத் தொழுவது வழக்கமென்று
அகப்பொருள் இலக்கணத்தால் தெரிகிறது. கன்னிப்பெண்கள் பண்
டைக்காவததிற் சத்திரனைத் தொழுவதுண்டு.

மதுரையில் கன்னி, சரியமன், காளி, ஆளவாய் (பாமசிவன்) முத
லானோர் கோயில்கள் இருந்தனவென்று கவித்தொகை, கல்வாடம்,
வேம்பத்துாரர் திருவிளையாடல் முதலியவற்றால் விளங்கும். சிவப்பதி
காசத்திஷ்.

"அமர் தருக்கோட்டம் வெள்ளனைக் கோட்டம்
புரவெள்ளை ஈகர்தம் கோட்டம் பால்வாய்
ஓர்சிக் கிழான் கோட்ட ஓர்ச்சோட்டம் வேற்கோட்டம்
வச்சோக்கோட்டம் புதம்பிணயன் வாழ்கோட்டம்
நிக்கர்தக் கோட்டம் கனக்கோட்டம் புச்செக்குத்
தேவிகா செல்லுறகோய் திம்பென்றயேனி"

என்று கூறியிருந்தவான், கற்பகதரு, வெள்ளையனை, பல்லாமர், குரியன்,
கைலாயம், வேளாபுதம், வச்சிராபுதம், ஐயனார், நிக்கர்தன் (அருக
தேவன்), சத்திரன் இவர்களுக்கு ஆளயமிருந்தமை புலப்படும்.

தகரத் தெய்வம்.

மதுராபுரி என்பது மதுரை வந்ததெய்வத்தின்பெயர். கோவலன் வெட்டுண்டதால் கோபமடைந்த கண்ணமொன் றேரிவரை அது பயந்து சின்புறமாகவந்து கோவலன் கண்ணை சூழிய திருவரின் பழம் பிறப்பை உணர்த்தி அவளுடைய கோபத்தைத் தணித்ததாகத் தெரிகிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அங்கரத் தெய்வமாக, 'சமரப்பதி' என்று ஒன்று இருந்ததாக கணிமேகலை தெரிவிக்கின்றது; இப்படியே பெரிய காரம் ஒவ்வொன்றற்கும் ஒவ்வொரு தெய்வமிருந்து அதனைப் பாதுகாத்து வந்ததாகப் பழைய நூல்கள் கூறுகின்றன.

பத்தினிக் கடவுள்

பதிவிரைதையப் பத்தினிக் கடவுள் என்பார்¹ மாஸ்திகற்கள்² பதிவிரைதனை உத்தேசித்து அமைக்கப்பட்டனவ; மாஸ்திகல் சென்று இக்காலத்துச் சிவதந்து வழங்குகின்றது. மமஸூரில் சமஸ்தானத்தில் யிருதிபாகக் காணலாம்³ பக்கரூர் என்று சொல்லப்படும் மங்கலா புரத்திற்கு அப்பெயர் கண்ணகியால் வந்ததே; கண்ணகிக்கு மங்கலாதேய் என்று ஒரு பெயருண்டு, கண்ணாடில் கண்ணிகோயில் உள்ளது. மலை நாட்டிலும் வாழ்பவரான மூதலியவற்றிலும் கண்ணகிக்குப் பல கோயில்கள் உள்ளன. தாகப்பட்டினத்திற்கு அருகில் பத்தினி கோயில் சென்றே சூரிடமிருக்கின்றது.

வீரன்.

புத்தத்தில் பகவான் கவர்ந்த பசக்களை வீட்டு புத்தந் தெய்வம் இறந்த வீரர்கள் தெய்வமாகக் கொண்டாடப்படுவார்கள். அவர்கள் இறந்த இடத்தில் அவர்கள் பெயரோழுவிய கள்ளி வீட்டு மாலைநூட்டி வழிபடுவது வழக்கம். அது வீரக்கல்லென்று உறப்படுவதென்றி வீரனென்றுத் தெய்வமாகவும் வழிபட்டு வரப்பெறுகின்றது. அவர்களுடைய உருவம் போன்ற ஒரு சிலை செய்த்து அதனை வழிபடுதலுமுண்டு; அதற்கு உருக்கல்லென்று பெயர்.

கடவுளின் இருபட்டில்கள் திருமுருகாத்துப்படைவீழ் லெசொல் ளப்பட்டிருக்கின்றன.

"தக்கரூர் கச்சியும் புதப்பூக் கடம்பும்
பன்றும் பொதியிலை கத்தவட்டிலியிலும்"

என்னும் திருமுருகாத்துப்படைவையும்,

“ஆகமும் கடம்புகள் வாற்றாவிடும்
கால்வழக் கதரிசைஞ்ஞந்தமும் பிதவும்”

என்றும் பரிபாடலையும் அவற்றின் குறிப்பையும் பார்க்க.

வேறு தெய்வங்கள்.

இத்துறை தெய்வம், வருணப்பூதங்கள், கிராமகனிகள், வரையாமகனிகள், காட்டாமகனிகள், கொல்லித்தெய்வ முதலாகப் பலதெய்வங்கள் சங்க நூல்களில் கூறப்படுகின்றன.

கத்துகள் (தம்பங்கள் அல்லது கத்தங்கள்) சிலசில யிடங்களிலுள்ள ரால் தத்தமக்குரிய தெய்வங்களாக வழிபடப்பெற்று வந்தன. அவற்றிற்காக அனமக்கப் பெற்றயிடம் அம்பலமென்று வழங்கப்படும். தம்மால் வெல்லப்பட்ட படைபாசர்களுடைய உரிமைமகளிரைக் கொணர்ந்து வந்து அங்கே விருக்குப்படி செய்து அத்தெய்வங்களுக்குவழிபாடு செய்து வருப்படி அரசர்கள் செய்கிறதார்களென்பதும் அந்நூல்களால் தெரிகின்றது.

IV. சங்க காலத்துப் புலவர்கள்.

ஆ ண் ப ல ல ா ர்.

'புலவர்' என்ற சொல்லுக்குப்பொருள் அறிவுடையோரென்பது; புலம்-அறிவு. இவர்கள் பெயர் பழைய நூல்களிலும் உரைகளிலும் நல்லிசைப் புலவரென்றும் கான்றோரென்றும் காணப்படும்; 'இவர் செய்த செய்புனை நல்லிசைப் புலவர் செய்த யனைச் செய்புட்களுடன் கங்கத்தார் கோவாமல் நீக்குவர்; அங்ஙனம் நீக்காமல் கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற்றமென்பதொரு குற்றம் இச்செய்புட்கு உறு மையானென்று உணர்க.....' அகத்தியனாகும் தொல்காப்பியனாகும் இக்குற்றம் உறுமையிற் கான்றோர் செய்புட்கு இக்குற்ற முண்டாவினும் கொன்னாரென மறுக்க' (மலைபடுகடாம், அடி 145-எச்சி லுர்க்கினியர் உரை) என்பதனுணர்க.

கான்றோர்-பல குணங்களுடைய நிகழ்த்தோர்;

"அன்பு கான்றெப்பாறு கான்றெட்டம் காப்பவரோ
கடத்தாரல் பூந்திய தன்"

"கொல்லா எடுத்தது கொண்கம் பிறந்தினம்
கொல்லா எடுத்தது காப்ப"

"கவிஞெறு துணயம் போதும் படுஞெறும்.
பன்புடையார் தொடர்பு"

என்பவை இங்கே அறிவற்பாலன; இவர்கள்பால் இச்சிறந்த குணங் களைக் கண்டறிந்தே திருவள்ளுவர் மேற்கூறிய பாடல்களை இயற்றினார் போலும். இவர்கள்பாலமைந்திருந்த உத்தம குணங்கள் யாவராலும் அளவிடப் படுவனவல்ல;

"உலப்பத் தலைக்கடி வுள்ளப் பீகிற
விசைத்தே புலவர் தொழில்"

என்பதும் இவர்களுடைய இயல்பே. எந்தனையோ துற்றாண்டு களுக்கு முன்னர் இவர்களியற்றிய நூல்களிலுள்ள பாடல்கள் முற்றும் அகப்படாவிடினும் கிடைத்தவைகள் பிற்காலத்துக் கவி

கனாடைய பாடல்களைக் காட்டிலும் மிக உயர்வுற்றுப் புகழ்பெற்று விளங்குதலையும் பெளதிகப் பொருள்கள் அழிந்தே போதலையும் உற்று நோக்கு மிடத்து,

"கலைகள் வாழ்க்கை முகத்தெனினும்
மலாவன் உடைமீழோர்க் கொஞ்சன்-மலாவன் செய்
கெற்றிடம்பு மாவனபோன் மால் புதற்கொன்றி
மந்திரச் செய்முடம்பு"

என்று மிக அழகாக ஸ்ரீகுமாரகுருபரமுனிலர் பாடிய அருமைச் செய்யுள் ஸாபகத்திற்கு வருகின்றது; "தன் முகத்தில் இடைகிடாமல் கலைமகள் வாழப்பெற்றதும் பிரமன் புலவரைப்பொய்யான்; ஏனெனின் பிரமனாற் படைக்கப்படும் வெத்துடம்புகள் அழிந்தேவிடுமீ; புகழைப் பெறு வனவுமல்ல; புலவர்களியற்றும் கவிஞரைய பொருள்யபாதுக உடம் புகள் காலவடைகில் புகழைப்பெற்று அழியாமல் விளங்கும்" என்பது இச்செய்யுளின் பொருள்.

"அறம்பத தாரோம் பொன்றென்று அறநினை
சாத்திக் குருத்தினையுடையம்-பாற்றலாய்
பொன்றப் பொருட்களையேர்த்தினைவகங்கா
எந்தக் கிழியாதென பாட்டு"

"காலகால அருதிகாற் காலங்குப்
பாணர் கரும் பச்செய்யார்-பூவின்
கூடப் பொருள் பயனளித் தாக்புகழாம்
கூடப் பொருளித்தென பாள்"

என்னும் பெரியோர்களுடைய பாடல்கள் இதனைப் புலப்படுத்தும்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இருந்த இவர்கள் பாடல்கள் வர வரக்குறைத்தும் சிதைத்தும் கிடக்கடப் பொன் நுளி விவெறுபோல மிக அழகுற்ற விளங்குகின்றன. இவர்களுடைய பெருமையைப்பாவது செய்யுட்களின் கவையையாவது முதலங்களைப்பாவது எடுத்துக் கூறுவ தற்கு ஒரு சிறிதும் வல்லவேண்டலென். ஆளுதும் சொல்லவேண்டிய சமயம் தக்கவர்களாற் கிடைத்தமையின் சொல்லி என் காலவத் தாய்மை செய்து கொள்வேன்.

சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் ஒரு காலத்தினால்தான்; ஒரு தேயத்தா லல்லர்; ஒரு காதியாலல்லர்; ஒரு குலத்தினால்தான்; ஒரு தொழிலினா ல்லர்; ஒரு மதத்தினால்தான்; தமிழ்காட்டில் முதலில் தமிழுத்தகிட்டு லேயே மிகுந்து அங்குள்ள பெரியோரிடம் முறையே நூல்களைக்கற்ற அப்பால் மதுரைக்கு வந்து;

“பொன்னுத் தருகு முத்த மணிய
மாமலை பயந்த காமமுமணியும்
இடைபட்டிச் சோயவாழிதல் நொய்புனர்க்கு
அருயிலை கங்கை மங்குல்குக் காரி
ஒருவழித்தோன்றியாக் சென்றது
சான்றோர் சான்றோர் பாணைய”

என்பதற்கேற்ப அங்கேயுள்ள புலவர்களோடு கட்டிபுத்து அளவளாவி
துங்களை ஆராய்ந்து தாமும் கவ்விக் கப் புலவர்களாகித் தத்தயிடஞ்
சென்றார்களென்று தெரிகின்றது.

பழையபாடல்களிலும் உரைகளிலும் சங்கயிருந்து தமிழாராய்ந்
தார் ஈன்று இவர்கள் உறுப்பதெல் இதனைப் புலப்படுத்தும். இவர்கள்
வைத்தியம், கணிதம், சிற்பம், இசை முதலிய பல கலைகளுள் தத்தமக்
கியன்றவற்றில் எல்ல பரிற்செயுள்ளவர்களென்றும் செல்வம் பெறுதலைக்
கருதியே கற்றவர்களல்லவென்றும் சினைப்பிற்றூரிய வழி ஒவ்வொரு
வர்க்கும் வேறுவேறுதிருந்ததென்றும் அச்செய்யுட்களாலும் அவற்றைச்
சார்ந்துள்ள வாக்கியங்களாலும் தெரிய வருகின்றன.

சிற்ப முதலியவற்றுள் இன்னகலையில் இன்னார் பரிற்செயுள்ளவ
செப்பதை இவர்களியற்றிய செய்யுட்களே தெரிகிற்கும். ஒவ்வொரு
பொருளின் இயற்கையை அங்கு அறிந்து துகர்ந்தே பின்பு செய்யுள்
செய்வர். ஒன்பது கவையகளுள் இவர்கள் துகருஞ் கவையே செய்யுளாக
வெளிப்பட்டதென்று சொல்லலாம். செய்யுளியற்றுவதில் யாதோரிடர்ப்
பாடும் இவர்களுக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவற்றில், சொற்கள்
எழுத்தளகிற் கருங்கிப் பொருள் விரிந்திருத்தலைப் பாக்கக் காணலாம்.
சங்கம் அங்கு கடைபெறும்படி பாதுகாத்த பாண்டிய அரசர்களும் சங்
கப் புலவர்களுடன் ஒப்ப இருந்து தமிழாராய்ந்தாரென்றும் கவிபாடினா
ரென்றும் கோ சோழர்களிலும் அக் கவையே கவ்கிகென்கிகளிற் சிறந்த
வர்களாய் வந்திருந்து தமிழாராய்ந்தோர் பவ்வென்றும் அவர்வர்பாடல்
கள் முதலியவை தெரிகிற்கின்றன.

இவர்கள் பாடல்களில் ஆணி, கவயம், கோவலர், மேதை, தசம்,
இசை, பலம், மணி, வாதி, முதலிய சிலவட சொற்களே காணப்படுத
லால், இவர்கள் காலத்தில் வடசொற்கள் பெரும்பாலும் தமிழ்மொழி
யிற் கலக்கவில்லை யென்று சொல்லலாம். காணடலில் இங்கே வந்
தனவாமிய வடதுல்களின் கலப்பாலும் தெவ்வ வழிபாட்டிற்குரிய வகை
யாலும் சில சங்கப்புலவர்களாற் சில வட துல்கள் பெயர்த்தியற்றப்
பெற்றனமயாலும், வேறு கலாசம்பந்தத்தாலும் வட சொற்களும்
கருத்துக்களும் இடைபிடையே வாகிய் சிங்காலத்துப் பெருகுளவா

கிண. அங்ஙனம் கலப்பதும் பெருருவதும் ஒவ்வொரு பாணைக்கும் இயல்பென்பது பலரும் அறிந்ததே. இராமாயணமும் பாரதமும் சங்க காலத்திற் செய்யுள் வடிவமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வழங்கிவந்தன வென்பதைப் பழைய ஐதராகளில் மேற்கோள்களாகக் காணப்படும் அந் தூற் செய்யுட்கள் தெரிவிக்கின்றன.

தனித் தனியே இயர்களால் இயற்றப்பெற்ற செய்யுட்கள், பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை முதலியனவாகச் சான்றோரால் தொகுக்கப் பெற்றன. பதினெண்மீழ்க்கணக்கும் இத்தொகை துல்களைச் சேர்ந் தனவே; தொகுப்பித்தோர் பாண்டியர் முதலியோர் குணநாற்பது, ஸ்வடி முந் தூறு, சிற்றட்டகம், முத்தொள்ளாசிரம், ஆசிரியமாகி, தகரீர் யாத் திகா முதலிய பழைய துல்களிலிருந்து சில சில பாடல்களே பழைய உரைகளில் மேற்கோள்களாகக் காணப்படுகின்றன.

மேற்கூறியபடி தனிப்பாடல் ஒவ்வொரு துலாகத் தொகுக்கப் பெற்றதற்குக் காரணம் பாட்டு முதலியவை பென்பர்; பாட்டால் தொகுக்கப்பெற்றவை கவித்தொகை, பரிபாடலென்பன; பொருளால் தொகுக்கப்பெற்றவை அகநானூறு, புறநானூறு; இடத்தால் தொகுத் தது கலையழி நாற்பது; காலத்தால் தொகுத்தது கரீரநாற்பது; தொழி லால் தொகுத்தது ஐந்திணையப்பது முதலியன; அளவால் தொகுக் கப்பட்டவை குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு.

இந்த அலகிசைப் புலவர்களுள்ளே அரசரால் மந்திரக்கிழமை பெற்று விளங்கியவர்களுமுண்டு. மந்திரிகளுக்குக் கவிக்கண்ணாடொன டு ஒரு பெயருண்டன்றோ? இப்புலவர்களுள்ளே சிலர் சிலருடைய இயற் பெயர் விளங்கவில்லை. ஊர் முதலியவற்றாலும் பிறக்காரணங்களாலும் சிலர் சிலர் பெயர்பெற்றுள்ளார்.

இவர்களுள் ஆவற்குடி வக்கனார், ஆளத்தூர் இழார், ஆலூர் இழார், காரி இழார், தாமப்பன் கண்ணனார், இடைக்காடனார், கல்லாடனார் முத லியோர் ஊர்ப் பெயர்பெற்றோர்.

உறுப்பாற் பெயர்பெற்றோர் கொடுங்கழுத்துப்பாணர், கொட் டிமைபார், ரிபெருகத்தலைவர், பளுமேனாபப் பதுமனார், காரிக் கண்ணனார், குண்டுகட் பாலியாதன் முதலியோர். இப்பெயர்களுள் பா ணர், பதுமனாசென்பன அப்புலவர்களின் இயற்பெயர்கள்.

ஊராலும் உறுப்பாலும் பெயர் பெற்றோர் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசிலார், ஐயூர் முடவனார் முதலியோர்.

தொழிலாத் பெயர்பெற்றோர் தமிழ்க்கத்தனார், முதுகத்தனார், கணக்காயனார், தேவருவத்தார், வண்ணக்கன், இளம்பொன்வாணிகள், பொன்வாணிகள், உலோச்சனார் முதலியோர்.

ஊராதும் உதுப்பாதும் தொழிலாதும் பெயர்பெற்றோர் தங்கால் முடக்கொல்லனார் முதலியோர்.

காண்மீனாத் பெயர்பெற்றோர் மூலங்கொழார் முதலியோர்.

தாம் இயற்றிய செவ்வுட்களில் அமைத்துள்ள இனிய ஒருமொழி தொடர்மொழிகளின் கவத்தாத் பெயர்பெற்றோர் பதிகுமைகலார், கல் பொருளிறுதுகையார், தேய்புரிப் பழங்கவித்தினார், கிழங்குகளினார், தொடித்தலை விழுத்தண்டினார், ஓரோருழவர், அனிலாடு முன்திலார், கங்குல் வெள்ளத்தார், கலையமகன், ஓம்போயியார், ஓரித் பிச்சையார், கூகைக்கோழியார், காக்கைபாடினியார் கச்சென்னியார், காலெறி கடிமைகலார், குப்பைக்கோழியார், குதிரிகைதலார், செம்புகைப்பெயர்நீரார், தனிமகன், தம்பிசொடுவனார், செடுவென்னிலகினார், பக்குடுக்கை கங்கலியார், மீனெறி தூண்டினார், கிட்ட குதிரையார் முதலியோர்.

தந்தை பெயரோடு சாத்திய பெயரினர் மதுரைக் கணக்காய் மகனார் கக்கோனார், சேந்தம் பூதனார் முதலியோர்.

சிறப்புப் பொருளைத்தரும் 'ந' என்னும் பட்டத்தைக்காற்றிய பெயரினர் கக்கோனார், கப்பாலத்தனார், கத்தத்தனார், கக்கண்ணனார் முதலியோர்.

'கண்ணம்' என்னும் அடைமொழியுள்ள பெயரினர் கள்ளக்கத்தனார், கள்ளத்துவனார் முதலியோர்.

'தொன்மை', 'வன்மை' என்னும் அடைமொழிகளுள்ள பெயரினர் தொங்கபிளர், வன்பாணர் முதலியோர்.

சிறப்பால் வந்த பெயரினர் ஆசிரியைவல்லத்துவனார், முதுகண்ணன் சாத்தனார் முதலியோர்.

மேற்கூறிய புலவர்களால் உரைபூர் ஏணிச்சேரி முடமோயியார், மதுரைக்கணக்காயர், இவர்களுள் கக்கோர், பெருங்குன்னார்ப் பெருங்கெளகினார், கடிப்பனார் உருத்திரங்கண்ணனார், கோதமனார், கடுவர் வேம்பத்தூர்க் குமாரன் முதலியோர் அத்தனர்.

பாணியாடிய பெருங்கடுங்கோ (சோன்), கோப்பெருஞ் சோழன், ஒல்லியூர்ந்த பூதபாண்டியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற செடுஞ்செழியன், ஆரியப் பாடகர்த செடுஞ்செழியன் முதலியோர் அரசர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காலிக்கண்ணனார், மதுரை அறுவை வானிகள் இளவேட்டனார், மதுரைக் கவலானிகள் சீத்தலைச்சாத் தனார், பண்டவானிகள் இளந்தேவனார் முதலியோர் வணிகர்.

அம்பர்கிழான் காகன், கல்வங்கிழான் மாறன், அரிசில்கிழார், ஆறுர் கிழார், கல்லாறுர்கிழார், கொச்சியங்கிழார் முதலியோர் வேளாளர்.

வேளாளரில் உழுவித்துண்போர், உழுதும்போரென இருபிரிவுண்டு.

தேநாயத்தர், கல்வர்கதனார், கண்ணனாகனார் முதலியோர் இசைசில் வயலோர்.

கேசவனார் முதலியோர் இயன்தும் இசைசிறும் வயலோர்.

மருத்துவன் தாமோதரனார், மருத்துவன் கல்வர்கதனார் முதலியோர் ஆயுள் தூளிற் பதிந்தியுற்றோர்.

கணிபன் பூங்குன்றன், கணிபெதாளியர் முதலியோர் கணித தூலில் வயலோர்.

ஐந்திணைகளும், குறிஞ்சியைப் பாடுதலிற் கடுவர் முதலியோரும், முல்லைமையுப் பாடுதலிற் பேயனார், சோழன் கள்ளுருத்திரன் முதலியோரும், பாலைமையுப்பாடுதலிற் கோண்டிக்குரை முதலியோரும், மருதநதப்பாடுதலில் மருதனைக்காகனார் முதலியோரும், கொய்தலைப்பாடுதலில் அம்பலவனார், கல்வந்தவனார் முதலியோரும் புதுப்பெற்றவர்கள்.

புறநாடாற்றில் 2-ஆம் பாட்டின் ஆசிரியராகிய முாஞ்சிபூர் முடி காகரையனென்று புறவகை முதற்சங்கப்புறவருள் ஒருவனென்று சிலர் எண்ணுகின்றனர்; அந்தச் செய்யுளிற் பாடிப்போர் உதப்பட்டிருத்தலின், அப்பெயருள்ளயென்கருவர் முதற்சங்கத்தில் இருந்திருத்தல் உடனென்று ஒரு சாரர் கிணக்கின்றனர்.

காணரும் பெளத்தரும் இச்சங்கத்திற்சேர்த்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. பதினெண்மீழ்க்கணக்குக்களில் காலடியர், ஊரதி, பழமொழியென்பவை காலாலு இயற்றப்பட்டவை. மணிமேகலை பெளத்தசமய நூல். சங்கப்புறவர்களில் ஒருவராக இருந்த உளோசகனாரென்பவரைச் சைனராக எண்ணுகின்றனர்; உலோகசென்பது கைனர்களில் ஒருவரைக்கிரியைக்குப் பெயர். போதியாரென்பவரைப் பெளத்தராக எண்ணுகின்றனர்; போதி-அரசராம். கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிலோ ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலோ ஒரு காகனாகியவர் மதுரையில் கைனசங்க மொண்தை ஸ்தாபித்ததாகக் கேட்டிருக்கிறேன்.

பக்குடுக்கை கன்கணியாரென்ற ஒரு புலவர் பெயர் முன்னமே சொல்லப்பட்டது; அவர் சோதிடத்திற் பதிற்செய்னவர். அதற்குரிய கழற்செயல்களையும் பல்கலைகளையும் சீர்ப்பெய் கபகளை உடைபில் அவர் செருகெயத்துக்கொண்டிருந்தனர் போலும். பக்கு-பா; கழற்செய்க்கையை கையத்துக்கொண்டு எண்ணும் வழக்கம், இக்காலத்திற் போலவே மலைநாட்டிற் சங்ககாலத்தினுமிருந்ததாய் பதிற்றுப்பத்தால் தெரிகின்றது. நீர்க.

இவர்கள் வாய்க்கில் வந்துள்ள அழகிய உவமைகளிற் சிலவற் றைச் சொல்லுவேன். அரசனுக்கு உரிமையும், பெரும்பாலும் வண் னமையே இவ்வாத இடத்திலிருந்து தனியேகினங்கும் உபகாரியாயிவ் ஒரு வனுக்கு அருளுகாத்திதுண்ட சிறுன் மாத்தையும், உசாவின்னு அகலத் திற்கு ஆராயத்தையும், வகுமையக்குக் குண்டிக்கல்லையும், கக்கைத் துணிக்குப் பாசிலெனையும் மருந்தின் சிறையையும், கண்டயக்கத்திற்குத் தேடக்கிப்பனையும், மெல்லியவென்னடைக்குப்பாலானியையும் பாட்டின் சட்டையையும், செர்செனுக்கு வேங்கைமதப்பூகலையும், செவற்கோழி யின் கொத்திர் குட்டாந்து வேங்கைமாத்கின் பூகலையும் முள்ளு முருங்கை யின் பூகலையும், தட்டரிப்பகைற்குக் திகைனையும் பாசிக்காக்கவட்டைய மும், சிமிர்க்க சொத்திற் அகழ்க்குக் கொக்கின் கத்தையையும், தமிழ்நாட் டரசர் மூவர்க்கும் முத்தியையும் இறைவனுடைய மூன்றுகண்களையும், தலைவனுக்குச் சூரியனையும், கண்பர்க்குக் கண்களையும், பலவகைப் பூக்க ளாலாயிவ் பாசில்கு இர்திரைக்கலையும், பண்ணித்தலைக்கு உரையும், பண் டாத்தினையுக்கு முழாணையும், மகளிர்க்குடக்கு மயில்குடையையும், முத்திர்கைத்திருப் பிணையையும், முயல்கிழக்கு நீர்க்குயிழியையும், வறுமையுக்கு அரையையும் எகெயநிலையையும், வேங்கித்திக்குச் செர் தாமளாப்பூகலையும் உவமை கூறினிருக்கின்றனர். இன்றும், கிளியின் மூக்கிலுள்ள வேபபம்புத்திற்குக் கொவ்வல் கைதுதியிற் கொண்ட ஒரு வகைப் பொற்காசினையும், வதியவனுடைய வரடிய உடம்பிற்கு ஒரு வுலத்தித் தொன்மையுயில்கைநாணுடைய உடம்பையும், அரசனுடைய ஆட்சிசிலிங்காத குடிக்கருகாத தாசில்கை இளங்குழந்தைகளையும் வானத்திலுள்ள அங்காக்கனுக்கு உடலில் உளவும் திமிசிலுள்ள கிளக் கையும், பாசிலின் மேலே கைக்கப்பட்ட அம்புதருக்குக் குன்றத்தின் மொய்த்துள்ள குருங்கினையும், தலைவனையே கொக்கிக்கொண்டிருக்கும் மகளிர் பாசிலையுக்கு சூரியனையே கொக்கிக்கொண்டிருக்கும் செருளு சிப் பூக்களையும், தின்னிய கிரைஞ்ஞவனுக்கு ஒருகாசின் எட்டுத்தேர் களைச் செய்யும் தச்சன் ஒருமாதம் முயன்று செய்த உருளையையும், உடலைச் சூழ அம்பு கைக்கப்பெற்ற ஒரு கிரைனுக்கு முன்னம்பந்தி

வையும் கழற்சிக்காலவையும் வட்டைகழன்று ஆளாக்காக்களோடெட்டெய்தி
மிகுக்கும் நேருளுக்களையும் உவமை உதிரிசுத்தல் இவர்களுடைய
ஆழ்ந்த அனுபவத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

புலவர்களுக்குள் ஒருவர் பால் மத்தொருவர்களுள்ள அன்பு மிக
அதிகம்; "மோசு பாடியவரால்" எனப் பெருஞ்சித்திரஞ்சென்னும் புல
வரால், ஸனிச்சேரிமுடையோயொர் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலையும்,

"அராவை பணிவ வறம்புரிந்து வயங்கிய
மறம்புரிசென்னை வயங்குசென் னாயின்
உவமை உரைக் கவியி னெஞ்சின்
அனலிற் பாடிய கல்லிடைக் கடுவன்"

எனப் பெருங்குன்றுர் சிற்றொன்னும் புலவராலும், "வெறுத்த கேள்வி
விளங்குபுகழ்க்கடுவன்" எனப் பொருத்திவினங்கோளுன்னும் புலவ
ராலும், "புலவழிக் கத்த வந்த னுளன், இரந்துசென் மாக்கட் வினி
யிடனின் திப், பார்த்திரா கித்தப் பாடினன்", "பொய்வா காவிற் கடுவன்"
என மாறேக்கத்து கப்பகலையொன்னும் புலவராலும் கடுவர் பாராட்
டப் பெற்றிருத்தலையும், "அன்றம் பாடுநர்க் கரியை சின்று, பாணன்
பாடினன்" என னுளவையாரைப் பாணர் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலையும்,
'கடுவ பாணர்', 'கல்வரட மாழவர்' என்னும் வழக்கத்தையும் உற்று
நோக்கும்பொழுது இவர்களுள் ஒருவர் பால் மத்தொருவர்களுள்ள அன்
புடைமை விளங்கும்- தமிழ்ப்பெருக்கத்திற்கு இதுவும் ஒரு காரணமே.

இவர் அரசர்களுக்குப் புத்தி புகட்டலும் உண்டு:—

தருமத்தைச் செய்வதற்கு வலிசென்றாரிதும் தியசெயல்
களைச் செய்யாதினென்பதைக் கொல்ல எண்ணி, "நல்லது செய்த காத்நீ
ராரிதும், அல்லது செய்த வேரம்புமின்" எனவும், பொய்வயக் கொள்
தற்கெவன்பார், "கிலம் பெயரிது சிங்கொற் பெயரன்", "கிலத்திறம்
பெயரும் காலம் யாரிதும், செந்த கொன்னி பொப்பறி யலையே" என
வும், பகைவர்பால் இரக்கத்தைபுண்டாக்க வேண்ணியவர், பகைவரைக்
கொன்றவிடத்து அவர் பெண்டிர் தம் இளம்புதல்வரைப் பாதுகாத்தந்
பொருட்டுத் தாம் இறந்துபடாது அடரு தின்ற உரி வரழகிஞ்
சென்பதைப் புலப்படுத்திவின்து, "அதுமருப் பெழிர்களை புலிப்பாற்
பட்டெனச், சிறுமறி தழீஇய தெநிடை மடப்பீண், பூரி நீடிய வெ
ருவரு பறந்தலை, வேளை வெண்பூக் கறிக்கும், ஆலி வந்த மாலிய காட்டு
வழியே வருவல்" எனவும், நீ தியவரோடு இணங்கவாகா தென்பார்,
"கிண்ணென்று மொழியல், அருரு மன்பு நீக்கி நீங்கர், நிரயக் கொள்
பலரோ டொன்றது காலல், குழகி கொன்பயிரி நோம்புமிதி", "நல்வத

எல்லாந் தீயதன் தீமையும், இல்லை பென்போர்க் கினனா கிலியர்" எனவும் துணிந்துகடந்தல் பாவரும் கைக்கொள்ளற்பாலது.

ஞாலவகையாக அரசர்களைப் புகழ்ந்து அவர்களுக்கு நற்செய்கையை அறிவித்ததும் இவர்கள் கொள்கை.

நீ பெரும்போரில் முன்னே தின்று வானின் தழும்புபட்ட தேகத்தை உடைபையாய்ப் புகழோடு கிளக்குதலின், கண்ணுக்கு இன்னாய், செயிக்கு இனியவர்; தின்பகைவர், தினக்குப் புறங்கொடுத்து ஓடிப் போதலிற் கிதிதும் உடம்பிற் புண்ணியவாமலிருந்து பழிக்கப்படுதலால் கண்ணுக்கினியர், செயிக்கு இன்னார்; நீயும் ஒன்றினியை; அவரும் ஒன்றினியென்பார்,

"நீயே, அழகானி னாய்கடத்தல்
படைவிலக்கி பெருந்தேனின்
வாஅவ்வாய்த்த வடுவாழ் வாக்கொடு
கேள்விக்குணியை கட்டின் னுயே,
அவரே, திந்தானிற் புறங்கொடுத்தலின்
ஊறதியா மெய்யாக்கையொடு
கண்ணுக்கினியர் செயிக்கு இன்னார்
நீயுமொன்றினியை பவரு மொன்றினியர்"

என்று கூறியது நிலவன் கிரத்தையும் புலவரின் இயல்பையும் எக்ளாமை புலப்படுத்துகின்றது!

கொடுத்துக் சொல்வப் பெருக்கத்தை நீ அடையவேண்டு மென்பவர், "தின் பகைவர், அஞ்ஞானர் கொடாகை வல்ல ராகுக" என்பார்,

இன்னும், இவர் அரசர்களுடைய பன்னிபெழுச்சியில் அவர்கள் முன்னோர்களின் நற்குண நற்செய்கைகளையும் அவர்களுடைய எல்ல வாலாகியும் இனிய பாடலில் அமைத்துப்பாடி அவர்களுக்கு எல்ல அறிவைப் புகட்டுவர்.

இரண்டு அரசர்கள் பெரும்போர் செய்கையில் இப்புலவர்கள் அவர்களுக்கு இடையே துணிந்துசென்று தின்று இனிய மொழிகளால் சமாதானஞ் செய்கித்துக் கண்டு வாழச்செய்வர்.

இவர்கள் பதிகளின் இயற்கை கதைகதைக் கூறல் மிக்க இன்பத்தை அளிக்கும்;

"ஊக்கினை மகரை பவழக் கோப்பவும்
கருணைக் காபா கணைய வலிதவும்
கொழுங்கொடி முகண்ட கொட்டக் கொள்ளவும்
கொழுக்குடை காத்தன் கைவிரல் பூப்பவும்

கொல்லு கொல்லுநீக் கொப லுசவு
முல்லு சான்ற முல்லையம் புறவு¹

என்பதனால் அலவாரிபு, காலார்பு, முகட்டை, பு, காந்தட்டி என்பவை கூறப்பெற்றிருந்தல் காண்க. இப்படியே கலைபடுகடாம், 110 - ஆம் அடிய முதலாவதிலும் முகட்டைக்கொடி முதலியவை கூறப்பெற்றிருந்தல் அதில்தான் இன்புறந்தாகிறது. பரிவளங்கூறததும் மிக்ககலைவ பம்பாநாகும்; அயந்தன் ஒன்று வருவது:—

¹ பாரியது வதம்ப, உழவருழதன ஈன்குயவதுடைத்த;
ஒன்றே, தெய்வமெதிரி கொல்லியையும்மே
இரண்டே, திருக்கோப் பவரின் பது மூங்கும்மே
மூன்றே, கொழுக் கொழுக்கனி தெருகு வீழ்கும்மே
கால்கே, அணிநமோரி பாய்தலின் மீதழித்த
திவரி கொங்குண்டக் தேன்மொரி மும்மே²

என்பது. இப்படியே இயக்கருடைவ கொடியுட்கனிதுன்ன பவலகைக் காலவகையும் அலவாரியல் அதிலாக்கடிய பண்டைக்காக வழக்கங்களையும் முதலாவதாய்வு கொன்றுதற்கு நோய்க்கிதிலும் பற்றாது; ஆதலால் இந் நோய் இந்த விஷயத்தை ஒரு வகைபாடும் பூரித்திசொய்தேன்.

V. சங்க காலத்துப் புலமைவாய்ந்த பெண்பாலார்

தமிழாராய்ந்து தங்கள் புலமையுடைய பெண்மணிகள் பண்டக்காலத்திற் பலர் இருந்தனர். பெண்பாலார் கந்தராயில்லாதவர்கள் என்று சொன்னாலும் அவர்களுடைய பெருமை பெரிது. தாய் என்ற சொல் அவர்களுக்கே அமைந்துள்ளது. தாய் என்ற பதங்களைக் காட்டிலும் பெரியதொன்றாகவே "அன்னை"யே வப்பா வொப்பினா முனியே" என்று பெரியோர் இறைவனைத் தாயாகக் கூறியிருப்பது இதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. உலகப்பற்று நீங்கிய துறவியைத் தந்த முதலிய எல்லோரும் பணியவேண்டுமெனினும், தாயைக்கண்டால் அத்துறவிகள் பணியவேண்டும் என்பது கிடீ. பட்டினத்துப் சென்னைபார் உலகைத் துறந்தவராக இருந்தும், தம் தாயின் சமக்கடனைக் கழித்துவிட்டு அப்பால் வேறிடங் செல்லவேண்டுமென்பதைக் கருதி, குழுகிருந்த வீட்டிற் கொள்ளியைக்க வேண்டுமென்று காத்துக்கொண்டிருந்ததாகச் சொல்வார்கள். பிரபோதகந்திரோதயமென்ற நூலில் ஒரு கிவாதத்தில், "சந்தியா சிகளும் வந்தந் தாவகா கணங்கு வாரோ" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பெண்பாலார் அவ்வளவு பெருமை வாய்ந்தவர்கள். மேன்மை, அதிவு முதலிய குணங்கள் இயற்கையில் அமைந்தவர்கள். இயற்கை அதிவுடன் செயற்கை அதிவும் சேர்ந்தனின், அவர்களுடைய பெருமை அளவிடற்கரிதாகும். சங்ககாலத்தில் தமிழாராய்ந்து கிளங்கிய பெண்பாலார் ஐம்பதின்மருக்கு மேலிருந்திருக்கலாமென்று தெரிகிறது. அவர்களுட் சிலரைப்பற்றிச் சொல்லுவேன்.

காக்கைபாடினியார் தச்சென்னையார்.

காக்கைபாடினியார் தச்சென்னையார் என்ற பெயருடைய ஒருவர் இருந்தார். சென்னையார் என்ற சொல் தாயார் என்ற பொருளுடையதென்றும், தன்னை வெண்பதன் மருவாகிய சென்னையென்பது பின்பு சென்னை யென்று மாறியிட்டதொழுகமென்பர். இவர் மனை காட்டரசன்பால் பரிசு பெற்றவராகையால், 'ந' என்ற சிறப்பெழுத்துடன் தச்சென்னையார் என்ற இவர் வழங்கப்பட்டாரென்று தெரிகிறது. கணவனுடைய பிரிவினாலு வகுந்திருந்தபொழுது அதற்குப்

பரிகாரமாக கிருந்துவரச் சாக்கை கரைத்ததைப் பாராட்டி இவர் ஒரு பாடல் பாடினமையால், சாக்கைபாடினியர் என்று பெயர் பெற்றார் போலும். அச்செய்யுள் வருமாறு :—

“திண்டேர் ஈன்றி கானத் தண்டர்
பல்லா பவந்த டெய்வித் தொண்டர்
முழுதடன் யிரிந்த வெண்ணெய் வெஞ்சோ
தெழுதவத் தேத்தினுஞ் சிதிரென் தொழி
பெருந்தோ டெனெடுத்த செவ்வந்து
விருத்தவாக் கரைந்த காலவையு பயிபே”

(குறுந்தொகை, 210.)

‘தலைவனது பிரிவாற்றுகமையால் வருத்தம் எனக்கு அவ்வருத் தம் நீங்கும்படி, கிருந்துவரச் சாக்கை கைக்கெட்டுப் பளியாக ஈன்றியின் கரட்டினுள்ள பகைகளின் டெய்யோடு கலந்த தொண்டியில் யிரிந்த வெண்ணெய் கடுகோற்றை ஏழுபாத்திரத்தில் ஏற்றினதும், அது சிதிராகும்; சாக்கைசெய்த உதவி அவ்வளவு பெரியது’ என்பது இதன் பொருள்.

தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் கிருத்திதெல் முதலியவற்றும் மகளிர் தம் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்வர்.

பதிற்றுப்பத்தில் ஆளுவது பத்தை இவர் பாடி ஆடுகோட் பாட்டுக் சேவாதண்டியிருந்த ஒன்பதுதலாம் பொன்னும் துருவியும் பொற்காகும் பரிசு பெற்றார். அனிகலனுக்காக அவன் இவருக்குப் பெண் கொடுத்தமையாலும் இவர் பெண்பாலாரென்பது தெளிவாகிறது.

பொன்முடியார்.

பொன்முடியார் என்ற பெண்பாலார் ஒருவர் இருந்தார். இவருடைய இயற்பெயர் தெரியவில்லை. இவருடைய கண்ப் பெருமையையும் கண்ப்பெருமையையும் கோக்கி அவற்றின் அதிருதியாக அக்காலத்திருந்த அரார் ஒரு பொன்முடி அளித்தமையால் இவர் இக்காரணப் பெயரைப் பெற்றிருக்கலாமென்று சொல்லுகிறது. முாஞ்சிறு முடிசாக ராவென்னும் பெயரில், ‘முடி’ என்பது காணப்படுதலின், அப்பெயர்க் குரிய புலவரும். சிறப்பினும் ஒரு முடிபெற்றிருத்தல் உடமென்று சிலர் நினைக்கின்றனர். “தொண்டர் சீர்பாவுவாரெனப் பெயர் சுமத்தி ஞான முடிசூட்டி” என்பதனால் சேக்கிழாரும், “ஐந்து பரவுடை கால்வகைக் கவிக்கதி பதியாய், கந்து வட்டமா மணிமினன் மணிமுடி புனைந்து” என்பதனால் கிள்ளிபுத்தூரார்மூலமாகும் இங்ஙனமே ஒவ்வொரு வகை முடிசூட்டப் பெற்றிருத்தமையும் இங்கே கருதப்படாது. தகடீர் யாத்திரை

யென்னும் நூலில் இவரார் செய்யப்பட்ட பாடல்கள் சில உண்டென்று தொல்காப்பிய உரையால் தெரிகின்றது. புறநானூற்றில் இவர் பாடிய பாடல் வருமாறு :—

"சந்தழந்தருத யென்றலைக் கடனே
சாய்வே னுக்குத நன்மைக்குக் கடனே
கெய்யடித்துக் கொடுத்தல் கொல்வற்குக் கடனே
என்னகட ல்கெய் வெந்தற்குக் கடனே
யொளிதவன ஈருஞ்சம முருக்கிக்
கனிதெழீத்த பெய்தல் கான்குக் கடனே."

இதனால், தம்முடைய மகளைப் போருக்கு அனுப்பி இவர் கனிந்திருந்தாள் என்பதும், இவர் வீரக்குடிப்பெண்டிகளென்பதும் தெளிவாகின்றன.

பூதபாண்டியன் தேவியார்.

பூதபாண்டியனென்பவன் இறந்ததும் அவன் தேவியாராயிற்று இவர் அவனுடன் திருவிளக்கு விரும்பினார். மூப்புகுடைய சிவமகளிர் வந்து தடுத்தனர். அப்பொழுது இவர் அவர்கள் ழாத்தகதையை ஏற்றுக்கொள்ளாமற் பாடியதாகப் புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டுள்ளது. அது,

"புள்ளன் நீரே பள்ளன் நீரே
கெய்கெனக் கொல்லா தொழுகென விடுத்தும்
பெய்வாச் சூழ்நிப் பள்ளன் நீரே
யணிவ்விடிக் கொடுக்காய் யான்போழிக் கிட்ட
காழ்போ யாவியைக் கறகெய் திண்டா
தடைநீண்டக் கிட்டத் தையிற் பிண்டம்
யென்னெட் தாத்தொடு புனிப்பெய் தட்ட
யெனக் கொடுத்த வங்கி யாகப்
பாத்தெய் பள்ளிப் பாலிந்த வநியு
முயவற் பெண்டிரே மயிலே மாறோ
பெருக்காட்டிப் பண்ணிய சருக்கோட் கமம்
தமக்கி தாகுத திவ்வ யெனக்கெய்
பெருத்தோட் கணவன் மாய்க்தென வரும்பற
வள்ளித முவித்த தவனா
கள்ளிரும் பெய்கையுள் நீயுமே சற்றே"

என்பது. கணவன் இறந்தபிறகு உடம்பை வைத்துக்கொண்டு உயிர் வாழ்வதை இகழ்ந்து தீர்ப்பாயத் தாம் விரும்பியதை இப்பாட்டில் இவர் கொல்லியிருக்கிறார்; செந்தாமரைக் குளத்தின் நீரும் நீயும் தமக்கு ஒன்றுதான் என்பது இவரது கருத்து. இவரது இயல்பைப் பாராட்டி மதுரைப் போரணவாரியரென்னும் புலவர் பெருமான் பாடிய, "யாரித தந்த" (உசள) என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளும் இங்கே அறியத் தக்கது.

ஆதிமத்தியார்.

இவர் கரிகாற்பெருவளவனுடைய புத்திரியார்; ஆதிமருதியார் என்பது இவரது பொலாக இருத்திருக்கலாமென்றும், பிறகு எழுதுவோர் வர்ப்பினையுடைய அப்பெயர் ஆதிமத்தியார் என்று மாறியிருக்குமென்றும் எாம் கணிக்கிறேன். இவர் சோரூட்டாசன் மகனாகிய ஆட்டனத்தியென்பாரை மணந்தார்; ஒருகால், கழாரென்றுசூரியன் னாகியிரின் முன்றுகறகில் ஒரு கிழாசில் அவனுடன் இவர் கீர் கிளைவாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவனை ஆறு அடித்துக்கொண்டு போய் விட்டாள். அநாளைக் காணாது வருத்தி,

"மன்னர் குழீஇய கிழவி னுறும்
மகளிர் தழீஇய தணக்கையாளும்
யான்றும் தானென் னாண்டக் கோளை
வாறுமோ தானென் னென்கைக்
கோல சிவங்குறியை வெடுத்த
பிடுகெழு குருசிறுவோ தானென் மானே"

(குறிஞ்சிபாடல்)

என்று பாடி அசத்திக் தேடித்திரிந்துசென்று கடல்கோக்கி, 'நான் பத்தினியாகிய அவளைத் தாவேன்' என்று இவர் பிரார்த்திக்கக் கடல் அவளைக் கொணர்ந்து காட்டியது. இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவாடிகள்,

"மன்னன் கரிகால் வளவன்மகன் கறுத்தோன்
தன்னைப் புண்கொண்டத் தான்புணவின் பிங்கொன்று
வன்னல் குளையோ வென்னக் கடல்வந்த
முன்னிறத்திக் காட்ட வண்ணத் தழீஇகொண்டு
பொன்னக் கொடிபோவப் போதத்தான்"

(2-ஆம் காந்த, 11-5)

என்று, கோவலன் கொலைசெய்யப்பட்டபிறகு கண்ணல் பாண்டியனைக்கண்டு வழக்குரைத்துவிட்டு வஞ்சியைக் கூறும்போது தான் பிறந்த காரியிப்பூர்ப்பட்டினத்தினுள்ள கற்புடைமகளிர் பெருமையாச்சொல்லுதல் முகமாக ஆதிமத்தியாருடைய கற்பைச் சிறப்பித்துக் கூறினர். கி.பி. 5-6-முதல் 15-வரைகிற்* கரிகாற் பெருவளவனென்று ஒருவனிருந்தானென்று சொர்க்கான ஆராய்ச்சியாளர் கூறுதலால், அவன் மகனாகிய இவர்காலமும் அதிபத்தக்கதே. சங்கச்செய்யுட்களை ஆராய்ந்து பார்க்கையில் வெள்ளியீதியார், ஒளவையாசென்ற பெண்பாடலார்க்கும் பாணார்க்கும் இவர் காலத்தால் முற்பட்டவராக கிணக்க இடமுண்டாகிறது.

* கரிகாலனென்ற பெயருள்ள சோழர் சிலருண்டென்ற பழையதலங்களால் தெரிகிறது.

வெண்ணிக்குயத்தியார்.

வெண்ணிக்குயத்தியார் என்ற புலமைவாய்த்த பெண்பாலா ஒருவர் இருந்தார். வெண்ணி என்பது இச்சாலத்தில் கொகிலுண்ணி என்று வழங்கப்படுகிறது. நீடாமங்கலம் சரிகிலெண்டேஷனுக்கு மேற்கில் உள்ளது; இவர் குயக்காலியார்; கரிகாற்கோழனைச் சேரனும் பாண்டியனும் மேற்குறிப்பு வெண்ணியூரிலுள்ள போர்க்களத்தில் எதிர்த்துப் போர்செய்து தோற்றனர். தன் மார்பில் கைத்து முதுகில் உருகிக் கொன்ற அம்பாதுண்டாகிய புண்ணிற்று வானிக் சேரன்போய் வடக்கே இருந்தான்; ஓடுங்காவத்துத் தன் முதுகில் அம்பின் காயம் பட்டதாகப் பிறர்க்குநக் கூடுமோவென்று எண்ணி அவன் வானினன்.

வடக்கிருத்தல் என்பது தோல்புத்தவர் உல்கவாழ்க்கையை வெறுத்து இனி உலகாத் தறக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு வடக்கே சென்றிருந்து ஊன் உறக்கமின்றி உடம்பைவாட்டி உலர் கிடுவதாகும். இஃது உத்தரகமனம் என்றும் வழங்கப்படும். சேரன் வடக்கிருத்ததைப்பாராட்டிக் கரிகாலவரையின ரோர்க்கு, "வெண்ணேய் சின்னிது எல்லா என்றே, உல்கொன் பாண்டி வெண்ணிப் பறத்தலை, மிகப்புகழுக மெய்திப், புறப்புண் ணுனி வடக்கிருத் தோனே" என்று பாடியிருக்கிறார்; "கிடுஞ்கை கந்தி னிலைமவெண் ணுதெதிர் சின்று வெங்கிட, டவ்ஞே வடக்கிருத் தான்யடப் பாண்டி வருத்ததியே" எனத் தஞ்சையாணங்கோவையிலும், "பெரும்பதிக்குலமைபுப் பெருமல், மறக்கடுகி கனிற்றுக் குபேரன்வா முகை வடக்கிருத்தது" என வில்லி புத்தூரார் பாரதத்தும், காண்பெரிய வாகியங்கள் வடக்கிருத்த லின் கருத்தைப் புலப்படுத்தக் காண்க. புறப்புண்ணிப் பெற்றவர்கள் காணுவதன்மையே அவர்க்கோடு சண்டை செய்தவர்களும் காணுவார்களென்பது பின்னுள்ள வாராற்றுவ் விளங்கும்.

இராவணன் இறந்த நேரது அவியப்பார்ப்புக்கு கிரேஷணனுடன் சென்ற இராமர் அவன் முதுகில் புண்கள் இருத்தலைக் கண்டு நம்மை இகழ்ந்துகொள்ளலே கிரேஷணன், 'இவன் மார்பில் இருத்த திருபாளைக் கொடியுடன் அதுவானுடைய குத்தினுள் புறத்தே சமூன்றுபேரண மையால் உண்டாகிய புண்கள் இவை' என்று கொல்லி ஆற்றுகித்தனை. இதனைக் கம்பாசாமரணம் இராவணன் வலுதப்பட வந்தான், "தனியல் பொருட்டின் வந்த சிற்றமு" என்றும் செய்புன் முதலியவற்றிற்காண லாம்.

பாசிமகளிர்.

முன்னிள், பாசி என்ற ஒரு சிற்றான் இருந்தான். அவன் வள்ளல்களில் ஒருவன். அவனுக்கு இரண்டு புகலியருண்டு. அவ்

கிறுவரும் தரிழ்ப்புலகம் வாய்தவர்களைப்பத புறநானூற்றில் அவர் களுடைய பெயராலுள்ள பாட்டிலிருந்து கிணங்குகிறது. தன் மகளினை மூவேந்தர்கள் மணம் செய்துகொள்ள விரும்பியபோது பாசி மறுத்த வாயால் அவர்கள் அவளைவிடப் போர்கெய்யக்கருதினர். குறிஞ்சிபாடு தலிற் பெரிபாடாபெ கடுகச் அப்பொழுது அவனுடன் இருந்தார். அவர் மூவேந்தனாயும் கோக்கி, "கீங்கன் ஆடுநர் போலவும் பாடுநர் போலவும் வேடங்கொண்டு வருகிறாசின், பாசி தன் மலையை உங்களுக்குக் குக் கொடுத்து விடுவன்" என்று பாசியின் வள்ளன்மையும் வீரமும் கிளங்க ஒருபாடல் செய்திருக்கிறார். "கொடுக்கொதாணப் பாசியே பென்று உதினுங் கொடுப்பாரிவ்" என்று கந்தாலூர்த்திகாயனார் ஒரு நெவரத்திற் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து பாசியின் புகழ் கிளங்குகிறது. மூவேந்தரும் மலையைவளைத்து பெரும்போர் செய்தபோது பாசி இறந்து போனான். அதை நினைந்து அவன் மகனின் உருவிப் பாடியபாட்டு வருமாறு—

"அந்நைத் திகை ய்கென் னீவவி
கெந்தையு முடையெ பெக்குந்தம் பிற்கொளா
ரிந்நைத் திகை ய்கென் னீவவி
யென்றெதி றுதலின் கெந்தகெ
ருந்தக் கொன்டார்யா கெந்தையு யிரமே"

(புறநானூறு, 235.)

இம்மகளிருவர்க்கும் பிறகு கெனி விவாகம்செய்தித்தார். இம்மகளி ரின் பெருமை 'பழகொழி' என்னும் துணியும் பாசாட்டப்பட்டிருக்கிறது.

ஒ ள னை வ ய ர்.

ஒளவை என்ற சொற்குத் தாய் என்பது பொருள். இவர் அதிகமா னென்னும் வள்ளியப் பாடி கெல்லிக்கனி பெற்று அதன் விசேடத்தால் வெருகாலம் வாழ்ந்திருந்தார். அதிகன்சாலைத்தில் ஒரு கெல்லியம் இருந்தது. அது பகவருஷக்கொருமுறை ஒரு பழம் தருவது. அப்பழத்தை உண்பவர் வெருகாலம் சிகித்திருப்பார். அதிகன் தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட இடத்தில் தோன்றியிருந்த அந்த கெல்லியத்துக் குக் ளளவ்வைத்து அது பழுத்ததும் அதைப்பெற்றுப்புகிக்க நினைத்து அதன் அருகே சென்று இருந்த சமயத்தில் ஒளவைபார் திடீரென்று அவன்முன் சென்றனர். உடனே அதிகன் அதனை அவர் கைகிற் கொடுத்துவிட்டான். தனக்குப் பிறகு காட்டைப் பூக்க மகள் இருப் பதால் தான் கீண்டகாலமிருப்பதிலும் ஒளவைபார் கொடுக்காலம் வாழ்ந் திருந்தால் உலகுப்பயப்படி அவர் செய்கிறபார் என்று அவன் நினைத்துத் தன் கைப்பழத்தை அவர்கைகிற் கொடுத்தான். பழத்தில் அருமை யாய் முதலில் அநியாத ஒளவைபார் அதை உண்டுகிட்டார். பிறகு அதன்

விசேஷத்தை அதிர்ந்து அதிகளைப் பாராட்டிப் பாமசிவனை அவனுக்கு ஒப்பிட்டு, "நீவு மணியிடத் தெருவன் போல, மன்னு க பெரும நீயே" என்று பாடியுள்ளார். ஔவையார் பெயர் பற்பல காலங்களிலிருந்த கித் யான்களின் சரித்திரங்களிற் சம்பந்தப்படுவதால், பல ஔவையார் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அதிகன் கொடுத்த செல்லிக்களியைத் தின்றதால் ஔவையார் கொஞ்சியிவாக இருந்திருக்கக் கூடுமென்பது சில பெரியோர் கருத்து. கம்பர், ஒட்டக்கத்தர் காலத்தி லும் ஔவையார் இருந்ததாக ஒரு கதை வழங்குகின்றது. அது கம்பத் தக்கதன்று. இவருடைய அருள் மனோதைரியம் கவித்துவம் முதலி யன அளகிடத்தரியன. இவனாக கலிமகன் என்றே பாராட்டுவர். இவரது முதுமைசில் திருவாலங்காடு என்னும் சிவகோத்திரத்திற்கு அருகிலுள்ள பழையணூரில் இருந்த காரி என்பான் இவர் ஊன்றிக் கொள்வதற்காக ஒரு மூங்கிற்கொய் கொடுத்து உதவினான். குறிப்பறிந் து அவன்செய்த உதவியால் மகிழ்ந்த ஔவையார் அவனுக்கு விருப்ப முள்ள உதவையாடொன்று வாங்கிக்கொடுக்க நினைந்து சென்று ஓர் ஆடுவேண்டுமென்று கோணக்கேட்டார். பொன்னுய் ஆடொன்று செய்வித்து அதை அவன் அவர்க்குக் கொடுத்தான். அதனார்களிப் புற்று வியந்த ஔவையார், 'கிரப்பான் மணியெனலிச் சோமான் நன் னிசு, கரப்பாடு கேட்டகவே பொன்னுடொன் நீந்தா, கிரப்பவ செங் பெறிலுங் கொள்வர் கொடுப்பவர், நாமறிவர் தங்கொடைசின் செ' என்ற பாடலைச்சொல்லி, 'சோர உன்னுடு பொன்னுடு' என்று வாழ்ந் தினர். உன் ஆடு பொன் ஆடு என்றும், உன்காடு பொன்காடு என்றும் பொருள் படும்படி விளங்குகின்றது இத்தொடர்மொழி. இதனால் 'இன் றும் சோகாட்டில் மகாநதவனாமத் பெய்தெது; தர்மம் ஒங்குகெது' என்பர். பேரில் அதிகமான் இறந்தபோது இவர் வருந்தி,

"சிறியகட் பெறினே மெய்க்கியு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்படத் தான்பெழீர் தன்னு மன்னே
சிறசேந் றுறு களிபல கவத்தன் மன்னே
பெருஞ்சேந் றுறு களிபல கவத்தன் மன்னே
என்பொடு தடியடு வழியெய்வா மெய்க்கியு மன்னே
அம்பொடு வேணுமது வழியெய்வா தானிற்கு மன்னே
கரத்த காறக் தன்னகபால்
புலவுகாது மெய்தலை உதவரு மன்னே
அருந்தலை விரும்பாணர் அகல்மன்னுடத் திராயுடு
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்னை பாவை சோத

அஞ்சொனான் டேச்செப் புறவர் காவித்
சென்றவீழ் தந்தவன்
அருந்தத் திவங்கிய வேயே
தூர சென்றதான் டொன் கொவ்வோ
இனிப் பாலுரு கிவ்வைப் பசுநெய்க்கொன் திருகு கிவ்வை”

(புறநானூறு, 235.)

என்று சொல்லி அருளாது கொடைமையப் பாராட்டிவிடுக்கிறார்.

செய் கூடி, கோடி என்று மதித்தற்குரிய விஷயங்களைச் சொல்லும்படி கேட்டபோது, ஞானையார்,

“கலியாதர் மூத்த மதித்தொருளத் சென்ற
நீதியைம கோடி புறம்
உண்ணினான் னீசென்றே ஸ்டடாதா தம்பினையில்
உண்ணுமை கோடி புறம்
கோடி கொடுத்தல் குடிப்பிதந்தா தம்பினை
கூடுகதே கோடி புறம்
கோடானு கோடி கொடுப்பினர் தன்னுடைபாக்
கோடாமை கோடி புறம்”

என்று பாடி மதித்தித்தனர். இவை யாவரும் எப்போதும் செதிக்கத் தக்கவைய.

கல்கியதிகின்றாத செய் தருதபயம் தங்கினப் பாடுப்படி கேட்ட போது இவர்,

“நாள் கோளையடி நுவிளக கோளையடி
பாடிப் சென்றவர் பறையல் காபாள்
எம்மையும் பாடிப் சென்றவரீர் துப்பையில்
கொள்ளைப் பாடிதேன் னாமே செங்கட்
களிதபடி செங்காங் கண்ணித் காணீர்
மெளரிதபடுகன்பாடு விரும்பிக் கேளீர்
புறவர் காய்ச்சொத் பறம்பனுக் கிதங்கே
அவிழ்க்கவை எவ்வத தவிழ்க்கவை தேர்”

என்று கூறித் தயது துற்றில்லப் புறப்படுத்தினர்.

அதன் பொருள் இன்பம் கிடென்பவற்றை யாவரும் எளிதில் அறிந்து கொள்ளும்படி கருக்கிக்கற்பெண்டும் என்று தமிழ்காட்டாசர் கேட்டபோது,

இவர்,

“சத்தவத் திவ்வை கிட கிட்டல்பொரு சொல்லுன்றவ
காத வீருவர் கருத்தொருயித்—தாதவ

பட்டதே பின்பம் பாணினிர் திம்முதலம்
விட்டதே பேரின்ப விடு"

என்று கூறியதாக ஒருவெண்பா வழக்குமேதது.

இங்கே சதம் அறம் என்றதத்தோடு சதவின் பெருமையை
இவர்,

"சாதி விரண்டொழிய வேறில்லை சாத்தங்கால்
நீதி வழுவ தெரிநுகறவில்—மேதிலியி
விட்டார் பெரியோ சிவதா சிழிநுகறதோர்
பட்டாங்கி ஐள்ள படி" (நல்லதி)

என்று பாடியிருத்தல் அறிவத்தக்கது.

இராமாயணத்தில் கக்கொசாரியனா கொங்கி மகாபலி கூறியதாக
வுள்ள,

"மயங்குவர் மயங்குவ தயங்குவர் மயா
தேங்கிய கைகொ டுத்தல் செந்தாய்
வீர்தவ செய்பவர் வீர்தவ சேனும்
சுந்தவ தவன் திருத்தவர் யாரே"

என்றும் செய்புனாற் கம்பரும் கொடைநின் பெருமையை விளக்கி
யிருத்தல் காண்க.

திருக்கோவலூரில் அங்ககலய, சங்ககலய என்றும் இரண்டு பெண்க
ளுக்கு ஔவையார் கிவாகம் செய்யித்ததாகவும், அதற்காகப் பெண்ணை
யாறு செய்வதாகவும் பாளாகவும் ஓடும்படி இவர் செய்ததாகவும் ஒரு
கதை உண்டு. அது கிவ்விபுத்தாரார் பாடிய பாரதத்துள்ள பாரிச்
செய்யுட்களால் தெரிகிறது.

பெரிய வீரஞலிய அதிகமான் ஒருகாலத்தில் ஔவையாரைத்
தொண்டமாணிடம் தூதனுப்பினான். தொண்டமான் தனது சொல்
வப்பெருமையும் படைப்பெருமையும் புகழ்ப்படும்படி தனது சூயந
சாலையை அவருக்குக் காட்டினான். சூயநகர்கள் பளபளவென்று மின்
னிக்கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது ஔவையார்,

"இவ்வெ, லீலி வணீர்த மாலை குட்டிக்
கண்டா நேன்காழ் திருத்தொல் வணீர்த
சடியுடை வியனா ரவ்வெ வட்டெ
பகாவர்க் குத்திக் கோடுதறி கைதந்த
கொத்தவைக் குத்திவ வென்ற
தூண்டாவிற் பதங்கொடுத்
தில்வாவி ஓடஹுண்ணு

யில்லோ சொக்கத் தலைவ

எண்ணெய் கொன்ற எயத்ததி மேவே"

(புறநாணுறு, 95.)

என்று பாடி, 'படைவரை எதிர்த்துக் குத்துதலால், போரிற்சிறந்த அதிகமானுடைய படைகள் தனிமலுங்கிக் கொல்லனுலையில் திருத்த முறுதற்குக் கிடக்கின்றன. உன்னுடைய படைகள் பளபளவென்று இருக்கின்றன' என்று தொண்டைமான் போர்செய்யச் செல்லாதிருத் தலைப் புலப்படுத்தி அவளை நாணும்படி செய்தனர். இங்ஙனம் சமீபக்கார மாகக் கூறுவது இவருக்கு இயல்பு.

குட்பகோணத்தில் மருத்தன் என்றும் திருத்தங்கி என்றும் இருவர் இருந்தனர். மருத்தன் பெருத்த கொடைபாளி; வந்தவர் களுக்கு வேண்டிய உணவளித்துப் பாராட்டுபவன்; திருத்தங்கி பாம லோகி; ஞானவயார் சொற்போது இவருக்கு மருத்தன் உணவளித் துப் பாராட்டினான்; அடுத்த கிட்டுக்கொண்டிய திருத்தங்கி தன் கிட் டையும் கொல்லியையும் பார்த்துகிட்டுப் போகவேண்டுமென்று இவ ளைக் கேட்டுக்கொண்டான். அப்படியே இவர் போய்ப்பார்த்துகிட்டு மருத்தனுடைய கொடைப்பெருமையும் திருத்தங்கியின் உலோபத்தன் மையும் புலப்படும்படி.

"திருத்தங்கி தன்வாழை தேம்பலுத்த சீத்கும்
மருத்தன் திருக்குட்கை வாழைகுருத்தம்
இவையுள்ள டுயிலை கடியிலை மென்றும்
உகமெம் வருவிருத்தோருண்டு"

என்ற செய்யுளைப் பாடினர்.

இன்னும் இவர்களைப்போல் தமிழாராய்ந்து புலமை வாய்ந்த வேறு பெண்பாசாளுடைய குணகிசேடங்களைவும் அவர்களுடைய வர லாறுகளையும், அவாவர்கள் கூறிய அருமைச் செய்யுட்களையும், அவை கூறப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களையும், அவற்றால் உகைம் அடைந்தபயிலையும் கூற இப்போது நோயியல்நாமையால் இம்மட்டுமே நிறுத்துகிறேன். அக்கிடப்பட்டுள்ள தொகைகளுக்களின் முகவுரைகள் முதலியவற்றால் சிலவரலாறுகள் நன்கு விளங்கும்.

VI. புலவர்களை ஆதரித்த பிரபுக்கள்.

பிரபு என்ற சொல்லானது சங்க காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்ததென்று சொல்லலாம். ஆகிலும் பல அருமைமான குணங்களை அது குறிப்பிடுவது. சங்ககாலத்துப் புலவர்களுக்குச் சமமான பேரக் கெய்தை படைத்திருந்த அமைச்சர்களும் சிறப்பாகச் சொல்லாமிகள் தாம் இயற்றிய "பிரபுலிகைகளை" என்ற நூலில் அல்லமாதேவனார் "அல்லமாய் பிரபுவெனும் குரு ராயன்" என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் போற்றத்தகுந்த குணங்கள் சிறந்திருந்தவர்களைப் பிரபுக்கள் என்று சொல்லவே காலம் கிறும்புகிறதன். முடிபண்ணர்களான சோழோழமான்மயர்களும், மண்டலத்தலைவர்கள், சிற்றரசர்கள், மந்திரிகள், செனாதிபதிகள், கிராமிகள், வேளாண்டிகள், மற்றச் சாதியாரைத் முதலியவர்களே சங்கப்புலவர்களை ஆதரித்த பிரபுக்கள். அரசர்கள் கற்றுக் கேட்டுத் தெளிந்து செய்கொண்டவரும் புலவர்களுடைய பற்றியே அவர்கள் காரியங்களைச் சிறப்போடு அங்கனம் ஒரு குழுவிலாராயினர். பிரபுக்கள் சரித்திரமும் புலவர்கள் சரித்திரமும் ஒன்றோடொன்று கலப்புத்திருந்தவால் இவர்கள் சரித்திரத்தில் புலவர்கள் சரித்திரமும் வரக்கும் கிளவி வரும்.

ஒவ்வொரு பிரபுவும் ஒரு புலனையேனும் சிலப்பனையேனும் ஆதரித்து வந்தார். சிலச் சங்கத்திலிருந்து தமிழாசாய்ந்ததன் திப் பாடல்களின் இயல்புகளை வந்தது அமைந்தது முதலியே அமைந்தது தொகுப்பிக்கவும் செய்தனர். பலர் தாம் பாடல்களை இயற்றினர். சொல்லம் இங்ஙனம் கவன் கிஷயத்தில் குழங்காக உபயோகிக்கப்பெற்று வந்தது; புலவர்களின் வறுமையை நிழித்தற்கு இவர்கள் இன்ன முறையைக் கைக்கொண்டனரென்பதும் புலவர்களுக்கு மிக எளியர்களாகவும் எல்லையோர்க்கு அரிவர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதும் இப்பிரபுக்களுடைய சரித்திரத்திலிருந்து கிளங்குவின்றன. சொல்லப்பென்பது தெய்வத்தின் குணம்; ஒரு வர்வா அமைந்ததும் அதன் அருகில் தோன்றி அதைக் காப்பாற்றியதற்கு தெய்வம். ஒரு காலஞர் நம் தலைவையப்பாறையில் கோதிக்கொள்ளப் போகையில் அங்கே தோன்றி ஒரு கைவால் அத்தலைவையத் தாங்கி அவரைக் காப்பாற்றியது ஒரு தெய்வம். புலவர்கள் பிரபுக்களுடைய இஷ்டப்படியே பேசாமல் தங்களுடைய கருத்தைத் தைவியமாக அவர்களிடத்தில் தெரிவிப்பது வழக்கமாக இருந்தது. முதலில் மேற்கூறியவற்றைச் சொல்லி விட்டுப் பின்பு உதாரணமாக கன்னி, குமணன், கங்கைச்சோழன் ஆகியவர்களின் சரித்திரத்தைச் சொல்லுவேன்.

பிரபுக்களும் புலவர்களும்.

பாரி ஒரு வன்னன். கபிலர் அனனுடைபு புலவர். ஸ்ரீவேந்தரால் எதிர்க்கப்பட்ட பொழுது கபிலர்மிக்க அனுகூலஞ்செய்து வந்ததன்நிப் பாரி இறந்துபோனதற்கும் இவர் பாரியின் மகளிர்க்கு மணம் செய் வித்தார். கோப்பெருஞ்சொழன் என்பவனுடைபு புலவர்கள் பிசிரார் கையார், பொத்தியார் என்ற இருவரும். சோமான் மார்தாஞ் சோனிரும் பொறைவின் புலவர்கள் பொருத்திவினங்கோனாரும் கபிலரும். அதிகமா னெனமொனஞ்சியால் ஆதரிக்கப்பெற்றவர்கள் பாணரும் ஓளையவாரும். ஆய் என்ற வன்னன் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்ற புலவரை ஆதரித் தவன். "மோசி பாடிய ஆய்" என்று ஆயின் பெருமை பாராட்டப் பெற்றிருக்கிறது.

சோன் கணைக்காரிரும்பொறைபெண்பவன் பெய்கையாரா ஆதரித்தவன். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய னெடுஞ் செழியன் மாங்குடி மருதனாரை ஆதரித்தவன். மாங்குடிமருதனார் இயற்றிய மதுரைக் காஞ்சியில், "தொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய, வரைத்தா முருகிப் பொருப்பிற் பொருக" என்று சொல்லியிருப்பதில் அகத்திய முனியருடனிருந்து தமிழாசாய்த ஒரு பாண்டியன் பாராட் டப்பட்டிருக்கிறது.

நூல்களைத் தொகுப்பித்த அரசர்.

அங்கங்கே வழங்கிவந்த பாடல்களைத் தொகுப்பித்த அரசர் களைச் சொல்லுவேன். பன்னாடுதந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி என் பவன் கற்றிணையத் தொகுப்பித்தவன். பூரிக்கோவென்பவன் குறர் தொகையைத் தொகுப்பித்தான். பாண்டிகட் கோமார்தாஞ் சோனிரும் பொறை பெண்பவன் ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுப்பித்தவன். பாண் டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி பெண்பவன் அகநானூற்றைத் தொகுப்பித் தவன்.

பாடிய அரசர்.

இளம்பெருவழுதியாசென்பவர் பரிபாடலில் 15-ஆம் பாடலை இயற்றியவர். அப்பாடலில்,

"சல்வதை எடலும் கானலும் போவவும்
புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போவவும்
வல்லாம், வேறவே தருவி நெருஞ்சொழி விருவத்
தாக்கு நீண்டி யோக்கெடுக்குன் தம்"

என்னும் பகுதியால் சொல்லவிரிவான பன்தேவகையும் கண்ணிரா னையும் சேர்த்துப் பாராட்டியிருப்பதும் உதிய உவமையும் இன்புறத் தலாம்.

நல்வழுதியார் என்பவர் கையெழுத்தின் இயல்பையும் நீர்வழியின் சிறப்பையும் புலப்படுத்திப் பாடிய, “வளிபொரு மின்னொடு” என்னும் பரிபாடல் அதிலுள் உள்ளத்தினின்றும் கீங்குவதன்று.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்னுமாகன் பாலைத்திணையின் இயல்பைப் பாடுதலில் மிக்க ஆற்றல் படைத்திருந்ததுபற்றி, “பாலை பாடிய” என்ற அடைமொழி அவருடைய பெயர்க்குமுன் சிறப்பாக வழங்கி வந்திருக்கிறது. அவர் கவித்தொகையில் பாலைத்திணைக்குரிய 35-பாடல்களையும் இயற்றியவர். பாலைவானது கீரும் கிழலும் இல்லாத இடம். பாலைநிலமாக்கட்கு வழிப்பதியே கிவவசாயம். வழிப்போக்கரிடத்தில் பொருளில்லையாதலும் அவரை வெட்டி விழ்த்தி மகிழ்வர். பட்சிகள்கூடப் பாலை வழி போகா. மாமேயில்லாத மிக்க உஷ்ணமான அந்த இடத்தில் முன்னிப் போன்ற பருக்கைக் கற்கள் நன்மை செய்யாதவனுடைய கொடுங்கோல் போலக் குத்து மென்பர். அனாத எப்படி வர்ணிப்பது? அதில் வாழும் சனங்கள் எவ்வர்.

“வலிமுன்பின் வல்வென்ற வர்க்கைப் புலிபோக்கித்
கந்தவம் விலகல் கரிவார் பித்தவம்
அந்நம்பாந் தங்குந் கடுங்கண் கிணத்தாந்
கொள்ளும் பொருளில் காலினும் வம்பவர்
தன்னுரைக் கண்ணார் தொடர்க்தலின் வெணவளித்
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிகுட்”

எனவும்,

“தூம்பவர் கலக்குற விலப்பெற்ற கட்டுபோற்
பாழ்பட்ட”

எனவும்,

“கடுவிக் தொதி நயனிலவான் வினைவாங்கக்
கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல
கூயிறு தெறுதவன்”

எனவும்,

“வதியவ வரினாவபோல் பாடிய விலையவாய்
சிறியவன் செல்வப்போற் செந்தார்க்கு சிழவின்
வர்க்கண்ணு விகந்தசெய் திணைபெட்டா விறதிபோல்
கொடொடு மாய்வெம்ப”

எனவும்,

“கதவித் குகைநாட்டா ததனநிற் தொழுவெ
திநிலான் செல்வப்போற் நீங்கரை மதந்த”

எனவும்,

“மடியிலான் செல்வப்போன் மதந்த வச்செவயம்
படியுண்டார் தகச்செய்த படுகின் மிகுஞ்சுப”

எனவும் அவர் கூறியிருக்கும் பாடலின் இயல்பையும் அங்கங்கே காட்டியிருக்கும் பொருள்களின் இயற்கை அழகையும் படிப்போர் விவரமாகத் திரும்பத் திரும்பக் கருதுவதில் பயன்படும்.

சோழன் கந்துகுத்திரன் என்னுமாகன் களித்தொகையில் முனிதத் தலைக்குரிய 17-பாக்களையும் பாடியவன்.

“மத்தம் பிணித்த கவிதபோ விண்ணவது
கந்திக் கழுதுமென் செஞ்சு”

என்று களித்தொகையிலும், “எளிபொன்றவர்களுடைய கேண்மை எனக்கு வேண்டியதில்லை, புவி பொன்றவர்களுடைய நட்பே எனக்கு வேண்டியது” என்று புறநானூற்றிலும் அவன் சொல்லியிருக்கும் உவமையின் அறிபற்பாலை.

புலியாண்டி நானியக் கதிர்களைத் திருடிக்கொண்டு பேரய்த் தானுண்ணுது விரிபிற் செறித்தது கவந்திருக்கும். புவி நான்குதர்த்த பன்றி இடர்ப்பக்கம் கிழிய் அன்று உண்ணாவிருந்துகிட்டு மதுகான் யானையாத் தாக்கி அது ஊயப்பக்கம் கிழும்படி செய்து அதன் மத்தகத் கூதத் தின்னும். அரிபடிப்பட்ட ஊக்கமுண்டையருடைய நட்பே நவக்கு வேண்டியென்று சோழன் கந்துகுத்திரன் பாடியான். அந்தப் பாடல் வருமாறு—

“விரிபதம் கிடை கோக்கி விரிபிற்
கவனி பொண்டிற் கவந்த கவந்த
பெய்யுயன் தன்ம கவி புன்சதம்
கவன்வகி புறக்கு முகர் கவனோ
கவன்வத் கேண்மை கிவ்வா கிவ்வோ
கவன்வத் கேழ் கிவ்வா கிவ்வோ
கவன்வ னுண்ணு தாவி கவிராட்
பெருமை கிவ்வா கிவ்வா கிவ்வோ
திருக்களித் தொகுத்த கவன்வம் படுக்கும்
புவிபசித் தன்ம கெவிவி ஓசுசத்
தாதுடை வகர் கேண்மைமொ
கவன்வத் கவன்வா கிவ்வோ.”

குறுகுறுதி என்பவன், “கவன் பென்னும் கவனான் கிருஅன்” என்று கவனியை ஆண்மகவாகப் பாராட்டியிருக்கிறான்.

கெடுஞ்செழியன் என்று ஒரு பாண்டியன் இருந்தான். தலைகா லங்கானத்துச் செருவேன்ற பாண்டியன் கெடுஞ்செழியன் என்று அவனுக்குப் பெயர் கழங்கிவந்திருக்கிறது. அவன் சிறு பிராயத்தி லேயே பட்டம் பெற்றான். சோசோழர்கள் சித்தரசர்கள் ஐயகாத்

துணைக்கொண்டு அவனை எதிர்த்தபோது, “நான் இளையன் தனியென்று அவமதித்து நான்வரைச் சேனையோடும் என்னை எதிர்த்த இப்பகைவர்களைத் தாக்கி ஒருங்கே வென்று இவர்களுடைய முரசுத் தையும் கைப்பற்றேனாயின், எம்மரசன் கொடியன் என்று குடிகள் தூற்றும் கொடுங்கோலை உடைவேனாகு; மாக்குடி மருதனுரைத் தலைவராகப்பெற்ற புலவர் என்னுடைய கிணத்தைப் பாடாதொழிக; இரவலர்க்குக் கொடுத்ததற்கியலாத மிக்க வறுமையை யான் அடைக” என்று அவன் பாடிய பாடல் ஒன்று உண்டது. அது வருமாறு:—

“கருதக் கனபேராரோடிக் கூறு
நிலையனியனென ஷீலையக் கூறிப்
பரிமணி வீரட்டிம் பாலடியப் பிணத்தா
னெனெல் பாணியுத் தேரு மாகும்
படைமறை மறவரு முடையம் வாமென்
றுறுதப் பஞ்சா தடங்கிலரு செருக்கிச்
சிறகொற் கொங்கியி னெங்கொழு யேந்தரை
வருஞ்சாகற் கெதையித் தாக்கி முரசுமெ
டொருங்கடிப் பிடென ஓயிற் பொருந்திய
வெள்ளிதல் வாழ்சர் சென்னிதற் காளுத
கொடியனெற் பிறைபெனச் சன்னிச் சரப்பிச்
குடிபழி துற்றிக் கொடுநெனாகு
யோநவிய சிறப்பி னுயர்ந்த மேன்வி
மாக்குடி மருதன் தனியனும்
வுலகமொடு கிளியுயர்ப்புகழ் சிறப்பித்
புலவர் பாடாத வரைமென் னினவரை
புரப்போர் புன்னைக் கூர
விசப்போர்க் கெய் விண்ணை னுறவே.”

இப்பாடலிலிருந்து பாண்டியனுடைய வீரம், நடுவு நிலைமை, தமிழ்ப்புலவர் பாணியை அன்பு, சுகை என்பனவ வெளியாகின்றன. இந்தப் பாண்டியன் போரில் வென்ற தலைவரவர்களாம் என்பது இக்காலத்துத் தலைவரவர்களிடென்று வழங்குகிறது. சன்னிஸந்தானாகாவிட பெரும்பன்றி யூருக்கு அருகிலுள்ளது; ஒரு சில சேஷத்திரம்.

பூதபாண்டியன் என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். ஒன்றினூற் தத்தபூதபாண்டியன் என்று அவனுடைய பெயர் வழங்கி வந்திருக்கிறது.செய்யுள் இயற்றுவதிற் சிறந்தவன். “என்னை எதிர்த்த அரசர்களை வென்று புறங்காணெனாயின் என்னுடைய உயிர்த்துணைகியை யான் விட்டுப் பிரிக;நீதிமன்றத்திற் சிறிதும் அநிசியலாத ஒருவனை கைத்துச் செங்கோலை மெய்கித்தேனாகு; சிறந்த சண்பர்களைய மாவன் முதலி

யவர்களைப் பிரித்து விடுவேனாக; இனி இந்தப்பாண்டியர் குடிசிற்பிறவாமல் பாண்டியத்தையெனாகப் பிரித்து ஆதரிப்பேனாக” என்ற அவன் பாடிய பாடலொன்றுள்ளது. அது வருமாறு:—

“மடங்கலித் திணை மடங்க லுள்ளத்
தடங்கலத் தானே தேந்த ருட்கிலைய்
தென்னெடு பொருத மென்ப வரை
யாடம் சவரத் தாக்கித் தேரோ
டவர்ப்புறம் காணே னுதித் தெந்த
பேரம் குன்ற னிவனினும் பிரி
வதனியை திரிய வம்பி னையயத்தத்
நிதனி மொருவனை காட்டி முறைநிரித்து
மெய்கோல் சொத்தே னாக மலிபுரத்
வையை நூற்ற வாக் கொழு வையித்
பொய்யா யாணர் மையத் கோமான்
மாவனு மன்னையி மாந்தையு முறாசா
யத்துயற் றாத்தனு மாத னழிசியும்
வெஞ்சின விடக்கொ முரப்படப் பிரகுத்
கன்போ னன்பித்தேவினொடு கவந்த
வின்கலி மிழ்க்கை விழக்கியா நெய்நெரு
மன்பதை காக்கு நீங்குடித் தெந்த
தென்புறம் காவுகி நெரு இப்பிறர்
வன்புறம் காவுகித் தாதிவன் பிரக்கே.”

அவனுடைய பிரம், ஏகபத்தினி பிரதம், சிவாய பரிபாகனம், கட்டி முதலிய குணங்கள் இக்கொடியனால் விளக்குகின்றன. ‘பூதபாண்டி’ என்று தென்னாட்டில் இன்றுமே ஓர் ஊர் உளது.

சோன் கணக்காரிரும்பொறை என்ற அரசன் ஒருவன் இருந்தான். மலிகாடாகிய சோகாட்டைப் பகைவர் பிடிப்பது அரிதாகையால் அவன் இறுமாகுத வந்து சோழன் செங்கனனை எதிர்த்துப் போர்செய்து தோற்றுப்போனான். சும்பகோணத்திற்குத் தெற்கிதுள்ள குடவாகிற்றிறவில் சோழன் அவனை இட்டான். தாகம் மெலிட்டுச் சிறைக்காவலானதாத நன்னீர் வேண்டுமென்று அவன் கேட்க, அவர்கள் கொடுத்தனர். பகைவனுடைய ஏவலாளரிடம் ஒன்றைப் பெறுவதா என்ற மானத்தால் அக்கீதா உன்னாமற் சொல்லிய பாட்டு ஒன்று புறநானூற்றில் உளது. அதன் பின்னேயுள்ள வரக்கியத்திற்காணப்படும் துஞ்சிய என்ற சொல் இதற்கு என்ற பொருளையே மிகுதியும் தருவதாயினும் இங்கு மூச்சித்த என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். அச்செய்யுள் வருமாறு:—

“குழலி பிறப்பினு முன்றடி பிறப்பினு
மாவன் நென்ற வாவிற் றப்பர்
தொடர்ப்படு ஞாலியி னிடப்படுத் திட்டுவ
கேளல் கேளிர் வேளான் கிறுபதம்
மதுவை யின்றி யலிற்றத்தித் தணிவத்
தாயிரக் தன்னு மாவை
சன்மரோயில் யுலகத் தானே.”

குழந்தை இறந்து பிறந்தாலும் ஊன் பிண்டம் பிறந்தாலும் அவற்றை ஆளவல்லவென்று நினைவாமல் வரவால் வெட்டி அடக்கஞ் செய்பதும் அரசு பரம்பரையினர் சிலறக்கோட்டக்காவலாளர்களிடத்துத் தண்ணீரை இரந்துண்பவர்களைப் பெறுவார்களா என்பது இச்செய்யுளின் பொருள்.

சோழாவிறந்த அரசருடம்பைத் தருப்பவழித் திடத்தி, 'பேரி விறந்த அரசாடைபுடும் உலகை இவர் அடைத்' என்று கட்டவினைப்பொர்த்த நித்த வரவால் அய்யுடம்பை வெட்டி அடக்கஞ் செய்வது அரசருவ மாயு. இது, புறநானூறு 93-ஆம் பாட்டாலும் மணிமேகலை 23-ஆம் காதலின் 11-ஆம் அடி முதலியவற்றாலும் தெளிவெறு.

சிலறக்கோட்டத்திருந்த ஆந்தக் கோளை மீட்டவர் அவ னுடைய புலவரான பொய்கைபார். அவர் சோழன் செங்குணனிடம் போய் புத்தகனத்தை வர்ணித்துப் பாடியதைக் கெட்ட அவன் உருவி என்னவேண்டுமெனவே, அவர், 'என் தலைவருகிய கோளை விடுகிக்கவே ண்டும்' என்று கேட்டு அப்படியே பெற்றார். மேற்கூறிய புத்தகனத்தை அவர் பாடிய தால், பதினெண்ணீழ்க்கணக்கு தாங்குநான் ஒன்றான கன வழிகாற்பது எனப்படும். இச்சரிதம் கவிக் கத்துப்பராணி, மூவருரை முதலியவற்றாலும் விளங்கும்; “கனவழிக்கனதை பொய்கையுரை செய்ய வுதியன் கால் வழித்தனைகை வெட்டி யாசிட்ட பரிசும்” என்று கவிக் கத்துப்பராணியிலும், “இன்னருளின், மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு கில்லவனைப், பாநத் தளைபட்ட பார்த்திபனும்” என்று கிகிராமசோழனு ளாகிலும், “பொறைவனைப் பொய்கைக் கவிகுக் கொடுத்துக் கனவழிப் பாக் கொண்டோனும்” என்று குலோத்துங்க சோழனுளாகிலும், “பொய்கைக் கனவழி காற்பதுக்கு கில்லவன் காத்தனைகை விட்டகோன்” என்று இராசராச சோழனுளாகிலும் பொய்கைபார் கனவழி காற்பது பாடிச் சோனைமீட்டது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

சோழன் கலங்கென்றி வெல்பவன் நிறந்த புலவன். தன் முன் னோர் இறந்தபின் உரிமைபாற் கிடைத்த அரசாட்சிப்பரம் ஊக்கமும் கிரமுமில்லாதவனுக்கு மகிழ்வைப்போன மிககனமாகவும், அவ்விாண்டு முள்ளவனுக்கு வரடிய கொட்டிவைப்போன மிக கொய்தாகவுயிருக்கு மென்று அவன் பின்வரும் செய்புலால் தெரிவித்திருக்கிறான்:—

“நூத்தோர் நூத்தோர்க் கூற்ற மும்பெனப்
புறநா வந்த பழவிதற் றுயம்
எய்தின மாயி னெய்தினஞ் சிறப்பெனக்
குடிபுர விசக்குக் கூசி வளன்னவர்
நெய்யோன் பெயின த நெய்தன் த மன்னே
மண்டவர் பரிக்கு மதறுடை கோன்றும்
விரும்போன் பெருகு வனூர் னுநீர்
அதகை மருங்கெற் றெனோய்மென்மெட
என் னாற் றவையென் னோவா னந்த
கொய்தா லம்ம தானே மையற்ற
விசம்புற கோக்கிய மென்றடை
நூரகெழு வேந்த ரககெழு திருவே”

சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சைய கிள்ளிவளவன் சிறந்த புல
வன். சிறுசூழிமீழான் பண்ணன் என்றும் வேளாள உபகாரியீது அவன்
பாடிய பாடலிலிருந்து அயற்குடைய கவித்திறமை கிளங்கும். சிறுசூழி
என்பது தஞ்சாவூர் கீழ்க்கரையில் காரைக்கரை பெட்டைக்கு வடக்கில் மண்
ணிபாற்றங்கடையில் உள்ளது. சிறுசூழிமீழான் பண்ணன் அகநானூற்
திலும் சொல்லப்பெட்டிருக்கின்றான். அவனிடம் பரிசெய்தொற்ற ஒரு புல
வனிடம் பாசத்துப் பரிசெய்தபொது சொல்லுகிறவன் பாடியதாகக் கிள்ளி
வளவன் பாடியிருக்கும்பொழுது—

“காண்வாறு ஈனும் பண்ணன் வசதிய
மாணர் காண்வியல் கெய்தின நிலம்பை
மாணர்ப் பழமாம் புள்ளியிழக் தன்ன
னனென வசவர் தானும் கேட்கும்
பொய்மா பொழில் மெய்விட கோக்கி
குட்டை கொண்டு வந்துகொடு கோரும்
சிறுதன் னெதழியின் கெய்தொழக் கேல்ப்பக்
கோதடைக்கை விதவிதம்கூறும்
இருக்கெனா இருஅர்க் காண்கும் வன்மே
மற்ற மற்றம் விளவுநக் தெற்றெனப்
பரிப்பினி மருத்தவ விவகம்
அணித்தோ ரேய்த்தோ உதவி மெய்க்கே”

இதன் கருத்து—ஆமைமீட்பு பழத்தால் பவ்வகைப் பறவையாகும்
கூடிப் பழங்களைத்தின் து பெருமூழக்கம் செய்பவன்; அப்படியே பண்
ணன் கிட்டில் உண்ணும் பவருடைய பெருமூழக்கமிருந்தது; அவன்
கிட்டில் தவிர கோற்றுத்தினைமையப் பெற்று வரிசை வரிசையாகப்
பொருள் சிறுவர்களுடைய தோற்றம் முட்டை கொண்டு பொருள் எதும்
பினம் பொலிசுத்ததென்பது. இவ்வுவமைகளிலிருந்து சோழனுடைய

கல்கியறியு புலப்படுகின்றது. "தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியான்" என்று அக்காலத்தில் இப்பண்ணன் பாடப்பட்டிருக்கிறான். தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியான் என்ற சொற்றொடரும் பொருளும் மிகச்சிறந்தனவாகியுப்பதான் மணிமேகலையில் அந்தத் தொடர் சித்தவச்சாத்தொழால் எடுத்ததுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

அறிவுடை கம்பி என்று ஒரு பாண்டியன் இருந்தான். மக்கட்பேற்றை அவன் மிகவும் அழகாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறான்.

"படைப்புப்படைபடைத்தல் பாலோ இன்னும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ சாலினு மிடைப்பைச்
குறுகுத டுத்த மெனக் கீட்டி
இப்பித் தொட்டிக் கல்வியுந் தழத்தம்
செய்யுடை யடிசின் பெய்கட யிதித்தம்
யவக்குற மக்களை மய்யோக்குப்
யவக்குறையெவத்தாம் யாளு காணே "

என்ற பாடலால் குழந்தைகளால் உண்டாகும் இன்பத்தைக் கூறி மக்களை அடைபாதவாக்குத்தாம் வாழ்வானில் அடைவும் பாயன் யாதுமில்லை என்று அவன் விளக்கியிருக்கிறான்.

பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த கொடுஞ் செழியன் என்றபாண்டியன் ஒருவன் இருந்தான். கல்விதேவ வேண்டியமுறை அவன் பாடலால் தெரியின்றது. தன்னுடையதுக்கு ஒரிடையுறு வந்தவிடத்து உதவியும் மிக்க பொருளைக்கொடுத்தும் வழிபாட்டு நிலைமையை வெறுதல் உத்தம நுறுவதுக்கு அழகியது. ஏனெனில் ஒரு வயிற்றிற் பிறர் தோளுன்றும் கல்வி கிழைக்கத்தான் தானும் வேறுபடும். ஒரு குடிபிற பிறந்த பள்ளுன்றும் மூத்தோன் வருகவென்று சொல்லாமல் அவருள் அறிவுடையோன் சொந்த கொறிபே அரசனும் செல்வான். நரற்குலத்தானும் சிழ்க்குலத்தான் உதானானின் மேற்குலத்தானொருவன் அவமதியாது கல்வியின் பொருட்டு அவனை வழிபடுவன் என்று அக்கொய்யுளில் அவன் சொல்லியிருக்கிறான். பண்டைநாளில் நரற்குலங்கள் இருந்தனவென்பது அக்கொய்யுளிலிருந்து விளங்குகிறது. அது வருமாறு:—

"உத்தமிழ் புதலியு முறபொருள் கொடுத்தம்
பித்தையினை மூணியாது உத்த மன்றே
பிறப்போ ளன்ன அடன்வயிற் தள்ளும்
சிதப்பின் பாலார் குடி மனத்திரியும்
ஒருகுடிப்பிறந்த பன்றோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக வென்றா தவரும்

அநிகுட லோளு நாசுஞ் செவ்வம்
 வேற்றைம தெரிந்த காற்பு லுள்ளும்
 நீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
 மேற்பா லொருவனு மவன்மட படுகே.”

ஆசிரியனது வீட்டுக்குப்போய் வழிபாடு செய்து கல்வி கற்கவேண்டும். ஸ்ரீராமன் முதலானோரும் அப்படியே செய்தனர். சேவகன் பூமகன் புலம்பிவைவாக் கற்றுனென்பதால், செவ்வகர் செருக்கின்றி ஆசிரியன் பால் வழிபாட்டோடு அவன் கல்விகற்றுள் என்று சித்தாமணியின் சொல்லிவிருப்பது இங்கே கவனிக்கத்தக்கது.

ஆசிரிய குணங்கள் கீழ்க்கண்ட பிரபுக்களுடைய செவ்வம் “பலர் புகழ் செவ்வம்” என்றும், “சேட்டந் கினை கின் செவ்வம்” என்றும் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களில் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. பலர் புகழ் செவ்வம் என்பது பல மதத்தினராலும் புகழப்படும் செவ்வம் என்றும் பொருள்படும். காஞ்சிசில் காமாட்சி அம்மை முப்பத்திரண்டு தருமக் கணையும் இயற்றியருளுகையில், அதுவரை மதத்தினர்க்கும் உண்டி அளித்ததன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருவேட்டகவரர் ஆலயத்துக்கு ஒரு மகமதிய அரசர் கொடுத்த இடங்கள் இன்னும் உள.

பாசியன்மையை மூவேந்தர் குழ்த்து கொண்டதின், கடுகர் கிளி களைப் பழக்கி அவை வெளியிலிருந்து தானியக் கிழிக்கிக் கொணரும் படி செய்தார். பாசி இத்தக பிறகு அவர் சோன் சொல்வக்கடுக் கோவாழியாதனை அடைந்து, “பாசியிலிருந்த குணங்கள் உன்பா லுள்ளன வென்றுகேட்டு உவ்ருடன் பழகவந்தேன்” என்று பாடின தாகப் பதிற்றுப்பாத்தில் ஒரு செய்யுள் காணப்படுகிறது.

“நெய்த தன்ன வென்வான் கிளத்த”

என்றும்,

“தொல்படு யுகத்தவென் பழகான் வீழ”

என்றும்,

“பசிப்பிணி மருத்தவன்”

என்றும் புலவர்கள் கூறியவற்றுள் அவர்கள் வறுமையைப் பிரபுக்கள் போக்கினமை அறியக்கிடக்கின்றது.

செய்க்கின்றி யறிதவென்றும் பெரியகுணம் அவர்களிடமிருந்த தாகப் பன பாடல்களால் தெரிய வருகின்றது. இவ்வரியகுணம் பழைய வடமொழி தூலகனிலும் கிளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுட் சில வற்றை இங்கே சொல்லுவேன். தரோணர், பிஷ்மர், அசுவத்தாமா,

கும்பகர்ணன், கர்ணன் இயற்கனுடைய செய்க்களையறிவுகளும் இத் தன்மையனவே.

கும்பகர்ணன் இராவணனுக்கு நம்புத்தி சொன்னதாக இராமன் கேள்வியுற்று அவன் கருத்தையறிந்துவரும்படி விபேஷணனை யனுப்பிய பின், இராமனைச் சாண்டமடவுடையடி விபேஷணன் அழைத்தபோது கும்பகர்ணன் சொன்னதாக அவன் கன்தியதினையக் கம்பர் மிகவும் அழகாகக் கூறியிருக்கிறார். அதாவது “யான் துக்கத்திலிருந்து எழுந்திருக்கக்கூடிய நேரத்தை எதிர்பார்த்து அநுகூல உண்டிகைய வைத்துக் கொண்டு அண்ணன் சாத்திருப்பான்; அவனுக்காகப் பேரார்செய்து உயிர் துறந்தேனும் செஞ்சொத்துக் கடன் கழிக்க வேண்டும்” என்று அவன் சொன்னு னென்பது. பாரதப்பேரரில் பதினெழுவது நாளன்று கர்ணன் கௌரவர்களைத் தனியாகக் கியமிக்கப்பட்டபோது செஞ்சொத்துக் கடன்கழிக்க வேண்டியவன அவன் கொள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது:—

“ஒரு மொருகமு நில்லா கொண
புகழ்க்குயத் தன்னோரி மொருவனுக்கித்
தேருரு வாய்ப்பினை நேருவதற்கு வேண்டித்
செய்பொன்மணி ஓங்குடிக் கம்பு தாவி
நீருரும் கம்பகர் பவருக் காண
கின்னிணுஞ்சிப் பெரையத்தாய் நினக்கே யந்தி
யேருளும் மணிமுடியா விதப் போரில்
பார்க்கினியென் னுயிர் தறப்ப நயம்பு வாயே.”
“செஞ்சொத்துக் கடனின்தே கழியெனுவித்
நின்னோக்கன் வளர்த்ததனூற் செய்வே ழன்மோ.”

இவை துரியோதனனை நோக்கிக் கர்ணன் கூறியவை.

வித்வான்களுக்குப் பிரபுக்கள் எளிதவர்; சத்துருக்களுக்கு அரிவவர்.

“எங்கோ னிருத்த கம்பிண மூதூர்
உடைவோர் போல விடைவின்று குதவிச்
செய்ய னுளவடி வண்ணுத் த புருதல்
மம்மண வாழ்க்கை விரவல்க் கொளியே
.....மன்னர் நனைக்குந் காண்பு
புலிதஞ்ச வியன்புலத் தந்தே
வலிதஞ்ச தடக்கை வகணை லாடே”

என்று புறநானூற்றில் வந்திருத்தல் காண்க.

“ஞாயி நனைவயின் பணைக்கருத்
தெக்க னனைவைய பெய்ம னென்க்கே”

என்று பாண்டியன் சித்திரமாதத்துத் துஞ்சிய கன்மாதனைச் சித்தலைச் சாத்தனார் பாடியிருக்கிறார்.

"ஊர்க்குற யாக்கள வெண்ணோடு ஊராவியி
 ளீர்த்ததை படியும் பெருக்களிற் போவ
 விவரியை பெருக வெண்கோ மத்ததை
 தன்னருக் கடாஅம் போவ
 யின்னும் பெருக்கி னென்னு தோர்க்கே"

என்று அதிகாரபொருளொன்றையே துணையவரர் பாடியிருக்கிறார்.

பிரபுக்கள் தவ்வொரு கிண்பத்தையும் கன்கறித்த தருதியுள்ள
 வர்களாலேயே குழப்பங்களுக்காரிகள் என்பதைத் சிறுபாணாற்றல்
 படை விளக்குகிறது:—

"செய்க்காந்தி யறிதலுஞ் செறிநி லின்னையும்
 இன்னும் முடைவைய விவிய னுதறும்
 செறித்தலினக்கு செய்தி னறித்தோ ரோத்த
 அருவின்க் கலித்தலும் வெறுவின லின்னையும்
 குணனி புருத்த பழிபடை தாங்கலும்
 யானைக் கடத்தத் தவைய ரோத்த.....
 அறிவுமடம் படுத்த அறிவுள் குடைவையும்
 வரிசையறி தலும் வளர்வா த கொடுத்தலும்
 பரிசெய வாற்க்கைப் பரிசிற ரோத்தப்
 பன்மீ னும்பட் பாங்கறி போவ
 இன்னகையாயோ டுருத்தோள்"

என்றதால் வரிசையறிது கொடுத்தனர் என்பதும், வளர்வாது கொ
 டுத்தனர் என்பதும், சந்திரன் செங்குக்கும்போது கடத்ததிரங்கனும்
 விளங்குவதுபோல் உடனிருத்தோரும் விளங்கும்படி அவர்கள் இருந்
 தனர் என்பதும் அறிவற்பாலவை.

பிரபுக்களைக் கண்டால் புலவர்கள் கதரியழுந்து அவர்களுக்குகல்
 உபதேசம் செய்து தங்களுக்கு வேண்டியவற்றையும் கேட்டுப்
 பெறுவர்:—

"அருத்தய குழக்குமென் பெருத்தன் பதவிசின்
 னும்படு செல்வம் காண்டொது யருள்
 யினமருட் டடக்கையெடு முத்துப்படி முற்றிய
 உயர்மருப் பேர்நிய வகையரு னென்பக
 டொளிதிக் ழோடை பொலிய மருகிற்
 படுமணி யிட்ட வேதிக் செவ்வாத்
 செவ்வகை யுத்தனை.....
 என்னாந் தறித்தனை கோக்காத் திற்த
 கின்னாக் தறிமறி பெருக
 .....கத்தகம்பலவே"

என்றதனும் தின்பெருமையுக்குத் தகுந்தவாறு கொடு என்னார்.

"இரவலர் புரவலர் சீய மங்கல
புரவலர் இரவலர்க் கிவ்வயு மங்கல
இரவல குணமயுக் கானினி கன் னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்தியைப் பிணித் த
செய்வல் யானியெம் பரிசில்
தனினன் தோன் டல் செய்வன் யானே"

என்று வந்துள்ள செய்வுட்கள் இங்கே அறிபத்தக்கன.

வேந்தர்க்குப் புலவர் தர்மங்களை உபதேசித்து அவர்களை கல்
வழியினின்று மீல்காதபடி காத்தனர்.

"சிறம் பெயரினு சீன்சொத் பெயர்வ்.....
சின்னவை யெக்கைவி னிரவலர் வருவாது
முன்ன முகத்தி னுணராதவா
இன்னம தீர்த்தல் வன்மை யானே "

என்று பாண்டியன் கருங்ககபெவன்வாட்பெரும்பெயர் வழுதியை
நோக்கி இரும்பிடர்த்தலைவராகும்.

"அருளு மன்பு நீக்கி நீக்கா
சீரயம் கொள்பவசே பொன்னுத தாயல்
குதய் கொன்பயி ரேனுமமுதி "

என்று கோமான் கருணர் வாட்டுவாட்பெருஞ்சேரனும்பொன்றைய
நோக்கி கரிவெருகத்தலைவராகும்.

"கொடியோர்த் தொததுரு மெவ்வோர்த் களித்தலும்
ஒடியா முனதலின் மடிவிலை யாடு
செய்தை னாலும் தீயதன் தீயமயும்
இவ்வ பெவ்வோர்த் கிளவு கிலிய "

என்று கோமான் கலங்கிவ்வினைய நோக்கி உதையூர் முதுகண்ணன்
காத்தனாகும்.

"காய்செல் லுதத்தக் கவாக் கொலினே
மாரிணை வின்னதம் பன்னாட் ளாகும்
துறசெற வாயினும் தவித்தத்புக குணினே
வாய்புரு வதனினும் கால்பெரித செங்கு
மறிவுடை வேந்த னெறிபறித்த கொலினே
கோடி யாத்த காலபெரித கத்தம்
மெவ்வியன் கிழவனுவி கைகலும்
வரிவை யறிவாக் கன்னென் சுந்தமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட கச்சின்
யானியுக்க புலம் போலத்
தானு முன்னு னுமகலும் செவ்வே "

என்று அறிவுடைகம்பினைய நோக்கிப் பிரிராணதையாகும் பாடியவை
மேற்கூறியவற்றிற்கு உதாரணங்களாகும்.

செயுக்கன் பசோபகாரத்தையே இப்பொருட் கொண்டிருந்தனர் என்பதைப் பல புலவர்கள்,

“பிதர்க்கென ஈர்த்தி”

என்றும்,

“பிதர்க்கென முயல்வோ”

என்றும்,

“தனக்கென ஊழாப் பிதர்க்குரி யான”

என்றும் விளக்கியிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுடைய அரண்மனை வரலில் செலுத்து அடைக்கப்பட்ட மலையிருக்கும்.

“பொருள்க் காலினும் பலவர்க் காலினும்
அருமனறாவி னத்தனர்க் காலினும்
அடைமா காலி னவனருக்கடை”

என்றும்,

“கலையுர்த் தடைகா ன்பெரு வாயி”

என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இத்தன்மையுடையனாதல்பற்றியே அடைக்கப்பட்டவர்களைக் கம்பர், “அடைபாத பெர்த்தைய மஞ்ச றென்ற சொல்லு முடையான் அடைப்பன்” என்றார்.

செயுக்களுடைய செல்கட பதிற்றுப்பத்துப்பாடினோர்க்குச் சேரவரசர்கள் செலுத்தியிருந்தே விளங்கும்.

பதிற்றுப்பத்தென்பது பத்துப் பாட்டுக்களை உடையது. முதற்பத்தும் பத்தாம்பத்தும் கடைக்கவிள்ளை.

இரண்டாம்பத்து, இமயவாய்ப்பாண் செலுஞ்சேரவாதனைக் குமட்டுச்சுக்கண்ணனாராடி. உம்பற் காட்டு ஐந்தாதுர் சேமதாயம் பெற்று முப்பத்தெட்டியாண்டு தென்னாட்டுள் வருவதனிற் பாகமும் பெற்றார்.

மூன்றாம்பத்து, பல்லாளைச் செக்கெழு குட்டுவனைப் பாலைக் கௌதமனார் பாடிச் சுவர்க்கம் புருதற்கு ஒன்பது பெரு வேன்வி செய் விக்கப் பெற்றார்.

நாலாம்பத்து, களக்காய்க்கண்ணி நாரமுடிச் சேரலைக் காப்பி யாற்றுக்காப்பியனார் பாடி நார்பது துருவிரம் பொன்னும் ஆள்வதிற் பாகமும் பெற்றார்.

ஐந்தாம்பத்து, சேரன் செக்குட்டுவனைப் பாணர் பாடி உம்பற் காட்டுவாரியையும் அவன் மகளையும் பரிசில் பெற்றார்.

இந்தச் செக்குட்டுவன்நான் சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய இளங் கோவையுள்ளின் தமையன்.

ஆரம்பித்து, ஆடு கோட்பாட்டுச் சோலாதனைக் காக்கை பாடினியார் கச்சென்னியார் பாடி ஒன்பது காப்பொன்னும் தூளுகிரம் காணமும் பெற்றார்.

ஏழாம்பத்து, செவ்வக்கடுங்கோலாழியாதனைக் கடுவர்பாடி தூளுகிரம் காணமும் கன்னுவென்னும் குன்றேறி நின்று அவன் கண்ணிப்பட்ட நாட்டையும் பெற்றார்.

எட்டாம்பத்து, பெருஞ்சோலிதும்பொதையை அரிசில் கிழார் பாடிக் காணம் ஒன்பது தூளுகிரத்தோடு அரக்கட்டினும் அவன் கொடுப்ப அவர் யான் இரப்ப இதனை ஆன்கவென்று அனமக்கப் பூண்டார்.

ஒன்பதாம்பத்து, இளஞ்சோலிதும்பொதையைப் பெருக்குன் தூர்மீழார் பாடினார். முப்பத்திரோகிரம் காணம் கொடுத்து அவர் அதியாது ணரும் மனையும் வளமிகப் படுத்தி ஏறும் இன்பமும் இயல் வரப்பாட்டி எண்ணற்கு ஆக அருங்கல் வெறுக்கையொடு பன்னாறுகிரம் பாற்பட வகுத்துக் காப்புமறம் தான்கிட்டான் அக்கோ. குகேலர் கண்ணிரோண்டியிருந்த திருமயவந்திரோது நமது மனை முதலியன நிறப்புற்று கிழக்ககண்டு திகைக்கும்படி அவரை அதியாரால் கண்ணன் கொடுத்தது இங்கு அதியந் தக்கது. (இங்ஙனம் பிரபுக்கள் கொடையை விளக்கும் பாடல்கள் மிகுதியாகச் சொல்லப்பட்டதுடன் அவ்வப்பொழுது உதய பாடல்களுக்குப் பெருஞ் சிவக்கமரக்கூறப்பட்டது.)

பல அரசர்கள், சித்தாரர்கள் முதலியவர்களைப்பற்றிய விஷயங்கள் பண்டைநாள் செய்யுட்களில் தெரித் திடக்கின்றன. ஒவ்வொரு வகையுட்பற்றித் தெரிந்திருக்கிற விஷயங்களைச் சொல்லவும் ரோயில்கூ, சிவகாப்பற்றிமட்டும் சில விஷயங்களைச் சொல்லுவேன்.

புலவருக்கு விசிறின அரசன்.

சோமன் தகடுதெரிந்த பெருஞ்சோலாதன் என்ற அரசனை ஒரு சமயம் மோசிகோனார் என்ற புலவர் காணப்போனார். வழிகடத்துபோன சிரமத்தால் அவனது அண்ணாநிலையின் முககட்டிலில் அவர் படுத்துக்கொண்டு தூங்கிப்போய்கிட்டார்; முக அரசர்களால் வழிபடுவதற்கும் பூசிக்கற்கும் உரியது. அரசர்கள் புத்தத்துக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பு, அதனை எல்லவெனினும் எடுத்து முன்னதாக அனுப்புவது வழக்கம். இதற்கு முகநாட்டோன் என்று பெயர். அங்ஙனம் பெருஞ்சோலாதன் தன் முகநக பெடுத்து அனுப்புகிறுத்தமையாலே தான் மோசிகோனார் கட்டிலிற் படுத்து அயர்ந்து கித்தினை செய்துகிட

டர். அரசன் வந்தபோது அவர் அலர்ந்து கித்திரா செய்வதையும் அவனுடைய சிரமத்தையும் உணர்ந்து விசிதி கொண்டு வந்து தானே விசிதிக்கொண்டு நின்றான்.

அவர் விழித்துக்கொண்டு அரசன் கிதெவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு அவனுடைய பெருந்தகைமையை கவந்து ஒரு செய்யுளியற்றினார். அது வருமாறு:—

“மாசந் விசித்த வார்புந் வாயின்
 மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞ
 யொய்கெடும் ஸீலி யொன்பொதி மணித்தர்
 பொய்க்குழை யுழிந்துயொடு பொலியர் துட்டிச்
 குருதி வேட்டை யுருசெழு முசா
 மண்ணி வார வாயை யெண்ணெய்
 துளாமுக் தன்ன பெண்பூடு கோக்கை
 யறிய தேதிய யெண்ணித் தெறவா
 யிருபாற் படுக்குள் காண்ட பொழித்ததை
 யறவஞ் சாறுந் தமிழ்முழு தறி
 வதனெடு மையா தனா வந்தின்
 மதனுடை முழவுத்தோ மோசெத் தன்னனை
 விடு யொய்ய மிடைபுக் கதை
 விவணிவச யுடைபொத்தல் தவன
 தயர்சிலையுலகத் தகைய னிம்மை
 விரக்கக் கோட்ட மாதகொல்
 வாய்படு குருசெய் லீகவித யெனே”

(புறநானூறு, 50.)

கரிகாற் கோழன்.

கரிகாற் கோழனுடைய புகழைப் பழையவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். அவன் இளமைசிலையே அக்கரிமை பெற்றான். ஒரு சமயத்தில் தீய்பற்றிய ஒரு கீட்டினிருந்து ஒடும்போது அவன் கால் வெந்து போய்கிட்டது. அதனுவதான் கரிகாலன் என்ற பெயர் அவனுக்கு வந்தது. இமயத்தில் அவன் புலிக்கொடியை நாட்டினதாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறான். கால் வெந்திராவிடின், திருமலைப்போல் மூவுலகையும் அவன் அளந்திருப்பான் என்று புலவர் ஒருவர் அவனுடைய விரத்தை.

“முச்சக் காழு மனம்பதற்கு கீட்டயகால்”

என்ற செய்யுளால் பாராட்டி இருக்கிறார். கரிகாலனுடைய பேரறிவை ஒரு சரித்திரம் உணர்ந்துகிறது. ஒரு சமயம் அவன் தியாயசபையில் இருக்கையில் வழக்குரைத்துக்கொண்ட இருவர் வந்தனர். என்ன வழக்கென்று அரசன் கேட்டபோது, அவன் தீளையனாக கிருந்ததைக்

கண்டு அவனிடம் வழக்கைச் சொல்ல அவர்களுக்குத் துணிவு உண்டாக வில்லை. அதனை அதிர்ந்த கரிகரவன் நீதிபதி சீக்கிரம் வந்து விடுவார் என்று சொல்லிவிட்டு அப்புறம் போய் ஒரு முதியவன்போல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு நீதிமன்றத் துக்கு வந்து நேர்ந்தான். அப்போது வழக்காளிகள்தம் வழக்கைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். அவன் சிபாயிகளான செய்து தீர்ப்பளித்தான். கேட்டு அவர்கள் மகிழ்ந்து சென்றனர். இச்சரிதம்,

"இளமை காணி முதமை பெய்தி
உரை முடிவு காட்டிய வரமேன்"

என்னும் மணிமேகலைப் பகுதியாலும்,

"உரை முடிவு காணும்"

என்னும் பழமொழிச் செய்யுளாலும் வெளியாகின்றது.

தன்னியல்பைப் பாராட்டிக் கடியனாகுத்திரங்கண்ணனார் பாடிய பட்டினப்பாலை பென்னும் தூங்குகேட்டு அப்புலவர்க்குக் கரிகரவன் வன் பதினாறு வகைப் பொன் பரிசளித்தான்; இது, "தழுவு செந் தமிழ்ப் பரிசில்வாண்பொன், பத்தொ டு தது முசிரம்பெறப் பண்டு பட்டினப் பாலைகொண்டதும்" என்னுங்கலிங்கத்துப்பாணியால் விளக்கும்.

த ன் னி.

கன்னி என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் கடைபெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். அவனது மனைக்குத் தேரட்டியென்று பெயர். ஒரு புலவர் அவனுடைய மனைசாட்டின் வழியே தம் கற்றத்தார் சிலருடன் போனார். தன்னைத் தேடிக்கொண்டு புலவர்கள் வரின், ஓடிவந்து அதைத் தனக்கு அதிசிக்ருமபடி அவன் தன் பரிவாக்களுக்குக் கட்டளைபிட்டிருந்தான். புலவர் அங்கே ஒரு மாத்தடியில் வந்திருப்பதை அறிந்து அவன் எதிரே சென்று தான் இன்னும் உண்பதை அறி வியாமலே அவருக்கு உரிய உணவுகளைக் கொடுத்து அவருக்கும் அவருடன் போனவர்களுக்கும் பரிசுகளைவாதுமபடி செய்தான். அவர் உண்ட பிறகு தான் அணிந்திருந்த கவரத்தனமாலைகளையும் கட்டகத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்சீட்டான். அப்பொழுதும் தான் இன்னும் உண்பதை அவன் கொல்லவில்லை. பிறகு அங்கிருந்தவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று கிரகிக்க அவன்தான் கன்னி என்று புலவர் தெரிந்து கொண்டு வியப்புற்றார். அதனைப் பின்வரும் அழகிய செய்யுள் உணர்த்துகிறது:—

"உதிர்ப் பருந்தி னிருஞ்சிறகன்ன
பாறிய தொலைப் பவமுதத் தொருத்தி

தன்ன முன்னேப் பிதிதுபுவம் படர்ந்தவென்
 உயங்குபடர் வகுத்தமு முனையு ரோக்கி
 மான்கணக் தொலையெ ருருதியன் கழந்தான்
 வான்கதிர்த் திருமணி விளங்குஞ் சென்னிச்
 செவ்வத் தோன்றவோர் வயலில் வேட்டியன்
 தொழுதன வெழுமெந் வகையித் தீரீது
 விழுதி னன்ன வானினக் கொழுநுரைந
 கானதர் மயங்கிய வினையர் வய்வே
 தாம்பல் தெய்தா வானவ பெய்யெனத்
 தாம்பெயி தீயின் பிணையன் கட்டுக்க
 இரும்பெ ரொக்கவொடு திண்மெனத் தருதலின்
 அபித்தின் பிணைத்து காப்பசி நீங்கி
 கன்மா னளிய கழத்தன் சாத்த
 கன்பிணை யருவி தன்னெனப் பருவி
 விடுத்த தொடக்கினை னூக வய்வே
 பெறதற் கரிய வீதா னங்கலம்
 பிதிதொன் திவ்வக் காட்டுகாட் டோமென
 மாப்பிற் பூண்ட வயங்கு வாதா
 மடைசெறி முன்னகக் கடலொ கத்தன்
 நெக்கர டோமென காடுஞ் சொல்வான்
 யார் தோமெனப் பெருஞ் சொல்லன்
 பிதர்ப்பதக் கீத வழிக்கேட் டுகினை
 யிருப்புவினக் தியற்குப் பெரும்மெசத் தோட்டி
 வம்மைய காக்கு மணிசெய்க் குன்றித்
 பார்க்கு வகுத் தன்ன தீரீ
 கரியவ காட னன்னிய வெனவே.”

(புறநானூறு, 150.)

வதியவர்களைக் கண்டகூட்டு வுண்டியவற்றைப் பிறர் அதிபராமல்
 அளித்துத் தான் இன்னுனென்றும் அதிபராமல் உபகாரம் செய்வது
 அருமைமிகளும் அருளையாரும்.

குமணன்.

யன்னல்கள் காவத்திற்குப் பிறகு குமணன் என்ற ஒரு சிற்
 றரசன் இருந்தான். இரவலர்க்கு அவன் வலையாது கொடுத்து வந்தவன்
 அவன் தம்பி பெரிய உலோடு, அவன் சிலருடன் ஆளேச்சனை செய்து
 அரசைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு குமணனைக் கொல்ல முயன்றான். அத
 னால், தன் தம்பியறியாதபடி குமணன் காட்டிற்குப்போய் அங்கு ஒளித்
 திருந்தான். அவனிருந்த இடத்தை அதிபராததம்பி தன் தமையன் தலை
 யைக்கொண்டு வருகிறவர்களுக்குப் பாதிக்காட்டைக் கொடுப்பதாகப்
 பறை, அதைறிந்தான். இந்நிலைமையில் ஒருபுலவர் குமணனிருந்த

காட்டுக்குப்போய் அவனைக் கண்டு தம்முடைய வறுமையைப் புலப் படுத்தி ஒரு செய்யுன்பாடி அவனைக் கேட்பித்தார். தம்முடைய வீட்டு அடுப்பில் காளான் முளைத்துவிட்டதாகவும், தன் மனைவி உண வின்மையால் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க வழியின்றியிருக்கையில் குழந்தை அவன் முகத்தைப் பார்த்ததாகவும், அவன் தம்மைப் பார்த்ததாகவும், அதன் பொருட்டுத் தாம் குமணனைப் பார்க்க வந்த தாகவும் புலவர் அச்செய்யுளில் சொல்லியிருக்கிறார். அது வருமாறு—

"கூடுகனி மதத் கோடுகடுப்பி
னும்பி பூப்பத் தேம்புகி புழுவாய்
பாடி வின்மையித் தோடுகொடு திரக்கி
பிள்ளி தூர்த்த பொல்லா வறுமை
கவையதொ தழுவுதற் கதற்றுமுத கோக்கி
கீடுகொடு கிதைத்த வீரத்த யவழக்கானை
யினையே செய்வ கோக்கி கிளைது
கிற்படர்க் கிளினே கற்போர்க் குமண
வெள்ளியை யறிந்தனை யாவி னிக்ந்தனை
தொடுத்தக் கொள்ளா தனையென னெடுக்கி
பண்ணமை கதப்பின் பர்வா கலையத்
மன்னார் முழுவின் கவிரிய
ரினமை தீர்க்கும் குடிப்பிதர் தோயே."

(புறநானூறு, 146.)

இதைக்கேட்ட குமணன் தன் கைகிற் பொருளில்லையென்றும், தனது தலைமைய வெட்டிக்கொண்டு போய்த் தன் தம்பியிடம் கொடுத்து உமது தரித்திரத்தைக் கிளைந்து கொள்ளலாமென்றுஞ் சொல்லித் தன் வானைக் கொடுத்துவிட்டான். உடனே புலவர், அவன் கையில் இருந்தால் ஏதேனும் சிபரீதம் நேரிடும் என்றெண்ணித் தாமே அவ்வானை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, "பாடிய புலவன் வாடினன் பெயர்தலென், நாடிழந்த தனிது நனியின்னுது" என கிளைந்த அவன் செயலை வியந்துகொண்டு வெறுநி டஞ் சென்றனர். அவர் கிற்பத்தொழிலிலும் வல்லைத். வானழக்கிழங் கால் குமணன் தலைபென்று கிளைக்கும்படி ஒரு தலைசெய்து அதற்கு வர்ணங்கொடுத்து ஒரு துணியால் மூடிக்கொண்டுபோய்த் குமணனது தம்பியிடம்காட்ட அவன் கண்டு திடுக்கிட்டு மூர்க்கித்து விழுகதான். பின்பு எல்லோரும் அவனுக்குச் கைத்தியோபகாரம் செய்தனர். அத னால் அவன் கிளையுபெற்றுத் தன் செய்கைக்கு வஞ்சித் தன் தமையனை உயிர்ப்பித்துக் கொண்டார்தால் நாடு முழுவதையும் கொடுப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டே பெழுந்தான். புலவர், பிழைப்பிக்கும் ஆற்றல் தமக்கு உண்டென்றுத் தமையனை அழைத்துவருவதாகவும் சொல்லிப்

பேய் நடந்த செய்திகளைக் குமணனிடம் அதிவித்து அவ்விருவரும் சக்திக்கும்படி செய்தார். அவர்கள் நாட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளும் படி புலவரைக் கேட்கத் தமக்கு அது பெரும்பாசமென்று அவர் சொல்லித் தமது தலித்திதத்தை ஒழிப்பதற்குமாதிராம் வேண்டிய வற்றை வாங்கிக்கொண்டுபோனென்பர்.

இவ்வனமே பல உபகாரிகளுடைய கொடை முதலிய அரிய செய்கைகள் தூல்களில் மிக நன்றாகப் பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நூல்கள் பிரகாசமாக இருக்கின்றன. அவற்றைப்படித்தால் எல்லாம் விளங்கும்.

VII. கலைகள் .

கலை என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருளுண்டு. எல்லா வித்தைகளும் கலையாகும். வேதங்கள், அவற்றின் அங்கங்கள், சாஸ்திரங்கள் முதலியனவும் கலைகளே. அனாயபவ்வாத வித்தைகளாகிய கலைகளே இங்கே சொல்லப்படும்.

மந்திரிகளுக்குக் கலைக்கண்ணுனர் என்ற ஒரு பெயருண்டு. கலைகளைக் கண்களாகக் கொண்டமையின், அவர்கள் அப்பெயர்பெற்றனர். பல துண்களையும் கண்களாக அதித்திருந்தால்தான் அவர்கள் இராசகாரியக் கலைச் செய்ய முடியும். அரசனை இடித்துரைக்க வேண்டியவர்கள் அவர்களே. ஆகையால் உலகியலை அதித்தவர்களாகவும் படிப்புள்ளவர்களாகவும் விழுவர்களாகவும் அவர்கள் இருக்கவேண்டும்.

கலைகள் அதுபத்து நான்கென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதித்திருக்கவேண்டிய கலைகள் பல. பொதுமகளிர் வேண்டிய கலைகள் பல. அவை மணிமேகலை முதலிய நம்பட்டுள்ளன.

“வண்டுமொத்த தாற்றும் பிண்டி வாமனார் வடித்த தன்னுதல்
உண்டுவைத் தலைமீயும்”

என்னும் வெவகித்தாமணிக் செய்யுள் குலமகளிர்க்குரிய கலைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“வெத்தியக் பொதுவிய வென்றிடு திறத்தக்
உத்தம் பாட்டுத் தாக்குத் தணிவும்
பண்ணியழிக் காணலும் பாடல் பாடலும்
தண்ணுமைக் கருவியுள் தாழ்நீக் குழறும்
கத்தகக் கருத்த மடைதாற் செய்தியும்
கத்தகக் கண்ணமும் தாடி காடலும்
பாவத் பன்னியும் பருவத் தொருக்கலும்
காயக் காணலும் கண்ணிய துணர்த்தலும்
கட்டுரை வகையுக் கத்திதை கணக்கும்
வட்டிகைச் செய்தியு மவராய்த் தொடுத்தலும்
கோலக் கோடலும் கோலவின் கோப்பும்
காலக் கணிதமும் கண்ணிக் துணிவும்
காடக மகளிர்க்கு கண்ணம் வகுத்த”

நூலியர் சொந்த ஐயைத் தீட்டியும்

கந்தரத்தையே போயிப் பொற்செடி கக்கை" (மணிமேகலை)

என்பது பொதுமாக விரிந்திருப்ப சிலைகளை விளக்குகின்றது.

அகத்தியர்.

தமிழ்ப்பாஷை மூலமாக அறியப்படும் கலைகளைச் சொல்லும் போது அகத்தியனை முதலில் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இயற்றமிழுக்குப்போல் ஏனைத்தமிழுக்கும் ஆசிரியர் இவரே. இவருடைய மாணாக்கர்களின் தொகை பன்னிரண்டு என்று பாய்ப்பாடியாகச் சொல்லப்பட்டுவந்திருக்கிறது. அம்மாணாக்கர்களிடம் கெண்டி என்பார் ஒருவர். அவர் அகத்தியரிடத்திற் சந்தேகத்தைப் பகின்றவர். சிலப்பதிகாரத்திற்கு அடியார்க்கு எல்லாம் இயற்றிய உகாபால் கெண்டி ஆசிரியர் இசை நுணுக்கமென்னும் நான் இயற்றியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. அகத்தியருக்குச் சமமான சந்தேகித்யன் இவ்வீ. தொல்காப்பிய உகா ஆசிரியரான இளம்பூரணர் இராவணன் அகத்தியர் கந்தருவத்தால் பிணித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இராவணன் முதலில் தென்னாட்டை ஆண்டவனென்றும், பிறகு இவங்கைக்குச் சென்றவென்றும் தெரிவின்றது. இராவணன் தென்னாட்டை ஆண்டபொழுது பலருக்கும் துன்பஞ்செய்தவர்தான். அகத்தியர் தென்னாடு வந்ததும் அவனை அக்திருந்து அப்புறப்படுத்த நினைத்து அவன் இசைகிற்றித்தவனானால் அவனைச் சந்தேகப்போருக்கு அகழத்தார். பொதியில் மீளக்கல் யாருடைய பாட்டால் உருகுவின்றதோ அவருக்கு அம்மீளக்கல் அக்தனம் உருகச்செய்யாதவர் நேரற்றவர்; ரீதோற்றல் தென்னாட்டைக் கொடுத்து விட வேண்டுமென்று பேசிக்கொண்டனர். அகத்தியனை முதலில் பாடும் படி இராவணன் சொன்னான். அவர் பாடவே மீளக்கல் உருகிறது. பிறகு இராவணன் பாடினபோது உருகியிருந்த குழம்பும் இதுகிறது. முன்னாலில் துஷ்டர்களுள் சந்தியத்தால் கட்டுப்பட்டிருந்தனாகையால் பேசிய படியே இராவணன் தென்னாடு துறந்து இவங்கைக்குச் சென்று விட்டான். மதுரைக்காஞ்சியில், "தென்னவற் பெயரிய துன்னஞர் தப்பிற், றென்முது கடவுள்" என்ற இடத்தில் தென்னவன் என்றசொல் இராவணனை உணர்த்துவதாக நசுநிஞர்க்கினியர் எழுதியிருப்பதும், தொல்காப்பியப்பாசியாலையில் இச்சரிதம் உறப்பெற்றிருப்பதும் இங்கே அறியத்தக்கன. தென்னவன் என்றசொல் இராவணனைக் குறிப்பதென்றும், பாண்டியனைப் குறிப்பிட மென்றும் சிலர் சொல்லுவர். நசுநிஞர்க்கினியருகையத் தேவாரம் சூதளிக்கிறது. இராவணனை கைம்மில் எடுத்ததைச் சொல்லுங்கால், "தென்னவன் மலை பெடுக்க" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கல் உருக அகத்தியர் பாடியதைத் தஞ்சை

வாணன் கோவை இயற்றிய பொய்யாமொழிப்புலவரும் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசஸ்வாமிகளும், சிறரும் பாடாட்டிசூத்திரர்கள். அகத்தியர் பாருக்குப் பிரதிபாகத் தெய்திகசு அந்தாரோ அவர் சந்தேத்தி துள்ள மிக்க பிரதிபாகத் தம் இரண்டு காதகனிலும் இரண்டுதோடாக இரண்டு கந்தருவகா கையத்துக் கொன்டிருக்கிருமென்றும் அவ்விருவரும் எப்போதும் காணஞ்செய்து கொன்டிருக்கிருக்கென்றும் சிவபிராணங்கள் கூறும். அவ்விருவர் கம்பனர், அகவதா ரென்பார்;

"தோவியர் காதந்தே தோஞ்சுத் தணையவர்
பாவோ சோசிருவர்க் கிட்டபடை விடே"

(திருப்பாதிப்பூரீயுக் கவம்பகம்.)

"காதிவிரண்டுபேர் கண்டோ சிதண்டுபேர்" (திவிலக் கவம்பகம்.)

இகைத் தமிழ் தூல்களின் பெயர்களைவும் நாடகத்தமிழ் தூல்களின் பெயர்களைவும் சிவப்பதிகார உரை முதலியவற்றிற் காணலாம். இனி மற்றக் கலைகளைப் பற்றிச் சொல்லுவோம்.

அளகைய தூல்:—அளகைய தூல் என்று ஒன்று தமிழிலிருந்த நாகப் பழைய உரைகளால் தெரியவருகின்றது; அதிலுள்ள பாடல்கள் கட்டளைக்களித்துறைகளாக அள்ளன; அந் தூலில் காண்டல் முதல் சம்பவமிதுபிரகவுள்ள பந்து அளகையகளில் இலக்கணம் கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று கடைத்த பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

ஆயர்வேதமரீபை கைத்தியதூல்கள் தமிழில் அளவிறந்தன உண்டு. அகத்தியரும் செந்தாகன் பதினென்பரும் சிறரும் ஆயர்வேத தூல்களை இயற்றி அருவினார்கள். அவற்றிற் பெரும்பாவை இப்போது உள்ளன. ஸம்ஸ்கிருத பாணஷ்டிதூட ஆயர்வேத தூல்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றன; தமிழ் ஆயர்வேததூல் பாவற்றை இன்றும் தஞ்சை அரண்மனைமீதுள்ள ஸம்ஸ்கிருதமொளில் காணலாம்.வேறு அநேக இடங்களிலும் பல காணப்படுகின்றன; கடைத்திருக்கும் தமிழ் கைத்திய தூல்கள் பாவற்றிற்செய்யுண்டை சிருத்தமாகவில்லை என்று நினைத்தறிவிடமுண்டு; ஆகிலும் கிஷயங்கள் அருமைபாணவை; மருந்துகளை உட்கொண்டால் விவாதிதீர்தல் உள்ளங்கை கெல்லிக்கணி. அவற்றின் பொருளை ஆசிரியர்முடியாக அதிந்தை கெடப்பது மட்டும் இக்காலத்த மிக அருமைபாச இருக்கிறது. "நீர் கருக்கி மோர்பெருக்கி செய் யருக்கி புண்பவந்தர், பொருகாக்கிற் போமே மிணி" என்று தேனையர் சொல்லிவிருப்பது அதிவற்பாவது. மரீபைசிருக்கிற கல்லி யெடுத்துவந்து தலைவில் போட்டால், தலையிற் போமென்று ஒருபாடலில் சொல்ப பட்டிருக்கிறது. இஃது அசுரத்தர்ப்பமாகத்தோன்றும். ஆனால் தலையிற் கையவிவர்த்திக்கக்கடியொரு செடிக்குக் கல்லி யென்பது பெயரென்று

அதிலேண்டும். இங்ஙனமேயுள்ள தமிழைவந்திய பரிபாலைசுருதி
மிக அதிகம்.

மேற்கூறிய ஆய்வேத நூலாசிரியர்கள் சொல்லைக் கவனியாமல்
பொருளையே பெரிதும் கவனிப்பவர்களென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கி
றேன். இந்நூல்களின் பெருமையைச் சொல்ல வேண்டும். சென்ற
சில வேளாள் வருணத்தில் கப்பிராமணியபண்டிதர் என்ற சிறந்த வைத்தி
யர் தேசையரிடமிருந்து நூல்களில் மிக்க பரிந்துள்ளவராகச் சொன்ற
நூற்றாண்டில் இருந்தார். நூல்கள்களின் வேர், தண்டு, இலை, பூ, காய்,
விதை முதலியனவற்றின் குணங்களைப்பற்றிய அறிவு அவருக்கு மிகவு
மிகுந்தது. மிகவும் ஆச்சரியகரமான வைத்தியர் அவர். வைத்திய
சம்பந்தமான சில நூல்களை அவர் வெளியிட்டுமிருக்கிறார். யாகடம்
என்பது ஒரு நூல். அது யாகடாசாரியர் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட
து. அந்நூல் மிகச் சிறந்ததாக இருந்தமையால், பொதுவாக
எல்லா வைத்திய சாஸ்திரங்களையும் யாகட மென்றே பிற்காலத்தில்
வழங்குகலாகினர்.

குருடம் என்பது ஒரு நூல். இது சம்பந்தமாக அநேகம் புத்த
கங்கள் உள்ளன. அந்நூல்களில் சிலவற்றைக் கவனமும் இயற்றி இருக்
கிறார்கள். ஒருவன் வந்து இன்னமுகமாக உட்கார்ந்தால் இன்னபலன்
அடைவான் என்பது முதலியவை அவற்றில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இரத்தின பரீட்சை முதலியவற்றைக்கூடும் பல நூல்கள் இருந்
தனவென்பது சிலப்பதிகார உரை, வேம்பந்தாரர் திருவிளையாடல்,
கல்லாடவுரை முதலியவற்றிலிருந்து தெரிகிறது. இரத்தினபரீட்சைக்கு
நவமணி இலக்கணம் என்றும் பெயருண்டு.

எண்ணுள்-இப்பெயருள்ள நூல் ஒன்று இருந்ததாகத் தெரிகி
றது. எண்கவடி, குழிமாந்து முதலியன இன்னும் உள். எண்கவடியில்
வின ஸ்தோத்திரமே முதலில் இருந்தது; கருனர் அவைகளையிற்றி
மிருக்க வேண்டும். எண்ணுள் மலிந்தாதருளையில் மேற்கோளாக வந்
துள்ள, “தாதிவர் நாமரைத் தடமல ரொதுங்கிய, ஆதினய வணங்கி
யறைருவ னென்னே” என்பதனால் இப்பெயருள்ள நூலொன்று முந்
காலத்திலிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

ஒலிய நூல்:-சித்திரமேழுதாலைத் தெரிவிக்கும் நூல்; ஒலியம்-
சித்திரம்; “ஒலியச் சென்ற நூலாநற் றெடக்கையும்” என்பது மணி
மேகலை. ஒருவன் அரசனுடைய அவைக்குச் சென்றான். அங்கே அவன்
அரசன் தன் மந்திரி முதலானோரோடு அவையில் உட்கார்ந்திருக்கக்
கண்டான். ஆனால் அவர்கள் பேசவில்லை, அசைவவில்லை. அருகில்

சென்று தான் கொண்டுவந்த பழம்முதன்ய காணிக்கைப் பொருள்களை
மீட்டினான். அரசன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதன்மேல் கொடுக்கச்
சென்று பார்க்க அரசனது வடிவமும் மந்திரிகளின் வடிவமும் சித்தி
ரங்கனாகச் சுவரில் இருக்கக் கண்டானென்றும் மிகவும் கிவப்புற்று
னென்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். அவ்வளவு சாமர்த்தியத்
துடன் சித்திரம் எழுதப் பழகியவர் தமிழாட்டில் இருந்தனர்; "கை
படச் சுவராய்த் தோன்றச் சித்திரம் கவிதைச் செய்வார்" என்று ஒரு கவி
இதனை விளக்கியிருக்கிறார். அரண்மனைகளிலிருந்த ஸ்திரீகள் மெனியே
போகாதவர்களாகையால் அவர்களுக்கும் கடல் காடு மலை அருவி முத
லியவற்றைக்காட்ட அரண்மனைத் தோட்டங்களில் கட்டுமலைகள்
முதலியன செய்துவைக்கப் பட்டிருந்தனத்திச் சித்திரங்களும் உரிய
இடங்களிற் பண்டைக் காலத்தில் வைப்பபெற்றிருந்தன. இந்
திசுழ்ச்சிகள் பலவற்றைப் பெருங்கதை சிவகந்தையாணி முதலியவற்
திற்பாக்கக் கரணலாம். மணிமேகலைபெண்பான் உபவனத்திற்குட்
சென்றபோது அவ்வனம் அப்படி விளங்கிற்று என்பதை வர்ணிக்கக்
கிற கூறப்பட்டிருக்கும்.

"குாவழு மாவழுக் குருத்துக் கொண்டையும்
நிலாளும் வஞ்சாளும் கொள்ள வெட்சியும்
காத்தலும் காளும் பாத்தல் புண்ணும்
பேவழுத் தளவழு மூடமூட் டாறையும்
குடாழும் வெதிரும் கொழுக்கா கசோதரும்
கொருத்தியும் வேங்கையும் பெருஞான் பாரும்
எரிமல சிலவழும் விசிமன் பாய்
வித்த சிவந்திய விளக்கிய கைவினைச்
சித்திரச் சொல்லப் படம்போர்த் தறவே
ஒப்பத் தோன்றிய அவனம்"

என்பதில் வந்துள்ள, 'சித்திரப் படம்' என்பது பவனாக மலர்களும்
படத்தில் எழுதப்பட்டவை போல் அவ்வனம் அழகுடைபதாய்
இருந்ததென்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றைகைய அப்படியே
காட்டக்கூடிய சித்திரமெழுதுவோர் முற்காலத்தில் இருந்தனரென்று
இதனால் அறிவவேண்டும்.

தரிசனத்துக்கு வருவோர் சில கன்முறைகளை எனில் அதிர்ந்து
கொள்ளும்படி செய்கின்றதற்குத் திருப்பாக்குன்றத்தில் முருகக்கடவு
ளின் திருக்கோயிற்கவர்களில் சித்திரங்கள் வைப்பபெற்றிருந்தன
வென்று பரிபாடலால் தெரிகின்றது. ஸ்தலங்களின் சரித்திரங்களையும்
அடியார்களின் சரித்திரங்கள் முதலியவற்றையும் கோயில்களுக்கு வரு
வோர் அதிர்ந்து உய்யும்படி கோழ அரசர்கள் முதலியோர் ஆயைக்கவர்

களில் அவற்றை ஒவியவடிவமாகப் பண்டைக்காலத்தில் எழுதுகித் திருத்ததை இன்றுக் காலமாம். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே எழுதப்பெற்றிருந்தும் இப்பொழுது மகாபலாசீர் கணக்குகொண்டிருந் தும் அவை சிதிலம் கிளக்கம் குன்றிதிருத்தல் முன்பு இருந்த நிலைந் தருடைய தொழிற்றித்ததைப் புலப்படுத்துகின்றது.

காவடநாள்: காவடம்-திருட்டு. திருடுதற்குரிய உபாயங்களைச் சொல்லும் நூல்கள் இருந்தன. திருட்டை எதற்காகக் கற்கவேண்டு மெனின் திருடனாகக்கண்டு விடிக்கவே. அந்த நூலொரு முனிவர் இயற் தினாராம். அவர் பெயர் கருணிகதனென்பது. மதுகாக்காஞ்சியில் 634-ஆம் அடி முதலியவற்றையும் அவற்றின் உரையையும் பார்த்தால் இதன் கிளவியும் கிளவிகும். சிவப்பதிகாரத்திற் கொலைக்களக்காலையில் 166-ஆம் அடி முதலியவற்றையும் அவற்றின் உரையையும் பார்க்க. சிவ பராதிமாவிய கோவலன் அரசன்மனைவியின் சிலம்பைத் திருடினவன் என்று தட்டான் அரசனிடத்திற் குற்றஞ்சாட்ட அரசனது உத்தரவின் படி கோவலனைக் கொலை செய்யச்சென்ற கொலைநர் அவனது தோற் தத்தைக் கண்டு அவன் திருடிவிருத்தல் கடுமோ என்று கந்தேசித்த பொழுது ஒருவன் திருடரிப்புகளை கிரிவாகச் சொன்னானென்று அந் நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

கருநாள்: கருநாள் ஒன்றுண்டு. மறநாற் தமிழ்ச்சங்கத்தார் அதனைப்போகாமல் செய்திருக்கிறார்கள். இன்ன இன்ன பாமத்தில் இன்ன இன்ன பொருளைக் கருகிற்காணின் இன்ன இன்ன பான் கிளையுமென்று அந்தால் கொல்லும். அந்தால் கட்டளைக்களித்துறைபாலாபியது. அடி பார்க்குநல்லாருளரில் மேற்படி நூற்கெய்யுட்கள் மேற்கோள்களாக வந்துள்ளன.

பரிநாள்: அந்நாவது அவை சாஸ்திரம்; கள்ளாடம், வேம்பத்தாரர் திருவிளையாடல், பாஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடல் முதலிய நூல் களிலும் அகலப்பரீட்சை முதலியவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

சித்தாராடமென்ற நூலுன் றுண்டு. பாம்புகளின் வேதபாடுகள், காடிகள், குணங்கள், அவற்றின் கிழக்களுக்குப் பரிகாரம் முதலியவை அந்தநூற் சொல்லப்பட்டிருக்கும். அந்தநூல் கச்சிஞர்க்கிளையருகா யில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. சிந்துவடிவமாக உள்ளன அந்தந் தெய்யுட்கள்.

சிற்பநாள்: சிற்பசாஸ்திரம் பண்டைக்காலத்தில் மகோன்னத நிலைமையை அடைந்திருந்தது. நான் படித்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, திருவாவடுதறையிலும், ஸ்லாயிமலையிலும், திருவிடைமருதூரிலும்,

திருவிழிமிழலைமீதும், சிற ஊர்களிலும் சிறந்த சிற்பிகள் அல்லது ஸ்தபதிகள் இருந்தனர்; பார்த்துப்பழகி விருக்கிறேன். அவர்களுடைய பரிற்சி மிக ஆச்சரியப்படத் தக்கதாக இருந்தது. இப்போதும் அங்கங்கே சிலர் இருக்கிறார்கள். நான் வகபெழுத்துப் பிரதிகள் தேடிக்கொண்டுபோன காலத்தில் அநேக இடங்களில் தமிழிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் சிற்பநூல்கள் பல இருந்தன. இப்பொழுது கட்டிடங்களின் பல உறுப்புக்களை ஆங்கிலச் சொற்களால் குறிப்பிடுகிறார்கள். நான் கண்ட சுவடிகளில் எல்லா உறுப்புக்களின் பெயர்களும் தமிழ்ச் சொற்களாகவே இருந்தன. சிறந்த சிற்பிகளைக் கண்டு கேட்டால் புருஷ வடிவமாகிய பட்டணத்துக்கும், ஊர்களுக்கும், வீடுகளுக்கும், முகம், கண், தலை முதலிய உறுப்புக்கள் எவையோ அவை இன்ன இன்ன இடத்தில் இருக்க வேண்டுமென்பது கிளங்கும். திடீரெனத் தோன்றிக் கொடுக்கார்கள், ஊர்கள், வீடுகள் ஆகிய இவற்றின் இலக்கணக் குறையுகள் இன்னவென்றும் சிற்பநூல்கள் கண்டு தெரிவிக்கும்.

சோதிடம்: சிவோத்திரகாரி என்று ஒரு சோதிட நூல் இருக்கிறது. சச்சிரஞ்சிக்வின்பு முதலியோருடைய உரைகளில் மெய்கோளாக அந்நூற்செய்யுட்கள் வந்துள்ளன. இதுபோன்ற பல நூல்கள் தமிழில் உள்ளன.

மிரித்த நூல் என்று ஒன்றுண்டு. தம்மல் முதலியவற்றின் பலரை உரைக்கும் சஞ்ஞசாந்திர மெய் தம ஒன்றுண்டு.

அடிநூல்: இந்நூல் செய்யுள்வடிவமாக இக்காலத்தும் வழங்கப்படுகின்றது.

இரேகாசாஸ்திரம்: இப்பெயருள்ள நாலொன்றைச் சில இடங்களில் பார்த்திருக்கிறேன்.

பாசண்டம் என்று ஒரு நூல் இருந்தது; வேதத்திற்கு விரோதமானது பாஷண்டம் எனப்படும். சிலப்பதிகாரத்தில், "பாசண்டச் சாத்தற்குப் பாடு கிடந்தான்" என்பதன் உரையில் பாசண்டம் என்பது தொண்ணூற்றறுவகைச் சமயச் சாத்திரத் தருக்கக் கோளவ என்று அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிருக்கிறார். திவாகரத்திலும் இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "பாசண்டத் துறையு மிவற்றட் பலவாம், பேசிந்ருண்ணுற் றதுவகைப் படுமே" என்பது திவாகரம்.

தெய்வயிள்ளை என்று தர்க்கெத்தல் முதலிய இக்காலத்து வழங்கும் வாதங்களைப் புலப்படுத்தும் நூலாகும் பண்டைக் காலத்திலிருந்தனவே; அவை உலகாவதம் முதலியன.

புதைபயல் நூல்: பூமியில் இன்ன இன்ன இடத்தில் இன்ன இன்ன பொருள்கள் புதைந்து கிடக்கின்றனவென்பது இதனால் அறியப்படும்.

உதயணனுக்குப் புதைபல் ஊழிற் பசிநிபுண்டென்று பெருங்கதைபால் தெரிவிதது. நஞ்சாவுருக்குத் தெந்நிலுள்ள உரத்தகாட்டில் (முத்தம்பா புரத்தில்) முப்பத்திரண்டு தருமங்கனும் புதைபல் எடுத்த பெருநீளக் கொண்டிதான் தஞ்சை அரசர் ஒருவரால் முற்காலத்தில் வளர்க்கப் பட்டனவென்று தேவியி புத்திருக்கிறேன்.

மடை தூள்: அந்தாவது பாகசாஸ்திரம் தமிழில் இருந்தது. இதுபாணாற்றுப்படைபில் அருச்சுனன் அண்ணலாயே ரீமன் செய்த சாஸ்திரமென்று மடை தூலென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கிரேட புரத்தில் இருந்த காலத்தில் ரீமன் பாகசாஸ்திரத்தில் தேர்ச்சி பெற்றான் போனும்; சனபாகம் ரீமபாகமென மடை தூள்களிராண்டுண்டென்று பெரிபொர் சொல்லுவார்; "மடைதூற் செய்தி" (மணி. 2-22.)

யோக சூத்திரம்: சிலப்பதிகார உரையில் மிகவும் அழகான யோகசூத்திரங்கள் சில முதலானவருத்ததச் சிறிதும் விடாமல் மேற்கோளாக வந்துள்ளன. அந்தூர் கிடைக்கவில்லை.

யாண தூள் என்று ஒன்றுண்டு. யாணப்பாகர் பலரிடத்து அந்நீளப் பார்த்திருக்கிறேன். அதில் யாணகனின் குணமுதலியனவும் பிறவும் அவற்றிற்கு வாக்உடய கிபாதிகளும் அவற்றின் பரிகாரங்கள் முதலியனவும் சொல்லப் பட்டிருப்பதைக் கவனித்துள்ளேன்.

பண்டைக் காலத்தில் இன்ன சமயத்தில் இன்னது செய்ய வேண்டுமென்று கால வகையறை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர், நாழிகைப்பறை, சாமப்பறை முதலியன இருந்தன. ஒவ்வொரு நேரத்தையும் அதிவிப்பன அவை. பணிமுடிக்க மணி அடிப்பது வழக்கம். மணி ஒலை கேட்டதும் அவரவர் தத்தம் வேலையை நிறுத்திவிட்டுப் போய் விடுவர்; இது முஸ்லிம்பாட்டாய் தெரிகின்றது. நாழிகைவட்டி இருந்ததென்று அகநானூறு, பெருங்கதை, கம்பாசமாயணம் என்பவை தெரிவிக்கின்றன.

சண்டமகாசேனனென்பவன், கடினகயாரம் கழுத்திற் பூண்டிருந்தான் என்று பெருங்கதை சொல்லுகிறது; கடினகயார மென்பதிலிருந்தே கடினாரம் என்ற சொல் வந்தது போனும், வயனர்கள் தம் முடைய காட்டி இருந்த தெந்த சிற்ப வித்தைகளை இந்த காட்டிற்குக் கொண்டு வந்தனவென்று அகநானூறு நன்கு தெரிகின்றது. சிந்தாமணியில் இராசமாபுரத்தின் கோட்டையை வர்ணிக்கையில் பகைவர் அனுகூலப்படி அக்கோட்டையின்மேற் செய்துவைக்கப்பட்டுள்ள தூற்றுவகைக் கொள்ளி என்றும் பொறி முதலிய பலவற்றைச் சொல்லிவிட்டு, "இவை பயனர் தாட்படுத்த பொறி" என்று சொல்லி இருக்கி

ஞர். பல பொதிகள் அதிற் கூறப்பட்டுள்ளன. இனங்கோவடிகள் மது காலினிருந்த கோட்டையைப் பத்திச் சொல்லுகையில், "பரிவுறு வெந் நெயும் பாகடு குழிசியும், காப்பொன் னூயும் கல்லிடு கூடையும், தாண்டி லுக் தொடக்கு மாண்டலை யடுப்பும், கையயுக் கழுவும் புதையும் புதற யும், ஐயகித் துலாமுக் கைபெய குசியுந், சொந்தெறி கிரலும் பன்றியும் பணையும், எழுவுஞ் சீப்பு முழுவிதற் கணையமும், கோலும் குந்தமும் வேலும் பிறவும், ஞாநிலுஞ் சிறந்த காட்கொடி துடங்கும், வரலில்" என அம்மதிலில் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவாகக் கூறும் பொதிகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் கொக்கும்பொழுது இத்தமிழ்நாடு முன்பு அடைந்திருந்த ஏற்றத்தை நினைந்து கியப்பையும் வருத்தத்தையும் பாருடைய உள்ளமும் அடைவாதிடாது.

"வான முன்றிய மதலை போல
ஏனினி சாத்திய ஏற்றருஞ் சொன்னி
வின்பொர கிவந்த வேலா மாடத்
திரலின் மாட்டிய விவக்குடைச் செவிறி
உரவுரீ ஈழவத் தொடுவல் கலையும்"

என்று பெரும்பாணாற்றுப் பாடலிற் சொல்லப்பட்டிருந்ததால் மகாபலி புரத்திற் கடலிற் சொல்லும் கப்பல்களுக்குத் துறைமுகமிருக்கும் இடத்தை இரலிற் காட்டக்கூடிய கலங்கலையினக்கம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இக்காலில் அடுத்துள்ள இடத்தை 'கிட் தெறளன்' என விரிக்கும். ஓடுகலங்கலையுமென்பதற்குக் கடலிற் போரும் கப்பல்களை அழைக்குமென்பது பொருள். காலிரிப்பும் பட்டினத்துள்ள விளக்கு கள், "இவங்குரீர் வரைப்பிற் கலங்கலா விளக்கமும்" எனக் கிவப்பதி காரத்திற் கூறப் பெற்றுள்ளது.

"ஐயவி யப்பிய சொல்லி செவிறி
மன்னுற வாழ்த்த மணிகேச் சிடக்கிம்
வின்னுற வேக்கெய பம்படைப் புரிசை
தொல்லவி கிவலுப வணக்குடை செவிறி
சொப்படக் கலிந்த திம்பொர்சு கதலின்
மழையாடு மலை னீரவந்த மாடமொடு
லையை யன்ன கழக்குடை வாயிம்
வகைபெற வெழுத்த வான முந்திச்
செங்காத் திசைக்கும் பந்துறை கல்லிம்
பாறுகிடத் தன்ன வானெடுச் செருவிற்
பட்டுவறு குறாஅத் திசைவெழுத் தொலிப்"

என்று மதுகாக்காஞ்சிலிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து பல இட விசேடங்களை அறியலாம்.

மேற்காட்டின பாட்டிற் போர்க்கதவென்றிருப்பதற்கு இரட்டைக் கதவென்பது பொருள். காலபேதத்தால் இக்காலில் கவைய வற்றிக் கிடப்பதுபோலல்லாமல் அக்காலத்தில் எப்பொழுதும் தண்ணீர் விரம்பி இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பட்டணங்களின் அழுக்குகளைக் கண்ணிற்படாமற் செலுத்துதற்கு 'காந்துபடை' என்பதொன்று இருந்தது. அது நெருங்கிற் கட்டப்பட்டு யானை கிழந்து கிடாதபடி கருங்கல்லால் மூடப்பட்டிருக்கும். அங்கீர் சென்று அகழியில் கிழந்து கிடும். அங்ஙனம் நீர் கிழுவதற்குக் கட்டிய ஒரு துப்பிற்கு யானைத் துதிக்கையை உயமம்குறிப்பிருக்கிறார்.

திருப்பாவற்குள் தத்துள்ள குயாவென் கோலின் பக்கத்திற் சித்திரச் சாலைபோன்று இருந்தது. கோலங்களுக்குப் போயோர்களுக்கு எல்ல புத்தியைப் புகட்டக்கூடிய சித்திரங்கள் அதில் எழுதப் பெற்றிருந்தன. இத்திரன் அகலிக்கைய கிரும்பிப் பூனைபானது, சாபமடைந்தது, அகலிக்கை கல்லான்று முதலியவற்றைச் சித்திரங்கள் மூலம் ஞாபகப்படுத்தியதாகப் பரிபாடல் தெரிகின்றது. காகிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஒரு பூந்தோட்டத்திற் பளிக்கதை மண்டபம் ஒன்று இருந்ததாக மணிமேகலையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கண்ணாடி மண்டபமே அது. தன்னுட் புகுந்தோரின் உருவத்தைமட்டும் அது வெளிக்காட்டும்; ஆனால் அவர்களுடைய சொற்களை வெளிகிடாது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் கண்ணாடி வழிபாக ஒளி சொல்லாதென்பதைப் பண்டைக் காலத்தாரும் அறிந்திருந்தமை கிளங்குகின்றது.

சொம்ச்சாலைகள் இருந்தன. அவை கருடக் கடல்களே. மல் புத்தம், முஷ்டி புத்தம் முதலியன அங்கே கற்கிக்கப்பட்டன. பழைய திருவிளையாடற்புராணத்தில் அவைகளைக் கருடக் கடமென்றே சொல்லி விட்டால் அதிற் கூறப்படும் புத்தபரிபாடல்கள் இக்காலத்திற் கேட்கப் படக்கூடா.

வெளவானத்தி என்று ஒருவகை மண்டபம் அக்காலத்திற் கட்டப்படுவதுண்டு. மேலே இருட்டாக இருக்குமாகையால் வெளவால் அவைகளை நத்திக் கொள்ளும் ஆகையால் வெளவானத்தி என்று அதற்குப் பெயருண்டாகிற்று. திருவிழியிழலில் வேலைப்பாட்டில் மிகச் சிறந்த வெளவானத்தி ஒன்றிருக்கிறது; அதைப்போன்ற மண்டபத்தை வேறு எங்கும் காண்பது அரிது. திருவிவசுருரிலும் திருச்சாத்தி முற்றத்திலும் அதுபோன்ற மண்டபங்களிருந்தன. இப்போது அவை இடிந்து கிழந்து கிடக்கின்றன.

யந்திரவாசிகளிருந்தன; வேண்டியபொழுது நீரைப் பெருக்குதற்கும் குறைத்தற்கும் யந்திரங்கம் அவற்றின் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றைச் சூழ்ந்த சோளைக்கு இவ்வந்திகைகளென்று பெயர்.

ஆறுகளைக் கடத்தற்குப் பலவகையான ஓடக்களிருந்தன; "பரிமுக வம்பியுக் கரிமுக வம்பியும், அரிமுக வம்பியும்" என்பது சிலப் பதிகாரம்; அம்பி-ஓடம்.

பலவகையான வண்டிகள் இருந்தன; அவற்றின் பெயர்கள் சிலப் பதிகார முதலியவற்று ளுதியலாகும். எருது பூட்டப்படாமல் எந்திரத்தாலேயே இயங்கும் வண்டியும், காண்டின்கள் ஒன்பது கோள்கள் முதலியவற்றின் உதவாஸ்தமணங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்குரிய பொதிய மண்டலத்தையும் நிறைச்செடக்களையுமுடைய வண்டிகளும், தாமரை மலர்போன்ற வண்டிகளும், பல வகையான மாடச்சிவிகைகளும், மிக்க கிம்மிதத்தை விளைவிக்கும் நீர்மாடங்களும், நீர் விளையாட்டிற்குரிய பல வகை யந்திரக் கருவிகளும், நெயும் இருந்தனவென்று பெருக்கதை தெரிவிக்கின்றது.

வாகவதத்தை கருப்பமுற்று ஆகாய வழியே சென்று பொதியில் மலை முதலிய பல இடங்களையும் பார்க்க விளும்பிய பொழுது, உரியவர்களைக்கொண்டு செய்விக்கப்பெற்ற எந்திரவிமானத்தில் உதயணன் முதலியவர்களுடன் ஏதிர் சம்புத்திவிதுள்ள பல இடங்களையும் அதிலிருந்தே பார்த்துலக்தனவென்று பெருக்கதை உறுதலால் மணிநர் ஏதிர்செல்லுதற்குரிய ஆகாய விமானமும் அக்காலத்திலிருந்த தென்று தெரிவின்றது.

வாகவதக்குருத்தினும் விசித்திரமான சிற்ப வேலைகளைச் செய்வதுண்டென்றும், மலர்களைக் கொண்டு எழுத்து வடிவமாக அலங்கரிப்பதால் ஒருவர் கருத்தை ஒருவருக்குத் தெரியப்படுத்திக் கொள்வதுண்டென்றும் அந்தால் உதும். இன்னும் பல அருமையான வித்தைகளை யவனரிடமிருந்து தமிழர் அதிர்ந்திருந்தனர்; இன்னும் சொல்ல வேண்டிய விஷயங்கள் இவைபோல் பல உள்ளன.

VIII. பண்டை உரையாசிரியர்கள்.

தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்
மீழ்க்கணக்கு, ஐம்பெருங்காப்பியம் முதலியவைகளின் உரையாசிரியர்
களைப்பற்றிச் சொல்லுவேன்.

தொல்காப்பியத்துக்கு உரைசெய்தவர்கள் இளம்பூரணர், பேரா
சிரியர், சேனாயனாயர், நச்சினூர்க்கெனியர், கல்லாடர், தெய்வக்கிணையர்.

குறுத்தொகைக்குப் பேராசிரியரும் நச்சினூர்க்கெனியரும் உரை
செய்தனர். ஐங்குறுநூற்றுக்கு உரை செய்தவர் பெயர் தெரியவில்லை.
பரிபாடலுரையாசிரியர் பரிமேலழகர். அகநானூற்றின் முதல் 90-
பாடல்களுக்குப் புறநானூற்றுக்கும் பழைய உரை உண்டு. உரையாசிரி
யர்கள் பெயர் தெரியவில்லை.

நாலடியாரில் அதிகாரங்களை வகுத்தவர் பதுமனார்; அதற்கு அப்
பதுமனாரும் வேறு சிலரும் செய்த உரைகளுண்டு. குறளுக்குப் பதுமர்
முதல் பதின்மர் உரை செய்திருக்கின்றனர்; அவருள் பரிமேலழகர்
உரை சிறப்புடையது.

செவகசித்தாமணிக்கு உரை செய்தவர் நச்சினூர்க்கெனியர். அவ
ருக்கு முன்பு ஒருவர் உரைசெய்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. சிலப்பதிக
ாரத்துக்கு அரும்பத உரையாசிரியரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் உரை
இயற்றினர். வாய்ப்பருங்கலக்காரிகைக்கு உரையியற்றியவர் குணசாகரர்.
நன்னூலுக்கு மயிலைநாதர், சங்கநாமச்சுவாயர் முதலியோர் உரை
யியற்றினர். கேயிநாதத்திற்கு உரையொன்றுண்டு. வீரசோழியத்துக்கு
உரை இயற்றியவர் பெருந்தேவர். வச்சணத்திணைக்கு உரையொன்
றுண்டு; உரையாசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. நீலகேசிக்கு விருத்தி
யுரை இயற்றியவர் சமயதிரையாகரயாமனமுனிவர். கசை வலமுனைவ தால்
களுக்கு உரையியற்றியவர்கள் அநேகர்.

தூலாசிரியர்களைக் காட்டிலும் உரையாசிரியர்கள் பாறையிலி
மிக்க பதித்தி யுள்ளவர்களென்பதும் மிக்க உபகாரிகளென்பதும் ஒரு
சாரர் கொள்கை. தாம் அதிர்ந்தவற்றை யாதொரு தடையுமின்றிச்
சொல்லவரு பொருளழகுநனை அங்கங்கேயமமத்து ஒன்பது கவைக
ளுள் ஏற்றவற்றை அங்கங்கே புலப்படுத்திக்கொண்டு சொல்புன் சொத்து
கொண்டு சொல்லுவார் தூலாசிரியர்.

உலையாசிரியர் தூயின்பொருளை தூயாசிரியர்பால் சேரே அதிர் தவராரிருப்பின் அந் துத் கருத்தை விளக்கத் தெரிகின்றதில் அவர்களுக்கு அதிக வருத்தமில்லை. அங்ஙனம் தெரிந்துகொள்ளாதவராக இருந்தால் கருத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவிதும் இன்னதற்குப்பொருள் இன்னதென்றும் இதற்கு ஆதாரமின்வதென்றும் ஆராய்ச்சி செய்தலிலும் அதற்காகப் பல தூய்களைப் படித்தலிலும் காலப்போக்கும் அதிக வருத்தமும் அவர்களுக்குண்டாகும். எவெரிங்ஹைமையுடையாராதிருத்தல் உலையாசிரியருக்கு இன்றியமையாததென்று பெரியோர் கூறுவர். அவர்கள் பல சமய தூய்களையும் பலகலைகளையும் முறையே கற்று உலக வழக்கத்தையும் கன்சுத்திருத்தல் வேண்டும். கல்வியுடன் கேள்வியிலும் சிந்தித்திருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு மதத்திற்குரிய தூய்களுக்குப் பரம்பரையாக வேறு மதத்தைத் தழுவிப் புலவர்கள் உரைசெய்வாராகின் தம்முடைய கொள்கையை அடியோடே மறந்துவிட்டு தூயாசிரியர் கொள்கையையே மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பொருளைமுதலேவென்மீம். அந் துத்தருத்துத் தம்முடைய மதக்கொள்கைக்கு முரணாக இருந்தாலும் களிப்பின்றி அகையே நன்றி விளக்கவேண்டும்.

ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில் இவையே பண்டையுலையாசிரியர்களின் இயல்பென்று தெரிகின்றது. தூயாசிரியர்பால் உண்மைப் பொருளை அதிர்ந்து கொள்ளாதவர்களுக்கு உண்டாகும் துன்பத்திற்கும் ஒரு செய்புருக்கு உரிய பொருளை பொழித்துவிட்டுத் தமது கருத்தின் படியே பொருள் செய்தவருடைய பெரு மூலத்தி் பயன்படாமற்போனதற்கும் உதாரணங்கள் அநேகங்களுள்ளன.

அவற்றுள், யான் கண்டடாக அதிர்ந்த இரண்டை இங்கே சொல்லுவேன்.

"ஹுதெரி தனூத்தகிர்க்தோ குடம்புதனி யுட்புருத்து, மஹ்தகிர் காரோண யள்ளார ரெதிர்நின்று, வேறுமல சினைபுனைந்து வேண்டுமலன் கருமுதகிப், பேறுதயு சிவமேயாய்ப் பெற்றிக்விடை மேற்கொளுமே." இச்சொல்புன் மகாவித்துவான் ஸ்ரீ பீனாட்சிகர்தாய் பிள்ளையவர்களியற்றிய திருநாலைக்காரோணப்புராணத்துள்ள செய்புட்களுள் ஒன்று. இது துவசஸ்தம்ப வர்ணனை.

அந்தப் புராணத்தைப் பிள்ளையவர்களுடைய மாணக்கிற் சிறந்த ஒரு பண்டிதர் ஒரு கணவானுக்குப் பாடஞ்சொல்லி வந்தனர். வருகையில் மேற்படி செய்புருக்கு அந்தப் பண்டிதர் கூறிய உரை அந்தக் கணவானுக்குச் சரியென்று தோற்றவில்லை. அதனாற் பிள்ளையவர்க

னைச் சாதித்தபொழுது அந்தப் பேரடி, “இச்செய்யுளுக்குப்பொருளென்ன?” என்று கேட்ட காலத்தில் அவர்கள், “பாடஞ் சொல்லுவிறவர் இதற்கு என்ன பொருள் கூறினார்?” என்று கேட்டார்கள். “அவர் சொல்லியது சித்தும் பொருத்தமாகத் தோற்றுகமையால் நான் மனத்திற்கொள்ளவில்லை” என்று அக்கனவான் சொன்னதுடன் கிரகத்தில் சரிபாண பொருளைத்தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று வினயத்துடன் விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனர். பிள்ளையவர்கள் அச்செய்யுளின் பொருளை வினங்கிச் சொல்லியிட்டிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இயல்பாகவே முன்பு பாடஞ்சொல்லிய பண்டிதர் அங்கேயுள்ள பிள்ளையவர்களைக் கண்டு அக்கங்குதிப்புப் புலப்படுமபடியாக அஞ்சலி செய்துகிட்டு அவர்களுடைய குறிப்பின்படி அபவிரிசுத்து சொன்னபத்தை விசாரித்துக்கொண்டிருக்கையில், பிள்ளையவர்கள், “இச்செய்யுளுக்கு லீ கூறிய பொருள் யாது?” என்று கேட்டபொழுது தம்முடைய அந்நாளைமைய இவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்களென கணமுற்று, “பொருள் விளங்காதபடி, லீங்கள் இப்படிப் பாடலாமா? பாருக்கு விளங்கும்? உலகத்துக்கு இப்படிப் பாடுவது என்ன பயனை அளிக்கக் கூடியது? அயலியம் பாடவேண்டி ரோரிட்டால் அச்செய்யுளின் பொருளை பெழுதிக் கீழே குறித்திருக்கல் வேண்டுமென்று?” என்று கடுஞ்சொற்கள் சொல்லத் தொடங்கியிட்டனர். இவர்கள் என்ன சமாதானஞ் சொல்லியும் அவர் கேட்கவில்லை.

மற்றொன்று: “திருமாலுக்கடிமை செய்” என்னும் நீதியாக்கிப் பத்திற்குப் பாமிசுவலுக்கடிமைசெய் என்ற வசியு பொருள் செய்து கொண்டு அதை வற்புறுத்தற்காக வினாவிடயாகத் தொடுத்து இருந்து பக்கத்திற்குக் குறைபாதபடி வசன நடைபாக நாலொன்றெழுதி அதனை அச்சிற் பதிப்பிக்க விளாந்து ஒரு பண்டிதர் தொப்புப் பாவிரம் பெறுவதற்கு ஒருவரிடம் வந்தனர். வசன நடை யிகத்திருத் தமர்கலே இருந்தது. கேட்டுக்கொண்டிருந்த இவ்விளிஷ் தர்க்க வித்துவான் ஒருவர், “திருமாலென்பதற்குப் பாமிசுவன் என்ற அர்த்தம் தமிழில் எங்கேனும் பிரயோகம் கண்டதுண்டா? இருந்தால் சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவும் பயனில்லை” என்று சொல்லவே, அவர் அதற்கு ஆதாரஞ் சொல்வதற்கு கெடுகோம் யோசித்துப் பார்த்தும் ஒன்றுத் தோன்றுகமையால் அப்புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டு சென்றனர். அப்பாள் அதை வெளிப்படுத்தவில்லை.

தொல்காப்பியத்துக்கு மேற்சொல்லியபடி அதுவருகா இப்போது உள்ளன.

“ஒங்காப் பெருந்தவத் தொல்காப் சிவமுனி, தன்பெய ராதுலன் னெழுந்த தருதல், உளங்கு ருதரயா யினம்பூ ரணமும், ஆளு வியல்பிற்

சேனாவகையமும், உச்சிமேற்புலவர்கொன் றச்சினூர்க் கிணியமும், மற்று மற் திடப்பொருள் முற்று முணர்ந்து" என்னும் இலக்கணக்கொத்துப் பாயிரத்தால் இளம்பூரணம், சேனாவகையம், ஈச்சினூர்க்கிணியம் என்னும் இம்மூன்றுகாகளே தொல்காப்பிய மூலத்தோடு சில இடங்களில் சில ஊற்றுண்டொழுக்கு முன் வழங்கி வந்தன வென்று தெரிகின்றது. இம் மூன்றுகையவற்றிப் பேராசிரியர், கல்லாடர், தெய்வச்சிவையாசொன்பவர் களும் அந் ஊறுக்கு உரைசெய்திருக்கின்றார்களென்று சில ஆதாரங்களால் தெரியவருகின்றது. இவற்றிற் சில பாகங்கள் இப்போது கிடைக்கின்றன. இந்த ஆறு உரைகளில் இளம்பூரணரும் பேராசிரியரும் ஈச்சினூர்க்கிணியரும் செய்த உரைகளே தொல்காப்பிய முழுமைக்கு முன்னன.

சேனாவகையர், கல்லாடர், தெய்வச்சிவையார் என்னும் மூவரும் சொல்வதிகாத்திற்குச் செய்துள்ள உரைகள் இப்போதுள்ளன; கல் லாடர் இயற்றிய உரைமுற்றும் கிடைக்கவில்லை.

இளம்பூரணர்: இவர் தொல்காப்பியத்துக்கு முதலில் உரைசொப் புவாரக மினைக்கப் படுகிறார். அதனால், இவர் உரைபாசிரியசொன்ற பெய ராறும் வழங்கப்படுவர். மூவாசிரியருட்களுக்கும் முன்னர்த் தோன் திய தொல்காப்பியத்திற்கு இயர்காளம் வகையில் உரை இராமலிசாதென் றும் சுருக்கமாக ஏதேனும் ஒருவர் இவர் காலத்திற்கு முன்பு இருத்திரு க்க வேண்டுமென்றும் இவர் கருதுவதுண்டு. இளம்பூரணவழிகளென் றும் அடிக்களென்றும் புலவுத்துறத் பெரியோசொன்றும் பேராசிரியர் அடி யார்க்கு கல்லாடர் முதலியோரால் இவர் பாசாட்டப் பெறுவர். நன்னூல் மயிலிசாறருரை இவருரைகைத் தழுவினே இயற்றப்பெற்றதென்று விளங்குகின்றது. மயிலிசாறர், "பெயர்கிணியும்மை" என்னும் சூத்திர வுரைசிற்பததெச்சங்களைபுங் கூறிவிட்டு, "இஃது ஒங்காப்புமைதத் தொல்காப் பியத்துள் உளங்குர் கேள்வி மிளம்பூரணனொறு மேதயின் மாதவசோதிய வுரையென் றணர்க" என்று எழுதிக்கிருத்தலால் இவர் பெருமை நன்குவிளங்கும். ஆளுதும் உரைபாசிரியசொன்று சிறப்புப் பெயர் வாய்ந்தவர் இவர்க்குமுன்பு வேறொருவர் இருத்திருக்கக்கூடுமோ என்று சிலபெரியோர்கள் எண்ணுவதுண்டு. அவ்வையம்மிக ஆராய்ந்து நீக்கற்பாலது.

திருக்கோகையாருக்குப் பேராசிரியர் இயற்றிய உரையும் கல் லாடர்த்திற்குத் திருசெவ்வேளி மயிலேறும் பெருமான்மிள்ளி செய்த உரையும் ஈச்சினூர்க்கிணியருரை பென்று கருதப்பட்டு வந்தமையும் பதி னெண் தீழ்க்கணக்குக்களுள் - சிவவத்தின் உரைகள் ஈச்சினூர்க்கிணியர் உரை பெய்தே பதிப்பிக்கப்பட்டு வந்தமையும் பலர் அறிந்தனவே.

இளம்பூரணருடைய உகாயாந் பகழய அற்பெயர்களிற் சில தெரிய வந்ததன்றிச் சில பகழய செய்யுட்களின் கத்தமான முழுவடியமும், சில பாடல்களின் சிலதந்த பகுதிகளும் கிளக்க வெளிப்பட்டதுண்டு.

பேராசிரியர்: இவர் கச்சினூர்க்கினியருக்கு முந்தியவர். கச்சினூர்க்கினியர் இவரை மிகப்பாசாட்டிக் கூறுவர். தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலுக்கும் உவமவியலுக்கும் இவர் எழுதிய உகாயும் காட்டிய மேற்கோள்களும் அவற்றை கிளக்கிய பகுதிகளும் அதிர்ந்து மிக இன்புறப் பாலன. குறுந்தொகையில் முதல் 380-பாடலுக்கும் இவர் உகா எழுதியிருந்தார்; இப்போது அது கிடைக்கவில்லை. திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருக்கும் இவர் உகா எழுதியிருக்கின்றனர்; அஃது இப்போது உளது. இவர் காட்டியிருக்கும் உகா நயங்கள் மிகப்பாசாட்டப் பாலன.

சேனாவகையர்: இவர் யடமொழிகலக்கணம் நன்று கத்தவர். ஸ்ரீ சிவஞான யோகிகள் முதலியோர்களால் மிகவும் பாசாட்டப் பெற்றவர். ஆனேபு சமாதானங்களைவிடக் கூடி மிக அழகாக இருக்கும் இயருரை.

கச்சினூர்க்கினியர்: இவர் சசித்திரம் சிவகந்தாமணி, பத்துப் பாட்டு முகவுரைகளில் மிகக்விவாக எழுதப்பெற்றுள்ளது. இவருரையில் 82-பகழய அல்கள் மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகைத் பேராசிரியர் உகாபெழுதா தொழிந்த 20-பாடல்களுக்கு இவர் உகாவிபற்றினார். இவருடைய உகாநயங்கள் சிவகந்தாமணி முதலிய அல்களின் உகாவிற் பல காணப்படும்.

கல்லாடர்: இவர் வேறு சங்கப்புவனவாசிய கல்லாடர் வேறு; கல்லாடம் என்றும் அஃது இயற்றிய புலவர் வேறு.

இகையனார் அகப்பொருளுக்கு இப்பொழுதுள்ள உகா கக்கோரால் இயற்றப்பட்டதன்று. சிலப்பதிகாரப் பாடல்கள் அதில் மேற்கோள்களாக வந்துள்ளன. ஆகையால் கக்கோர் அதை இயற்றியிருக்க மாட்டாரென்று நினைக்கிறேன். அவர் மாணாக்கர்பாப்பகையில் உகாமட்டும் வந்ததென்று சொந்தமின்றது; மேற்கோள்கள் பிற்காலத்து ஒருவரால் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பதினென்றேழ்க்கணக்குக்களில் காலடியார்க்கு உகாவிபற்றிய பதுமனார் காலடியாரில் திருக்குறளிற்போல அதிகாரம் வகுத்தவர். குடத்துக்குள் யானையைப் புருத்தவது போல் பல பாடல்களைச் சில அதிகாரங்களில் அவர் புருத்தியிருக்கிறார். பதினெண் ஏழ்க்கணக்குக்களில் மற்றவற்றிற்கும் திருத்தமான பகழய உகாகளுண்டு. ஏழ்க்

கணக்கிற் குறளைச் சேர்க்கக் கூடாதென்று சிலர் சொல்வர். தன்மை யால் குறள் உயர்ந்ததானாலும் அடியவ்வாற் குறைந்தது. அதனாலேயே அது மேற்கணக்குக்களுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. குறளுக்கும் நச்சி னுர்க்கெனியருடைய இருத்ததாகச் சொல்வார்கள். இருக்கும் உரைக ளுள் பரிமேலழகர் உரையே சிறந்ததாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

உரைநி என்பது மானம் இயற்றிய நூல். அது பாடலாகவைய் கப்பட்டபொழுது அதன் காட்டுதலின், “அதுதான்வயர்” என்பதற்கு அவ்வயர் மனம் போனபடி முன்பு உரையெழுதி வந்தார்கள். அதுவுட சர்ச்சனைபுகுடைய காவத்திலையனுப்பவர் என்பதும், காமக் குரோதங் களை நீக்கியவர் என்பதும், பற்று ஆழ்வார்க்கென்பதும், பற்றற்ற காவ காமயாசாரியர் காவலசென்பதும், சிறவுட் அவர்கள் அழுதிய உரைகள். இவற்றும் சூயமுற்றுப் பொருளுண்மை காலமும் வரூர்திய ஒருவருக் குக் கும்பகோணத்தில் ஒரு காவல் கிட்டி யிருந்த திருக்கலம்பகம் காப் ின் உரையிலிருந்துதான் “அதுதான்வயர்” என்பது 24 நிர்ந்தவர்கார்தலைக் குறிப்பிடுவது என்று விளங்கிற்று.

பரிமேலழகர் குறளுக்கும் பரிபாடலுக்கும் உரை இயற்றினு ளென்று முன்பு சொன்னோம். நச்சினுர்க்கெனியருக்கு அவர் முந்தின வர். “வன்புசற் சிறந்தது வந்தது வாகரு கிமிர்தொன்” (திருமுரு காற்றுப் படை, 106) என்புழி, “வந்தது” என்பதற்குப்போன்று என்று பொருள் கூறி, படைக்கலங்காளம் வகுப்பிட்டென்று பொருளுகாத் தல் இறைவனுதலிற் பொருந்தாதென்று வீசேட வுரையெழுதிய ஆதி ரியர் நச்சினுர்க்கெனியர் மறுப்பு, “வான்மிகுயவமொய்யின்” (பரிபா டல், 9: 57) என்பதற்கு வரட்டமும், இருக்கிய வெற்றி மொய்ய் பென்று பரிமேலழகர் பொருளெழுதியதைக் கட்டியதானின், இவர் இந்நூலுக்கு உரையியற்றிய காவல், அவர் பற்றுப்பாட்டிற்கு உரையியற் திய காவல்திற்கு முற்பட்டதென்று கொள்ளலாம்.

விவரப்படுகாததிற்கு உள்ள அரும்பதவுரை மிகக் சிறந்த உரை யாகும். அடியார்க்கு நல்லா அரும்பத உரை யாசிரியருகாவை மேற் கோளாகக் காட்டியிருத்தல் க் அரும்பதவுரையே முற்பட்டதாரும். அடியார்க்கு நல்லார் உரைக் கிசையான உரை. நாடகநூல், இதை நூல் முதலியவைகளிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டியிருப்பதால் அந்நூல் கள் அவர்காவல்தில் இருத்தன என்று தெரிகிறது. மற்ற உரையாசிரி யர்கள் பேரவன்திய் பெரும்பாலும் மேற்கோள் காட்டும் இடங்களி லெல்லாம் இஃது இன்ன துணைஞவது, இஃது இன்ன துலாசிரியர் வாக்கு என்றவது அடியார்க்குநல்லார் புலப்படுத்திச் சொல்லுவார்.

இவருடைய உரைசிலிருத்தே பெருங்கதை என்னும் ஒரு காவியமும்
உென்று நான் அறித்தேன்.

அவியனா ஹாரயாசிரியர்: மலிங்காதர், "இந்தப்பத்தெச்சமும்,
புதிபுகழ் புலமை யகிய தாதுட்டண்டலம் கிழவன் தகைவருளேமி
யெண்டிசைசிறைபெய ரிராசபகித்திரப் பல்லவ தரைபன் பகர்ச்சி"
(நன்னூல், கு. ௩௫௯-உரை) என்று எழுதி திருப்பதிலிருந்து அவியன
தானின் உரை ஆசிரியர் பெயர் வெளிவரவில்லை.

தண்டியலங்கார உரை அகபாய சோழன் காலத்தில் இயற்றப்
பட்டதென்று அக்தானிறுதாவிதுள்ள மேற்கோள்களால் தெரியவரு
கின்றது. அக்தானிறுதாவிசிரியர் பெயர் கிடைக்க கில்லை.

கிரகோழிய உரைபாசிரியர்: பெருந்தேவர்; பகறப இலக்கணச்
சூத்திரங்களும் பகறப இலக்கியச் செய்யுட்களும் அவ்வுதரையில் சிறைந்
துள்ளன. அவ்வுதராதிற் காணப்படும் மேற்கோள் பன இக்காலத்திற்
கெடக்ககில்லை.

தக்கமாரகப்பாணி உரைபாசிரியர்: இவர் பெயர் தெரிய
கில்லை; எல்லா இயல்புகளிலும் அடியார்க்கு கல்லாணப் போன்றவர்.
இவருடைய உரைகிலும் இவர் இருமொழிகளிலும் சிறந்த புலமை
வாய்ந்தவரென்று தெரிகின்றது.

கீலகேசி விருத்தி சமயதிவாகரம்: இது கீலகேசியென்னும்
காசனதானிறுதா; இவ்வுதரபாசிரியர் சமயதிவாகரவாமன முனிவரென்
பார்; இவருடைய பிம்பம் காசனகாஞ்சிகில் உள்ளது. அருமைவான
பதப் பிரயோகங்களை அவ்வுதர தன்பாற் கொண்டது; அரிபவிஷ
யங்கள் பலவும் இக்காலத்திற் கெடத்தந்தகரிய கில துல்களின் பெயர்
களும் அதனும் தெரியவருகின்றன.

காவ சாஸ்திரங்களின் உரைபாசிரியர் மறைஞான சம்பந்தர்
முதலியோர். அவர்களில் மிகச்சிறந்த உரைபாசிரியர் திருவாவடு
துறைபாளினத்து ஸ்ரீ சிவஞான போகிகென்பது பாவருமதித்ததே.

திவ்யப் பிரபந்த உரை ஆசிரியர்கள் ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை,
கஞ்சியர் முதலியவர்கள். அவர்களுடைய உரையில் ஒரு பாடதுக்கு
உரை கேட்டுவிட்டால் மனம் வேஞென்றிற் செல்லாது.

IX. சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு தமிழை ஆதரித்த பிரபுக்களும் புலவர்களும்.

இன்று சொல்ல எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் சங்க காலத்திற்குப் பிறகு தமிழை ஆதரித்த பிரபுக்களும் புலவர்களும் என்பது. இன்று வகையில் தமிழை ஆதரித்தவர்களுக்கென பாட்பாடையில் நேர்ந்திய ஸ்ரீ சேதுமன்னர் அவர்கள் இங்கே வந்திருப்பது பொருத்தமுடையதே. சங்க காலத்திற்குப் பிறகும் முடியுமன்னர்கள் இருந்தனர். அவர்களும் சிற்றாசர்களும், மந்திரிகளும், சேனைத் தலைவர்களும், இராசப் பிரதிநிதிகளும், சோமணர்களும், வைசியர்களும், வேளாளர்களும், மடாதிபதிகளும், கித்துவான்களும் பிறரும் தமிழை ஆதரித்தவர்களுக்கென வந்தனர். உணவிலுள்ள அறுசுவையிலும் தமிழிலுள்ள நவாமை சிற்றந்தன என்ற வர்கள் பலர். அறுசுவை அற்றங்கலை என்றும், தமிழ்ச் சுவை கேட்கக் கேட்கப் புதிய புதிதாக இருந்தவால் நவாமை என்பது பொருத்தமுடையது என்றும் சொல்வார் சிலர்; (நவம்புதுமை) "சொற்பாவும் பொருடெரிந்து துய்மை நோக்கித் துய்காதார் மனத்திருளை யாங்கா நான்" என்று கீழ்வெணூர் தேவாரத்தில் திருநாவுக்கரசர் வாயால் கட்டியிருக்கின்றனர். சொல்லிப் பாவிக்குக்கும் பொருளைப் பறித்து அதன் துய்மையை நோக்கி இன்பத்தை அனுபவிக்கிறவர்களின் அஞ்ஞானத்தை வரக்குறியவன் என்பது இதன் பொருள்; "ஆபுக்கெதறுக்கெதறு மின்பத் தருந்தமிழ்" என்று ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவரும் சொல்லியிருக்கிறார்; "நயிஞ்ஞறு தூனயம் பேரனும் பரிஞ்ஞறும், பண்புடையாள் தொடர்பு" என்று திருக்குறளிற் சொல்லியிருப்பதும் இங்கே கவனிக்கத் தக்கது. "உன்னுதோ அன்னுதோ அனுவமு துறைக்கும், திருமுத்தமிழ்" என்பது கல்லாடம்.

புலவர்களை ஆதரித்த பிரபுக்கள், அவர்களிடம் குற்றங்களிருப்பினும் அவற்றைக் கவனிக்கமாட்டார்கள். ஆகிலும் சில சமயங்களில் கித்துவான்கள் பிரபுக்களை மதிப்பது பேசுவதுமுண்டு. கம்பர் ஒருசமயத்தில் சோழராசனைப்பார்த்து, "மன்னவனு கீயோ" என்று அவட்சியமாகச் சொன்னதுண்டு. வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் துய்களிற் குறிப்பாகவும் காட்டுவர்; ஒரு புலவர் அரசனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய இறைவைச் செலுத்தாமையால் அவரைப் பிடித்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சிறைக்குக்கொண்டு போனார்கள். வழியில், திருப்புகழாரில்

அவர் பூதசொல்ல அனுமதி பெற்றனர். அவர் தன்மைய இடம் திருக் கோயிற் பக்கத்துள்ள ஓராசமாததின் தெருத்த ஸ்ரீ கிராமம் சந்திதி. அப்பொழுது அவ்வாசமாத் மீது அவர் இயற்றிய ஒரு பாடலில் தம் அன்பத்தைக் குறிப்பிட்டார். கோயில்திருப்பணிசெய்துகொண்டிருந்த ஓர் உருத்திரசனினாக அகந அதிபு புலவர் செதுத்தவேண்டிய இறைமையர் செதுத்தி அவரை மீட்டி அவர் பாடிய பாடலைக் காப்பாட வைத்துக்கொண்டு ஓர் அந்தாதி பாடிப்படி செய்தான். அந்தாவே திருப்புகளு சந்தாதிமெய்ப்படி. ஒரு புலவர் ஒரு அலை இயற்றி அகந அரங்கேற்றப் பஸரிடம் போர்ப்போய் அதுததுப்போனார். உன்னொன்று புறம் பொன்று பேசுதெவ்வாண்டிச் பலகாலஞ்சென்ற பாவம் எப்பொழுது தொலைமென்று அஃர், "தெர்பாவ மென்று குறிப்பார் மனைதொதுஞ் சென்றுமன்ற, மறம்மாவ மென்று மறிதரும்" என்றுதொடங்கும் ஒரு பாட்டை இயற்றிக் தமது வருத்தத்தைத் தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

பிற்காலத்திலுங்கூடப் பிரபுக்கள் ஒவ்வொருவரும் தமிழ்ப்புலவர் களை ஆதரித்து வந்ததால் தமிழ்க்கவித் துளர்களி அடைந்தது. ஆயினும் சில சராயங்களில் புலன்களின் பெருமையை அதிபாத பிரபுக்களு மிருந்ததுண்டு. உதிகத்ததுப்பாணி பாடிய சயங்கொண்டாசிடம் சோழன் ஒருசமயத்திற் மகிப்புரைபாசிரித்தான். மிகப் புகழ்பெற்றவர் களுக்கூட மிடியால் வருந்தினதுண்டு. கம்பர் தரித்திரத்தின் கொடுமையை நன்மதித்தவர் என்பது உண்மையைக் கடந்த ஸ்ரீராமன் தன் தம்பி பர்ணசாலை கட்டியதைப்பற்றிக் சொல்லிவிருப்பதாகப் பாடியிருப்பதி லிருந்து கிளங்குகிறது.

சுட்டக்கத்தர் என்ற புலவர் கிச்சோம சோழன், குளோத் துங்கச்சோழன், இராராசசோழன் ஆகிய மூவர்க்காலத்திலும் இருந் தவர். அம்மூவரையும் அவர் பாடிவிடுக்கெஞர். சிவபக்திமான்; திருப் பணிகள் பல செய்கித்தார்; குளோத்துங்கனுடைய ஆசிரியராகவும் இருந்தார்.

சேக்கிழார் அப்பாவு சோழன் காலத்திலிருந்தவர். பெரியபுரா ணத்தை இயற்றாபடி அவரை அம்மூவரன் சேட்டுக்கொண்டான். புரா ணத்தில் அவர் அவ்வாறு பாராட்டிவிடுக்கெஞர். அவருடைய முயற்சிக் ளால் பல தர்மங்களி அரண் செய்கித்தான். திருகாசேக்கரத்தில் சேக் கிழார் பிம்பமும் அவர் பெயருடைய மண்டபம் ஒன்றும் இருக்கின்றன. சேக்கிழார் அவதரித்த குன்றத்துலில் திருகாசேக்கரமென்று மால்ய மொன்று அவராத் கட்டுகிக்கப்பட்டது. தொண்டை நாட்டில் சேக் கிழாருக்கு கிரேட அன்புண்டு. பெரியபுராணத்தில் திருக்குறிப்புத்

தொண்ட நாயனார் புராணத்தில் தொண்டை நாட்டின் சிறப்பை மிக விரிவாக வர்ணித்திருக்கிறார். திருவாவடுதலை ஜி சிவஞானபோதிகள் அந்த மிகவும் பாராட்டியுள்ளார்.

கம்பர், சடையப்பர் என்ற பிரபுவால் ஆதரிக்கப்பட்டார் என்பதும் அவர் வெண்ணெய் நல்லூரிலிருந்தார் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்தவை. அந்த வெண்ணெய்நல்லூரைப்பற்றிப் பலர் பலவாறு சொல்லுகிறார்கள். குற்றமும் சிலவேண்டேஜைக்கு யாபுமுடையிலுள்ள வெண்ணெய் நல்லூரே சடையப்பவள்ளல் இருந்த ஊர். நாயனார் என்ற பட்டம் ஒருவகை வேளாளர்க்குச் சேழநாட்டில் வழங்கி வருகின்றது. அது பிறகு நகிலார் என்று மருகிவிட்டது. சேழநாட்டு வேளாளர்களுக்குரிய பீடிகோத்திரங்களில் சடையப்ப நகிலார் கோத்திரம் என்று ஒரு கோத்திரத்திற்குப் பெயர் இருக்கிறது.

இவ்வுபகாரியைக் கம்பர் இராமாயணத்திற் பல இடங்களிற் பாராட்டியிருக்கிறார். வெண்ணெய்ச் சடையன் புகழ்போல் விராப்பரவிய தென்றும், நான் எந்தமலைமீயும் அடைந்தியமாகத் தாங்கியது சடையன் தஞ்சமென்றவரைத் தாங்குவது போலிருந்ததென்றும், வெண்ணெய் நல்லூரை அடைந்தவர்களின் பரி நீங்குவதுபோல் நாகபாதம் நீங்கிய தென்றும், இன்னும் வேறு பலவாறுகளும் சடையப்பரை அவர் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

கம்பர் பாண்டிநாட்டிற்குப் போயிருந்தபோது பாண்டியன் அவரை மதிக்கவில்லை என்றும் பிறகு அவனுடைய பெருந்தேவியாருடைய வேண்டுகோளால் அவரைக் கௌரவப்படுத்தினான் என்றும் தெரிவிக்கிறது. அந்த அங்கி கங்கிகென்கிகளில் விசேஷஞானம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

கொங்குநாட்டில் தலைக்காடு என்ற இடத்தில் கங்கர்கள் என்ற ஒருவகையார்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் புலவர்களை ஆதரித்து வந்தார்கள். தளக்காடு என்பது பிற்காலத்தில் தலைக்காடு என்று வழங்கப்படுகிறது. நன்னூல் இயற்றிய பவணந்தியாரை ஆதரித்த சிவகங்கன் அந்தக் கங்கர்களில் ஒருவனே. அவர்கள் கைனர்கள். நன்னூல், அதற்குரிய மயிலைந்தர் உரை, நெயிநாதம், பாப்பருங்கலம், பாப்பருங்கலக் காரிகை, நம்பியகப்பொருள், இயற்றின் உரைகள், பெருங்கதை, வச்சணந்திமாலை முதலியன அவர்கள் இயற்றியிருந்தனவாகளாம். சிவகங்கித் தாமனியும், ஞானாமனியும் சிவ உபகாரிகள் வேண்டுகோளால் கைன பாண்டிதர்கள் இயற்றிய காப்பியங்களே.

கனர்கதைப் புகழேந்தியைச் சந்திரன்சுவர்க்கி என்ற அரசன் ஆதரித்தான். கனவெண்பாவில் சிவ இடங்களில் இவர் அவனைப் புகழ்ந்

திருக்கிறார். இவருடைய ஊர் பொன்னினர்தகனத்தூர் என்றும், முதுகனத்தூர் என்றும், சோழநாட்டுள்ள கனப்பாழ் என்றும் பலவாறு சொல்லுகிறார்கள். முதுகனத்தூராக இருக்கலா மென்பதே நிலர் துணிபு. கனத்தைப்பென்பது மருக மொழி.

தஞ்சைவாணன் கோவை பாடிய பொய்யாமொழியானா ஆதரித்த பிரபுவாகிய தஞ்சைவாணனென்பவர் பாண்டியனிடத்தில் மந்திரியாகவும் சேனைத் தலைவராகவுமிருந்தவர். இங்கே தஞ்சை என்பது சோழ நாட்டுத் தஞ்சாவூர் ஆனது. பாண்டியரட்டில் தஞ்சைக்கூர் என்று ஓர் ஊர் இருக்கிறது. அதுவே அந்தத் தஞ்சை. பொய்யாமொழிப் புலவர் மதுரைக்குப் போகபோது பொற்றாமரைகிற் பண்டைக் காலத்திற் போடப்பட்ட சங்கப்பாணைகிதந்து மேல் வரும்படி பாடவேண்டுமென்று அங்கேயிருந்த பாண்டிய அரசன் கேட்டதாகவும், "பூவேந்தர் முன்போல்" என்ற பாட்டை அவர் பாடியதாகவும் சங்கப் பாணை வெளிப்பட்டதாகவும் சொல்வர். பொய்யாமொழியார்மேல் முருகக்கடவுளே பாடிவிருப்பதாகவும் கொள்வர். அவரை ஆதரித்த அரசுச் சினக்கன் என்னும்பிரபு இறந்தவுடன் அவைப்பொருமல் அவரும் உயிர் துறந்தார். கோப்பெருஞ்சோழன் இறந்ததும் ப் பிராந்தையார் அப்படியே உயிர் துறந்தாரென்பது இங்கே அறியற்போகிறது.

அம்பர்க் கோத்தன் என்ற பிரபு ஒருவர் இருந்தார். திவாகா முனிவரைக்கொண்டு திவாகாரம் இயற்றுகிறதவர் அவரே. இதனாலேயே இத்தூர் கோத்தன் திவாகாரம் என்று வழங்கலாகிற்று. சூளைய பாடிய அம்பர்க்கோத்தன் என்றும் இவர்பாராட்டப்பெற்றதுள்ளார். இந்த அம்பர், பூர்தோட்டம் ரகிவ்வே ஸ்டேஷனுக்கு அருகிலுள்ளது. கோச்செங்கட்கோழனால் திருப்பணி செய்ப்பட்டதும் தேவாரம் பெற்றதும் ஆகிய நிவாரணமொன்று அங்கேயுண்டு. திவாகாரமே முதல் நிகண்டாகும். பிங்கலம் அதற்குப்பின் இயற்றப்பட்டது.

ஊற்றுமலை மருதப்பத்தேவர் என்ற பிரபு ஒருவர் இருந்தார். கல்விச்சுவையை யுணர்ந்தவர். சங்ககாமச்சுவையப் புலவரைக்கொண்டு என்னுதுக்கு ஓர் உரை செய்கிறதார்.

திருநெல்வேலியில் மலிலேறும்பெருமான் பிள்ளை என்று ஒரு வேளாளப்பிரபு கல்விகேள்விகளில் மிகச்சிறந்தவராக இருந்தார். கல்லாடம் என்னும் தூறுக்கு அவர் உரை இயற்றினார். கச்சினர்க்கினியர் இயற்றிய உரை என்று ஒருகாலத்தில் தன்னை அது நினைக்கச் செய்தது. அவரிடத்திலே தான் இலக்கணக்கொத்தச் சுவாமிநாததேவிகர் கல்வி கற்றார். தேவிகர் அவரைப் பெரிதும் பாராட்டியிருக்கிறார்.

திருவண்ணாமலையில் பிரபு தேவர் என்று ஒரு அரசர் இருந்தார். அவர் திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிசுந்தரையுடைய ஆதரித்தவர்.

வக்கபர்க்கு பென்னும் ஸரிவிருந்த வரபதியாட்கொண்டான் என்றும் உபகாசி பாரதம் பாடிய கில்லிபுத்தூராவாழ்வாரை மிக்க அன்புடன் ஆதரித்தவரென்பது பாவனும் அதிர்ந்தே.

தாக்கீர்த்த தெழியன் என்று ஒரு பிரபு சின்னச்சேலத்திலிருந்தார். அந்தக்கவியிராகவ முதலியார் முதலியோரை அவர் ஆதரித்தார்.

அரிசிலூரில் இருந்தவைய துப்பில்காத மதுவாயர் என்று ஒரு பிரபு இருந்தார். அவர்பல புலவர்களை ஆதரித்தவர்; சங்கீதத்திலும் சிறியமுடையவர்.

வாதுங்கராம பாண்டியர், அதிவிராமபாண்டியர் என்ற இருவரும் பெரிய தமிழ்மொழிகள். புலவர்களை ஆதரித்தார்கள். அவர்கள் பெரிய பண்டிதர்கள். அவர்களே நூல்களும் இயற்றினார்கள். வாதுங்கராமபாண்டியர் மலையாளமும் தமிழில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். அவரும் சில பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார்.

இராமநாதபுர அரசர்கள் பாம்பனாய்க்கத் தமிழை ஆதரித்தவர்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குச் சம்மானமாக ஒவ்வொருகாலத்திற் கொடுத்த இராமல்கள் இன்றும் வழியழியாகப் புலவர்களால் அனுபவிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ரகுநாத சேதுபதி என்பவர் நாலத்தில் அகந்த கவிராயர், அமுத கவிராயர் என்று இரண்டு புலவர்கள் இருந்தனர். அமுத கவிராயரிடத்திய ஒருதுறைக்கேரவை அரசர் முன் அரங்கேற்றப்பட்டபோது ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு பொன் தேங்காய் கொடுக்கப்பட்ட தென்பர், ஒரு பாட்டு மறைப் பாட்டுக்களைவிடச் சுவையுள்ளதாக இருந்ததாம். அந்தப்பாட்டுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பொற்றேங்காயும் அதிக விசேடமுடையதாக உள்ளே மாணிக்கத்தைப் பெற்றிருந்ததென்பர்.

மதுரைப் பதிற்றுப்பத்தத்தாதி அகந்த கவிராயர் பாடினது, மண்ணர் என்னும் ஊர் அதற்குப் பரிசாக ஒரு சேதுபதியரசர்தொடுக்கப்பட்டது. இவர் மாணுக்குக் கலை வேண்டாமா வென்றபோது கலைஞரென்ற ஒருதும் அவ்வரசரால் இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாம்.

சுவாதுப்புலவர், சர்க்கரைப் புலவர் முதலிய வேறு சில புலவர்களும் தீர்சேது ஸமஸ்தானத்தில் இருந்தனர். சேது புரணம்பாடியவர் விரம்ப அழகிய தேசிகள். அவர் துழாவூர் டடத்துத்தலைவர்.

மிதிநீப் பட்டியைச் சேர்த்த 22½-விராமங்கள் அழகிய நிறம்பலக் கவிராயசென்பவருக்கு மேற்கூறிய சேதுபதிகளாலும் வெங்களப்ப நாயகசென்பவராலும் எங்கெங்கையாகக் கொடுக்கப்பட்டன.

கயிருஞ்சாய் என்றபெயருடைய பிராமண பண்டிதர் இருவர் இருந்தனர்; ஒருவர் பாட்டஞர், மற்றவர் அவருடையபேரர். பேராசிரிய கயிருஞ்சாபாரதி கந்தபுராணக் கீர்த்தனைபை இயற்றினார்.

செச்செந்தருடி கப்பராயசென்ற ஒரு மாத்துவப்பண்டிதர் இருந்தார். அவர் விஷ்ணுபுராணத்தைச் செப்பன் வடிவமாக இயற்றினார். வெண்பாப்புளி என்ற பட்டம் பெற்ற கவி ஒருவர் இருந்தார். இவர்களும் வேறு பல புலவர்களும் சேதுபதி மன்னர்களாலும் அவர்களுடைய நாட்டினுள்ள பிரபுக்களாலும் ஆதரிக்கப் பெற்றவர்கள். இப்பொழுது இங்கே வந்து கீர்த்திக்கும் சேதுபதி அரசவர்களும் பல புலவர்களை ஆதரித்து வருவதல்லாமல் தமிழ்க் செய்யுட்களை விரைவில் பாடவும் ஆற்றாமைடையவர்கள். இவர்கள் பல வருடங்களாகத் தமிழ் அழிவிர்த்திக்குச் செல்துவரும் உதவி யிகப் பாராட்டற்பாலது.*

செக்கம்பட்டி, ஜயின்தார்களும், மேலகரம், செங்கோட்டை, கிருஷ்ணபுரம் முதலிய இடங்களிலிருந்து வித்துவான்களை ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

எட்டையபுர அரசர்களும் மிக்க தமிழியமான்கள். அந்தச் சமஸ்தானத்திலிருந்த கடினசமுத்தப்புவனர் இறந்துபோகும் தறுவாயிலிருந்தபோது வருந்திய தமது மக்களை நோக்கி, "வருந்தாதீர்கள்; இந்த ஓரப்பன் போனால் எட்டப்பன் இருக்கிறான்" என்றாராம். பால் கசர்தால் மாணம் கொடுக்கி விட்டதென்று கிளைப்பது வழக்கம்; அப்புவருக்குப் பாலிக்கொடுத்து அவருண்ணுமைமையைக் கண்டு பால் கசர்து விட்டதோவென்று கொடுத்தவர் கேட்டபோது, "பாலும் கசக்கவில்லை. அனாத வடிக்கட்டின துணியும் கசக்கவில்லை" என்று சொன்னாராம். மரண காலத்திலும் அவருக்கிருந்த அநிவாற்றல் இதனால் விளங்குகிறது.

பாண்டிநாட்டுள்ள வேம்பத்துர் பண்பநற்குக் குலசேகர சுதர்வேதி மங்கலம் என்று ஒரு பெயருண்டு. குலசேகர பாண்டிய ராஜாவால் பிராமணத் தமிழ்ப் பண்டிதர்களுக்கு இது சரோத்திரியமாகக் கொடுக்க

* தமிழ்ச் சாலைகளை கண்டறிந்தனாபவிர்தும், கித்யான்களை யாதரித்து வக்க மனிதரும் வந்த ஸ்ரீ பா. இராஜ ராஜேசுவர சேதுபதி மாராஜா அவர்களாசிய இவர்கள் தேவ விமோகமடைந்தமை தமிழ் படித்தவர்களுக்கு மிக்க வருத்தத்தை விளைவித்த வருகின்றது.

கப்பட்டது. இதில் 2,008-பிராமணர்களுடைய லிடுகள் இருந்தன. எல்லோரும் தமிழ்ப் பண்டிதர்களே. இவர்கள் நிற புலவர்களை ஆதரித்ததுமுண்டு, தமிழ்க்கவிகளையே சிந்தாசர்களிற் சிலர் இவ்வூரார் சிலரிடத்துப் பாடம் கேட்டவர்களென்றும் தெரிகின்றது. பாகவதமியத்திய செவ்வைக் குடியாகும் பகைய திருக்கிளை பாடலியத்திய பெரும்பத்தப் புலியூர் கம்பியும் வேம்பத்தூரர்களே. வேம்பத்தூரார் திருக்கிளைபாடலின் முகவுரையைப் படித்துப்பார்த்தால் இவ்வூராகுடைய பிரபாவம் நன்கு விளங்கும்.

பிற்காலத்தில் மடங்கள் தமிழ்ப்புலவர்களைப் பெரிதும் ஆதரித்து வந்திருக்கின்றன. அவற்றுள், திருவாவடுதலை மடம், தருமபுரம் மடம், திருப்பவண்தான்மடம், காஞ்சி ஓரணப்பிரகாசர் மடம், மதுரைத் திருஞானசம்பந்தமடம், திருநெல்வேலியைச்சார்ந்த செங்கொல்மடம் முதலியவைகளும், ரும்புகோணம், சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, துறைமூர், மயிலம் முதலிய இடங்களிலிருந்த கிரகசக மடங்கள் முதலியவைகளும் முக்கியமானவை. திருவாவடுதலையின் ஆதிகர்த்தாசு கழகத் தருளிலிருந்த மேலகாசம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேவிகாவர்கள் மகா வித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களை ஆதரித்துப் பாடஞ் சொல்லுவித்தும், தாமே பாடஞ் சொல்லியும் பகைய முன்னுக்கு வரச்செய்தார்கள். சகாச தேவிகர், சிவஞான யோகிகள், கசியப்ப முனிவர், தொட்டிக்கலைக் சுப்பிரமணியமுனிவர் முதலியவர்கள் இவ்வாதினத்தவர்களுள் மிக்க தமிழ்ப்புலமை படைத்தவர்கள். சிவஞானயோகிகளுடைய பெருமை யாவரும் அறிந்ததே.

தருமபுரம் மடத்தில் மிக்க நெய்த கங்கியான்களாக விளங்கிய புலவர் பலர். கந்தபுராணச் சருக்கம் இயற்றிய சம்பந்த சாணைய முனிவரும், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச கவாமிகள் முதலியவர்களுக்குத் தொல் காப்பியம் பாடம் சொன்ன வெள்ளியப்பலயான முனிவரும், சிகாழி சிதம்பரநாத முனிவர் முதலியவர்களும் இவ்வாதினத்தவர் சார்ந்தவர்களே. திருப்பவண்தான் மடத்தைநாடுத்தவர் ஸ்ரீ குமா குருபா கவாமிகளென்பது யாவருக்கும் தெரிந்ததே.

வெங்கணூர் அண்ணாமலை செட்டியார் என்பவர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச கவாமிகள் முதலியவர்களை ஆதரித்தவர்.

திராத வினைநிர்த்த திருமேனி கங்கியார் என்பவர், ஆழ்வார் திருநகரியில் ஸ்ரீசுடகோபாழ்வார் சந்தித்தியேயேயிருந்து ஆகந்தத்துடன் பல தூல்களியற்றி வாழ்ந்தார். இவரைப்போலவே இவர்பாம்பகாசினர் பனரும், இவ்வூரிதும் இதனைச்சார்ந்த ஸ்ரீ வைகுண்டம் வெள்ளார் முதலிய ஊர்களிலிருந்த பல கவியார்களும், அவர்கள் பாம்பகாசினரும் தமிழ்

மடர்கதைக்கு அணிகலமாகப் பல அங்களை இயற்றினார்கள். ஆழ்வார் திருநகரிலில் சுப்பிரமணிய தீட்சைசென்ற ஒரு பெரிய பண்டிதரிருந்தார். அவர் 'பிரயோகவிவேகம்' என்ற இலக்கண அணையும் அதற்கு உதாரணமும் இயற்றினார்; அவர் வடமொழி தென்மொழி அங்களில் மிக்க பரிந்துருடையவசென்பது அந்நூலானும் உதாரணமும் நன்றாகியிருக்கும்.

திருநெல்வேலிச் சீமைநாயகரண்ட வடமலைப் பிள்ளையன் என் பவர் மச்ச புராணமும் திருக்கோப் புராணமும் இயற்றினார்.

திருநெல்வேலியில் ஒரு பெரிய அதிகாரியாக முன்பு விளங்கிய திருவேங்கட சாத்தையசென்பவர், திருவாரூர் ஸ்ரீ கையத்தியசாத தேவிகரைக் கொண்டு இலக்கண கிளக்கசென்ற பெரியதேவரிளக்கண நூல் இயற்றுவந்ததன்மீது தாமே தமிழிற் பிரபோதகங்கிரோதயமென்ற கார்ப்பியமுதலியவற்றையு மியற்றி விருக்கின்றனர்.

காஞ்சிபுரம் மணியப்ப முதலியார், குளத்தூர் சிதம்பர முதலியார், தொட்டிக்கலைத் தேவமுதலியார், வேதாசல முதலியா சென்பவர்கள் திருவாய்மொழிநற் சிவஞானபோதிநினைபுர், கச்சியப்ப முனிவரையும், சுப்பிரமணிய முனியர் முதலியவர்களையும் ஆதரித்துப் பெரிய தமிழ்க் கார்ப்பியங்களையும் பிரபோதகங்களையும் செவ்வந்தர்ப் புகழ்பெற்றார்கள்.

இதுகாறும் கூறியவற்ற புலவர்களுடைய வாலாறுகள் விவரவிற் கூற நேரத்தமைமென் காலவகையதற்ப்படி அமைத்துச் சொல்லப்பட்டன அவை.

X. ஆராய்ச்சி.

ஆராய்ச்சி அனுபவத்தைப் பொறுத்தது. கவடிகளைப் பிரதி செய்வித்து ஒப்பு கொக்கி ஒழுங்கு செய்தல் முதலியனவும் ஆராய்ச்சி யில் அடங்கும். நான் படித்தபோது திருவாவடுதலை ஆதின கர்த்தர்களாக இருந்த மேலகாம் ஸ்ரீசுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கள், ஷை ஆதின கித்வான் ஸ்ரீமான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், ரும்ப கோணம் காளேஸ்ர தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்த ஸ்ரீமான் தியாகராச செட்டியார் அவர்கள் முதலியவர்கள் எனக்குச் சொன்ன விஷயங்களை யும் பிறகு நான் அதிர்ந்த விஷயங்களையும் சொல்கிறேன்.

ஒரு தூணு அப்படியே பிரதி செய்பக் கடியவர்கள் இக்காலி லிங்கம். முன்னாலில் அய்க்கியல்புடையோர் ஒய்வோர் ஊரிதுமிருந் தனர். கவடிகளையக் கண்டால் இக்காலத்தில் ஒட்டம் எடுக்கிறார்கள். நான் ரும்பகோணம் காளேஸ்ரமிருந்தபோது கவடிகளைப் படிக்கவும் கடித்ததில் அவற்றைப் பிரதி செய்வதும் மாணவர்கள் பழகி வந்தார் கள். அன்புடைபவர்களுக்கே அத்தவையையச் செய்வது சாத்தியம். ஒப்புக்கொக்கும்போது சரிபாக இருக்கிறதா என்று கேட்டால் அன்பில் லாதவர்கள் சரியென்று சொல்லி விடுவார்கள். கித்தாமணியைப் பரிசோ திக்கையில் நான் படித்த ஒய்வோரு வரிலும் பாட்டிலும் சரிபாக உள்ளன வென்றே ஒய்கில்லாமல் ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பால் ஐயமுற்றுச் கித்தாமணியினராத வேறு அளிதுள்ள பாட்டொன் னைக் சொல்லிச்சரியாக இருக்கிறதா என்று கேட்டேன். அவர் சரி பென்று மிக்க துணிவாகச் சொன்னார். அதன் பின் அவரை மெல்ல விலக்கி விட்டேன்.

கவடிகளில் மூலம் இன்னது உரைஇன்னது என்றுதெரியாம லிருக்கும். ஒற்றைப்புள்ளி இரட்டைப்புள்ளி முதலிய அடைபாளக் களே இரா. கச்சிற்றுக்கிணியர், "சான்றோ ளுக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே என்றார் பிறரும்" என்று எழுதி விடுவார். அது மேற்கோணென்பதும் இன்ன தூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தென்பதும் கிணக்கா. 'கொற் துறைக் குற்றின்போல்' என்று மாத்திரம் உகரையில் காணப்பட்டால் என்ன செய்வது? சில உகரையாரியர்கள் மேற்கோணக் கூறிகிட்டு ஆசிரி யர் பெயரைச் சொல்லாமல் தாற் பெயரை மாத்திரம் சொல்வதுண்டு. பத்துப் பாட்டுகையிலிருந்துதான் பரிபாடல் என்ற தூணு அதிர்ந்து கொண்டேன்.

கனகமாலைவாரியம்பக உரைகள், 'கொற்றதைக் குற்றின்போல்' என்பது காணப்பட்டது. அதிலிருந்துதான் புறநானூற்றிற்கு உரை இருப்பதை அறிகிறேன். உரையைக் கொண்டு மூலத்தையும் மூலத்தைக் கொண்டு உரையையும் பல சமயங்களில் அறிந்துகொண்டதுண்டு.

ஸ்ரீமான் சி. தியாகராச செட்டியார் கண்டவாதி. ஒருவர் நன்னூலையும் உரையையும் நமது மனம்போனவாறே குறைத்து 200-குத்திரங்களை நீக்கி அச்சிட்டுப் பாடமாக வைக்கும்படி அவருக்கு அனுப்பி இருந்தார். நன்னூற்பாட்டுக் கொத்துதலில் அவருக்கு விசேஷ பாண்டித்தியம் இருந்தது. குறிப்பிட்ட பதிப்புக் கிடைத்ததும் அதைப், பார்த்துவிட்டுக் கிழித்தெறிய வேண்டுமென்று அவர் கொன்னார். பதிப்பித்தவர் தாங்கப்பாடியிலிருந்த ஒருகனவான். அங்கிருந்து அவர் ஒருகான் கும்பகொண்டத்துக்கு வந்து தியாகராச செட்டியாரைக் கண்டார். "உதாரணச் செய்யுட்களின் சில அடிகளை நீக்கி ஏன் பதிப்பித்தீர் கள்?" என்று தியாகராச செட்டியார் கேட்டார். அவை அதிகமாக இருந்தமையால் அவற்றைத் தரம் நீக்கிப் படிப்பவர்களுக்கு வசியில் விளக்கும்படி கருக்கிப்பதிப்பித்து உபகரித்ததாகச் சொன்னார். அதனைக்கேட்ட செட்டியார், "'வளித்தல் மெயித்தல்' யன்னுந் குத்திரவுரையில் உதாரணச் செய்யுளை 'தண்டையின்க்கினி' என்பதில் இரண்டாயதடியாலிய 'பண்டையன்க்கினி' மாளுக்கினே" என்பது இருந்தாலன்றோ எதுகைக்காகத் தட்டையென்பது தண்டையென்றாகிற்று என்றறியலாம். முதலடியை மட்டும் பதிப்பித்தவாற் பயனென்ன? இவ்வுரைகள் முறைகளை அறிந்துகொள்ளாத நீங்கள் நன்னூலைப் பதிப்பித்திருக்கவே கூடாது" என்று அறிவுறுத்தி அவர் தம்பிதழைப ஒப்புக்கொண்டு இரங்குமாறு சொய்தனர்.

குறளைப் பதிப்பித்த ஒருவர், "இனிய வுளவாக வின்னுத கூறல், கனிவிருப்பக் காய்கவர்த் தத்து" என்பதன் உகாசியுள்ள, 'ஒளவையுண்ட செல்லிக்கனி' என்பதற்குப் பொருத்தமில்லாத குறிப்பொன்றை யெழுதி அதை அடிக்குறிப்பாகப் போட்டுவிட்டார். சிலர் இயற்றியவர் பெயர் காணப்படாத பழைய உரைகளைத் தம்பெயரால் பதிப்பித்து விடுவர். வேறு சிலர், "செம்பரம் கருணைந்த ஸ்ரீமரிகள் இயற்றிய உரை" என்று பதிப்பித்து விடுவர்.

சிவப்பதிகாரத்தின் மூலத்தைமட்டும் பதிப்பித்த ஒருவர் அதுகேமான் பெருமான் நாயனாரவியநாற்பெற்றதாகப் பதிப்பித்துவிட்டார்.

கிவனப்பராணமென்ற ஒருவர் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பட்டது. அச்சிடப்படாமலிருந்த காவத்திற்

ஒருவர் அதைத் தாம் பாடியதாக வெளியிடலாமென்று தம்முள் நிச்சயித்து அதற்காகப் பாணம் பேசிக்கொண்டார். ஆனால் அவ்வெண்ணம் கிடைக்கவில்லை. நேரு ஒருவர் உள்ளவாதே அதைப் பிரகாசம் செய்து விட்டார்.

ஒரு நூலுக்குப் பல உரைகள் இருக்கின்றன. உரைவாசிரியர்கள் இன்னொன்று கிளக்குவதில்லை; ஆகையால் பதிப்பித்தவர்கள் அவ்வுரைகளைத் தம் பெயரால் பதிப்பித்துவிடுவது வழக்கமாக இருந்தது. நால்கலைப் பிரதி செய்வோர் தங்கள் கொள்கைகளுக்கேற்ப மூலத்தை யோ உரையையோ திருத்தியிடக் கூடாது. சிலர் அப்படிச் செய்துண்டு, பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம் முதலிய நூல்களில் வெள்ளியம்பலவாணர் என்றவர் சில பாடல்களை நூதனமாக இயற்றி இடைவிடையே செருகிவிட்டார். காலகாலத்தில் அச்செயல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சென்னையில் மூன்றிருந்த காஞ்சிபுரம் பகாசித்துறையான் ஸ்ரீ சபாபதி முதலியார் அவர்கள் சிலவற்றை அச்சிட்டபேர்து, "இவை வெள்ளி பாடல்கள்" என்று அவற்றை நீக்கி விட்டு அச்சிட்டார்கள்.

சிந்தாமணி உரையில் குறிப்பித்த பஞ்சாட்சரம் உபதேசிக்கப்பட்டதாக எழுதியிருந்தது. சிந்தாமணியோ கைனர்களுடைய நூல். இதற்கும் கிளைவினிருந்த ஒரு சரின் காதில் மந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டதென்பது கந்தர்ப்பம். உரையைப் பிரதிசெய்தவர் உரைவாசிரியர் எழுதியிருந்த "பஞ்ச நமஸ்காரம்" என்பதை, "பஞ்சாட்சரம்" என்று எண்ணிவிட்டாரென்று சொந்தியது. அந்தப் பிரதி கையை சொறுவருடைய பிரதி. பஞ்ச நமஸ்காரம் என்பது கைனர்களுடைய மந்திரம். தமிழ் படித்த ஓர் அன்னிய தேசத்தார், குறளில், "நக்கரத் தகயில் வென்ப தவாய, செச்சத்தாற் காணப் படும்" என்ற பாடலி லுள்ள 'எச்சத்தால்' என்பதை 'மக்களால்' என்று திருத்தியிட்டார். எதுகை கரியாகவிரும்பும்படி நாம் திருத்தியிட்டதாக அவர் ஸ்ரீமான் திராகாச செட்டியாரிடத்திற் சொல்லி அவமதிப்பற்றுச் சென்றார்.

"ஆயன் குன்ற மறதொழிலோர் ஹம்மதப்பர்
காவலம் காசா வெளின்"

என்ற குறளிலுள்ள 'அறுதொழிலோர்' என்பதனை, 'அறிதொழிலோர்' என்று தவறியடிப்படி ஒருவர் மாற்றி விட்டார்.

மிலைச்சொன்பதற்கு ஆரிலென்று பொருள்கொண்டு சிலர் பெரிய விஷயங்களை எழுதத் தொடங்கினர். "மிலைச்சொ யுரையர்க்கா மிலேச்சரும் விதித்த பேரே" என்பது ருடாமணி நிகண்டு.

வடமொழிச்சொற்களிற் சில வேறுபட்டுத் தொன்று தொட்டுத் தமிழில் வழங்குவின்றன. அவற்றைப் பிழையென்று நீக்காது கொள்ளவேண்டும்; திருத்தலாகாது. அவை ஐராயதம், ஆதவன், தவனன், கோகனகம், மானிடன் முதலியன. அவை தமிழில் 800-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தே யமகம், திரிபு, சிலேடைகளில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அஃபரப சோழன் காலத்தில் இவற்றப்பெற்ற தண்டியலங்காரத்தில், 'கோகனகம்' என்ற சொல்லை எழுத்து வருத்தனமென்றுச் சொல்லணிக்கு உதாரணமாகக் காட்டியிருக்கிறார். மாறாஷன் என்பது தமிழில் மானிடன் என்று உபயோகிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. திருவாசகத்தில் நீத்தல் கண்ணப்பத்தின்,

"பனதந குண்டன் குணியீ மானிடன் தேய்மதியன்"

என்ற அடியில் மானிடன் என்றே சிலேடைசில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பனதந் குண்டுகெட்டு முன்னர் யமகத்தில் சில புலவர்கள் மானிடன் என்ற வார்த்தையை உபயோகித்திருக்கிறார்கள். அதனை எப்படி திருத்தமுடியும்? தமிழிலும் வடிவவாதிக் சொற்கள் வந்திருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் திருமகள் கூத்துக்குப் பாவைக் கூத்து என்றும் பெயர் காணப்படுகின்றது. சின்னர், பாவை என்பதைப் பாவை என்று நினைத்து அதனை எதுகையினைமத்துப் பிற்காலத்தார் பாடிவிட்டார்கள். அப்படியுபாடியவர்கள் பெரியோராகையால் அனாதகம் திருத்த முற்படாமல் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாண்முறை. கொடை குடை என்றும்; எடை இடை என்றும் செய்யுட்களிற் சிலேடைசில் அமைக்கப்பட்டிருக்கி வந்திருக்கின்றன.

தவமுன மொழிபெயர்ப்பும் சில கீடங்களிற் காணப்படுகின்றன. அவற்றை விளக்கலாகாது. இவ்வாறாகு என்றபெயரைக் கருப்புத்தேரலான் என்றும், ரூப்பாகை என்றதை முதற்பயலி என்றும் சில கவிகள் பண்டைக்காலத்தில் மொழி பெயர்த்துப் பாடிவிட்டார்கள். இன்னம்பர் என்ற தலப்பெயர் இன்னம்பர் என்று வழங்கி வந்திருக்கிறது. தேவாரத்திலும் இன்னம்பர் என்றே காணப்படுகின்றது; அதைத் திருத்தலாயா? காராகு அல்லது காரகில் என்ற ஒரு தலத்தின் பெயர் கருவலென்ற மருவி வழங்குகிறது; அத்தலத்தின் கிருட்சம் அகில், சொற்பொருளை உள்ளவாறு அறிய வேண்டும். துச்சாதனன் திரௌபதியை இழுத்துக்கொண்டு போன போது சென்டார் கொண்டுபோனான் என்று ஸ்ரீ கில்லிபுத்தூரார்வார் பாடிருக்கிறார். இங்குச் சென்டென்பது பூச்செண்டன்று; ஒருவரை ஆயுதம் என்று கொள்ளவேண்டும்; இதனை யறியாமல் அச்சொல்லுக்குப் பொருள் பூச்சென்டென்றே முன்பு எழுதி

வந்தார்கள். கொற்றம் என்ற சொல்லுக்கு வெற்றி என்பதும்பெரும் பொருளன்று; அரக்கரிமை என்றும் பொருள் உண்டு. திருவள்ளுவ மாலைநில, "ஆவிரத்து முந்துற்ற முப்ப தருக்குறையும்" என்னும் சொல் புனில் உள்ள, 'கீற்றிருக்கலாம்' என்ற சொல்லிற்று, 'ஒருசைப' நடு விலே உயர்வாயெ ஆதனத்தில் ஏதிரிருக்கலாம்' என்று ஒருவர் எழுதி விட்டார். கவலையற்றிருக்கலாம் என்பதே அதன் பொருள்; சிந்தாமணி உரைசிறும், திருமுருகாற்றுப்படைசிறும் கீற்றிருத்தல் என்பதற்குக் கவலையற்றிருத்தல் என்று அச்சினூக்கவியல் பொருள் கூறிருக்கினூர். மத்தவாரணம் என்ற சொல் இடக்கடையருவாயில் வந்திருக்கிறது. அதற்குப் பொருள் யாவியென்று ஒருவர். பல வருஷங்களுக்கு முன் கும்பிகோணம் கவர்ன்மெண்டு கலாசாலையில் ஆசிரியராகியிருந்த மகா மகோபாத்திரபாப பெருகயாழ்த்தான் ஸ்ரீமத் அக்காசாரியார் அவர்கள் சொல்லத்தான் அதன் உண்மைய் பொருள் எனக்குத் தெரிந்தது; மேற் கட்டுதல்தின் ஒரு பாகத்திற்கு மத்தவாரணம் என்பது பெயராம்.

வாக்வெப் பொருளைவும் நெய்தலையும் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். "திருநில வெநிசி செல்லுகினை வும்மே" என்பதற்கு மூலவியப்போல சொல் கினைவுமென்று பொருள் கூறப்பட்டிருந்தது; அது சரியன்று; மூலவிய் சொல்லியே குறிக்கிறது. உதற்றியபயன் தி என்ப தற்கு உதல் போன்ற தலைவாயுடைப பய்ந்தி என்று பொருள் கொள்ளல் மாபு; இப்பொருளியேயே இவக்கியல்களில் இத்தொடர் காணப்படு கின்றது. பந்தியின் தலைபோலவே உள்ள ஒருவகை உதறுண்டு. இங் ணனக்கொள்ளாது இதற்கு உதலின் தலைவினுள்ள பந்தியென்று பொருள் கொண்டாகுமுன்.

பாடுதுறை இயத்திய தத்துவராயர் என்பவர் ஒரு மாத்துயப் ரோமணர் என்று ஒருவர் முன்பு எழுதிவிட்டார்; 'ராயர்' என்பதைக் கொண்டு இங்ணம் எழுதினார்போதும்.

சயக்கொண்டார், செந்தமிழ்நாடு பாண்டிய நாடன்றென்றும், சோழநாடே என்றும் வாதம்செய்து வெற்றி கொண்டமைபால் அவர் அப்பெயர் பெற்றார் என்று ஒருவர் கற்பனை செய்துவிட்டார். கங்கை கொண்டான் மண்டபம் என்பதற்குப் பாமசிவன்கட்டிய மண்டப மென்று பொருள் கூறவாருமுன்; கங்கை கொண்டான்என்ற பள்ள வன் கட்டுகித்தனமதின், அப்பெயரைப் பெற்றது. பரமேச்சுர வின் ணகரம் என்பது பாமசிவன் வழிபட்ட விஷ்ணுகோலிலென்பர்; பர மேச்சுரனென்ற பல்லவன் வழிபட்ட விண்ணகரம் என்பதே அதன் பொருள். திரிசூலம் என்று வழங்கும் தலத்தின் சரியான பெயர் திருக்காமென்பது. மழபாடி என்பது மழவர்பாடி. சிணகரம் என்

பது ழினக்கிருகம். கிண்ணகரம் என்பதற்கு கிஷ்ணுக்கிருகம் என்பது பொருள். அரமலை என்பது அரண்மனை. குற்றலம் என்பது குறுமை யான ஆலமரம் அன்று; குத்தாலம் என்பது ஒரு கிருட்சம். மெலட் றீர் என்று சொழுகாட்டில் ஓர் ஊர் இருக்கிறது. அதன்பழைய பெயர் மேட்டீர்; ஸ்ட்ஸ்கிருதத்தில் உன்னதபுரிஎன்று அய்யூரின் பெயர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; மேட்டீர் என்பது மோட்டோசிற்று; மோட் றீர் எழுதுவோருடைய தவறால் மோட்டோசி அது மொட்டோனெப் படிக்கப்பெற்றுப் பிறகு மெலட்ரோகிவிட்டது. அத்தாளம் என்பது அற்றலம்; இரத்திரி உணவென்பது இதன் பொருள். முற்றலமென் பது பகலுணவு; முத்தாளமென்பது சரியன்று. பாண்டவக்குழியென் பது பாண்டக்குழி; இதர்துபோனயர்களைப் பாண்டல்களிலடக்கிப் புதைத்த இடத்தைக் குறிப்பது. பாண்டவர்களுக்கும் அதற்கும் சம் பந்தமில்லை.

சில ஊர்ப் பொதுப் பெயர்களாகிய மருஉ மொழிகளில் பொரு ளைச் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப அறிவிவண்டும். குன்றை என்பது கிருத் தாலம், செக்கிழார் ஊராகிய குன்றத்தூர், கரகிரியின் வடக்கேயுள்ள குன்ற மென்றமூர் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். களர்கை என்பது களக்காடு, பொன் கிளைந்த களத்தூர், களப்பாழ், களகளத்தூர், முது களத்தூர் ஆகிய ஊர்களைக் குறிக்கும்.

தூளில் வந்துள்ள சில சொற்களால் ஆகியவர் இன்ன நாட்டினர் என்பதை உணரக்கூடும்.

தேரணம் என்ற சொல்லிற்குப் பாண்டுகாட்டில் விசேஷப் பொருள் உண்டு. ஓர் ஊரை ஒருவர் வசப்படுத்திக் கொண்டு அங்கே முத லிற் செய்யும் கடங்குகளுக்குத் தேரணம் வைத்தவென்று சொல்வது வழக்கமாக இருக்கிறது. ழீ குமாருராய ஸ்வாமிகள் காலிக்கலம்பகத் தில், "ஆர்க்கும் படைவே ளாகிருப்பென் தஞ்சை தடிசு எருட்காசி, ழூர்க் கும் புதுத்தோ ரணம்வைத்தால்" எனவரும் செய்யுளில் தேரண மென்றும் சொல்லி இப்பொருளில் உபயோகித்திருக்கிறார். காஞ்சிப் புராணத்தில் ழீ சிவபிரான ஸ்வாமிகளும் இந்தச் சொல்லை இதே பொரு ளில் உபயோகித் திருக்கிறார். அயர்கன் இருவரும் பாண்டுகாட்டினர். இளந்தலை என்பது இளப்பம் அல்லது தாழ்வு என்ற பொருளிற் பாண்டி காட்டில் வழங்குகிறது. ஒரு புளவர் ஒரு பிரபு விடத்திற் போய் அலைந்து பலகால் கரத்திருந்து பயனென்றும் பெருமையின், "இத்தலை வந்து கடைத்தலை காப்ப தினத்தலையே" என்று இந்தப்பொருளில் இளந்தலை என்ற சொல்லை உபயோகித்திருக்கிறார்.

தூலாநிரியர்களுள் இருவர் பெயர் ஒன்றாக இருக்கும். அதனை அறியவேண்டும். சிவப்பிரகாசர், பாஞ்சோதயார் என்பன இதற்கு உதாரணங்கள்.

கால ஆராய்ச்சி செப்டுவார் தருந்த ஆதாரங்களைக் கொண்டு காலத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டும். இதிலென்பா மிக்க அழகான தூல். அதனை அச்சிட்ட ஒருவர் சிங்காலத்தில் அதற்கு ஒரு கௌரவத்தைக் கொடுக்க நினைந்து அதை ஓளையையார் இயற்றினார் என்று பதிப்பித்து விட்டார். அதை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஒருவர் அதிலுள்ள பாடல்கள் சில கலேசாகங்களின் மொழிபெயர்ப்பென்று காட்டி ஓளையையார் சில தூற் றுண்டிருக்கு முன்புதான் இருந்தார் என்று சித்தாந்தம் செய்துவிட்டார்.

ஆநிரியர்களுள் தனிச்செய்யுள் அல்லது தூதுக்கு உரியவரை அறியவேண்டும்.

“சோனையுக் காத்தாய் ஸோனையுக் காத்தத் துரோபகதநன்
ருனையுக் காத்தகடல் தானையுக் காத்தத் தடத்தகலி
யானையுக் காத்தது பானையுக் காத்த மலியிலவியும்
ஆனையுக் காத்தல் வேறெனக் காப்ப தரிதலையே”

இப்பாடலின் இறுதியடிவையக் கவித்தலத்தில் முன்பிருந்த முத லைய மூப்பனாரென்பவர் கொடுத்த மந்த அடிகளை முடிக்கும்படி சொன்னபேரது கவித்தலம் வேறையென்னும் விதமாக வித்துவான் பாடியது இச்செய்யுள். அந்த ஊர்ப் பெருமானுக்கும் கசேந்திர வரத சொன்னபெயர். இது கவி விசாகவ முதலியார் பெயரால் இக்காலத்தில் வழங்குகிறது.

“பானமணல் கமழுவின்ற” என்ற தொடக்கத்துப் பாடல் காள மேகத்தின் பெயரால் வழங்குகிறது; இயற்றியவர் ஆண்டாண்களியார்.

சொல்லின் சரியான வடிவம் தெரியாமலே சில கவிஞர் பிழை பட்ட சொற்களைப் பாட்டில் அமைத்திருப்பர். உதாரணம்: “செத்த ரூங்கைத் தலைமேற் கமந்து திரிந்தனனே” என்பதில் செத்த ரூங் கென்பது சாமர்திப்பூவை உணர்த்துகிறது. அப்பூவின் சரியானபெயர் செவ்வந்தி யென்பது.

சில மருடவின் உண்மை வடிவத்தை அறியவேண்டும். மன்னார் சாமி கோவில்களெல்லாம் புத்தங்கோவில்கள் என்றும் கசையரும் வைஷ்ணவரும் கெடுத்து விட்டனர் என்றும் ஓர் ஆராய்ச்சியாளர் கோபித் துக்கொண்டார். மன்னார்சாமி என்ற சொல் தருமராசனைக் குறிக்கு மாம். புத்தனுக்குத் தருமராசன் என்று ஒரு பெயருண்மையால் மன் னார்சாமிகோவில் புத்தங்கோவில் என்று அந்த ஆராய்ச்சியாளர் வாதித்

தரர். மன்றாஜா; ஆர்-தருமமென்பது அவரெண்ணம். அதத்திற்கும் ஆர்க்கும் வேறுபாடுண்டென்று அவர் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. தம்பாச்சியா பின்னை என்ற பெயர் தருமாஜா பின்னை என்பதன் மருஉ.

பாப்பருங்கலக்காரிவக புளர்வைப் பல வருடங்களுக்கு முன்னரே பதிப்பித்த ஒருவர், "பொருளே டடிமுத னிற்பது கன்" என்ற கவித்துறையில் உரையில் செந்தமிழ் காம இன்னதென்று உறுமிடந்து, "மன்ற வானன் மலர்திரு வருளல்" என்னும் அகவலொன்றைப் பாடுகிறது அதனிடையிலே புருந்திப் பதிப்பித்துக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு துறைகை, மேககைம் கப்பிராமணிய தேசிகரவர்களிடம் வந்து புத்தகத்தைக்காட்டி, "இப்பாடல் ஒருபுகழ்ப ஏட்டுப் பிரதிவிரிஞ்சுத்தது; அகநா காந்தேசர்த்துப் பதிப்பித்திருக்கிறேன். மன்றவானனென்பதனாற் சுவபெருமானையும் கைவ மாதவருமென்றதனாற் கைவ மடங்களை யும் இச்செய்யுள் தெரிவிக்கின்றது" என்று சொல்லிப் பொருள்பெற முயன்றார். அந்தும் உகாயாரிரியர் கைவமாதவரால் மன்றவானனையும் கைவ மாதவரையும் எடுத்துப் பாராட்டி இடையிலே பெண்பகை அவராதிர்திலர் போலும். கப்பிராமணிய தேசிகர் அவர்கள் ஏட்டுப்பிரதியில் அந்த நூலைப் பழமுறை பாடஞ் சொன்னவர்களானகையால் அவர் சொல்லக் கம்பாமல் ஏதோ சிதிது உதவி செய்தனுப்புகிறீடுப் பின்னர் உடனிருத்தவர்களிடத்தில் இக்காலத்தார் வதைவுறு செய்பத் துணியா சொன்று சொல்லி வருத்தமடைந்தார்கள். இங்ஙனம் அவர்கள் கண்டு பிடித்த பிரிதகன் பல உண்டு.

ஆராய்ச்சி செப்பவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய பலவற்றின் இதுவும் இன்றியமைவாததே.

கார்காத்தல் என்ற பெயர் காகாக்காட்டார் என்பதன்மருஉ என்பர். காகாக்காடு என்பது காஞ்சிபுரத்திற்கருகிலுள்ளது; திருகெடிக் காகாக்காடு என்று இக்காலத்தது வழங்கப்படுகின்றது; அது மிகப்பழையமானதொரு சிவஸ்தலம். திருகிளையாடலில், தலைப்பட்ட மேகத்தைப் பிண்ணகொடுத்தது கிடுகித்துக் காத்தமைபால் அவர்களுக்குக் கர் காத்தாசென்ற பெயர்வந்ததென்று கொள்கப்பட்டிருக்கிறது. அககருத்து முதுணுவிலில்லை. கீரோத சல மருகரியில் பொருத்தமீராத கதைகள் பல சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பரும் ஒளகையும் வேவ்வேறு காலத்திலிருந்தவர்கள். அவர்கள் ஒரே காலத்தவர்களென்று நில் சொல்வது பொருத்தாது. சங்கத்தமிழ் கன்றுமிருந்த தென்றும் பிற்காலத்தில் வடமொழிக் கம்பரத்ததால் தமிழ் கெட்டுப்போய்கிட்டதென்றும்

சிலர் சொல்வர், பிற்காலத்திலேயே பாஷைகளின் சம்பந்தம்பெற்றுத் தமிழ் அதிக இனிமை பெற்றிருக்கிறதென்பது பெரிபேர் கொள்கை.

பின்னுகரை.

முதலில், அரிவிறல் ஸ்ரீ சடகோப ஐயங்காசுவரிகள் முதலியோரிடத்தும் புரென்பு திரிசிரபுரம் மகாவிதவான் ஸ்ரீ வீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்களிடத்தும் நான் படித்தேன். அப்பால், திருவாவடுதலை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகாசுவரிகள் பாடம் சொன்னார்கள். அந்நான் முதல் நான் சருகரித்துக் கொண்டிருந்தேன்; குளிக்காய் கோயிலிலே, நான் அதிர்ந்து கொண்ட விஷயங்களை இங்கு எடுத்துச் சொல்லும்படி அவகாசம் கொடுத்த ஸர்வகலா சங்கத்தாருக்கும் தமிழாசாஸ்சி விஷயத்தில் வெகு காலமாகச் சகாயம் செய்துயரும் சேது மன்னர்களாகிய மாட்சிமை பொருந்திய மந்தாராஜ ராஜ ஸ்ரீ. பா. இராஜாஜேகையாசேதுபதி மந்தாராஜா அவர்களாக்கும், வேண்டியபொழுது எனக்கு ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொடுத்துப் பேருதவி புரிந்து வந்திருக்கும் திருவாவடுதலை ஆதீனம் முதலிய ஆதீனங்களின் தலைவர்களுக்கும் பின்னும் உள்ள பற்பல உபகாரிகளுக்கும் என் மனப்பூர்வமான நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இப்போது கும்பகோணத்தில் ஆசாரிய ஸூர்திகளாக எழுந்த குளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய சுவாமிகளவர்கள் தேவாதிருவாசகங்களில் எழுபட்டிருப்பதன் தி மந்தவர்களைப் போலவே தமிழ்ப்புலவர் களைமுன் அதரித்தருளியருவது பாவாஅதும் கொண்டாடத் தக்கது.

1880-ஆம் வருஷத்திற் கும்பகோணத்தில் டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்ஸீபராக இருந்தவரும் அவ்வி பதிவொழுக்கங்களாற் சிறந்தவருமான செலம் ஸ்ரீமான், இராமசாமி முதலியாசுவரிகள், கம்ப ராமாயண முதலிய பிற்காலத்து நூல்களைப்படித்து ஆராய்ச்சி செய்து இன்புது வதைக் காட்டிலும் வழங்காமலே இருக்கும் சிவசுந்தரமணி முதலிய காப்பியங்களையும் சங்கநூல்களையும் படித்து ஆராய்ச்சி செய்ததும் உடுமிகளால் அவற்றை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்ததும் உத்தம மென்று கூறித் தம்பாவிருந்த சிவசுந்தரமணி முதலியவற்றின் னை யெழுத்துப் பாகினைக் கொடுத்த அடிக்கடி ஊக்கமளித்தவந்தார்கள். அவர்களையும், தம்முடைய மாண்புரிவந்தம் அவர்களைப்போலவே என்ன ஆதரித்துப்பாராட்டி ஊக்கமளித்து வந்த ஸ்ரீமான், பூண்டி அரங்கராஜமுதலியாசுவரிகளையும் என்னுடைய உள்ளம் ஒருபொழுதும் மறவாதென்பதை இங்கே தெரிவிப்பாமிருக்க முடியவில்லை.

ஆங்கிலம் தெரியாத பண்டிதர்களுக்கு முன்னாலில் இந்தச் சர்வ கலாசாஸ்சியில் யாதொரு விதமான சம்பந்தமும் இல்லை. அக்குறையை

ரீக்ஷிய மஹ புத்தஸ்சன் ஸ்ரீமான், வி. குருஷ்ணசாமி ஐயாவர்கள், ஸ்ரீமான், எச். ஏ. எஸ். சிவசுப்பிரமணிய ஐயாவர்கள், ரிஸ்டர், ஜே. எச். ஸ்டீடமன் முதலியவர்களே.

இவ்வாறாகப் பண்டிதர்களுடைய சம்பளம் மிகவும் குறைவாக இருந்த விஷயத்தைச் சட்ட சபையில் எடுத்துக்கூறி அதனைக் கவர்ன்மெண்டார் கவனிக்கும்படி செய்த ஸ்ரீமான் திவான் பதவர், ஜே. சேசையப் பிள்ளையவர்களுக்கும் சட்ட சபையில் அவர்களை ஆதரித்துப் போதிய பரிமாணி. எச். ஏ. சேகரித்தவர்களை ஐயாவர்களுக்கும் பண்டிதர்களெல்லோரும் கனிதி பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

தூணராய்ச்சி சம்பந்தமாக முக்கியமாக நான் சொல்லவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. அதைமட்டும் சொல்லியிட்டு உபாயசாத்தை விதுத்திக்கொள்கிறேன்.

கென்ற ஐர்ப்பு வருஷங்களுக்கு முன்பாக தூணராய்ச்சி செய்கிறபோதே பொழுது போக்கிக்கொண்டிருந்த வின்குள்ள பொருள் முட்டுப்பாட்டையதிலு மதுரை அட்டெஷ்கேட் ஸ்ரீமான், டி. ஸி. ஸ்ரீனிவாசையங்காரர்கள் பெருமூலத்திலெடுத்தக்கொண்டு பல கணவான் களுக்குத் தெரிவித்தது 1925-ஆம் வருஷத்தில் அக்குறையை ரீக்கிரான் சிற்றூர் கவிப்பெருமான்மம் கொய்கித்தார்கள். இவ்வரிசப்பெருதவி ஒரு கிரஷ்டியாடாத்தாராக நன்கென்மாத இப்பேரூறு தெரிவித்திக்கொள்கிறேன்.

"புத்தர்த தமிழ்ப்பயிற் முன்னுள் முனிவாழி
ஆவாழி காழி வறுமையிலா—காக்கிரசட்
டண்ண வடபாவன் வரழி வவன்குடைக்கீழ்
மண்ணுங்கிக் காழி மகழு."

